

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை **(முன்றாம் தொகுதி)**

பதிப்பாசிரியர்

டாக்டர் இராச. வசந்தகுமார்
வேந்தர்
கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்

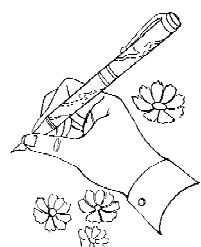

பன்னிரு திருமுறை ஆய்வு மையம்
கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்
ஈச்சநாரி, கோவை-21.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

நூற்குறிப்பு

- நூல் பெயர் : பதினொன்றாம் திருமுறை (முன்றாம் தொகுதி)
- ஆசிரியர்கள் : நக்கீரதேவ நாயனார், கல்லாட தேவ நாயனார், கபிலதேவ நாயனார், பரணதேவ நாயனார், இளம் பெருமானாடுகள், அதிரா அடிகள், பட்டினத்து அடிகள்.
- நூல் வகை : செய்யார் நூல்
- வெளியீடு : பன்னிரு திருமுறை ஆய்வு மையம் கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்
- வெளியீட்டு எண் : 54
- முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 2017
- பக்கங்கள் : 488
- தாள் : மேப்லிட்தோ 80 gsm
- அளவு : பெட்மி 1/8
- அச்சகம் : செஞ்சுடர் அச்சகம்
கோ.வா.பாளையம்,
போத்தனூர், கோவை – 23.
அலைபேசி : 98431 74238

பதினொன்றாம் திருமுறை

(முன்றாம் தொகுதி)

பொருளடக்கம்

வ. எண்	தலைப்பு		பக்க எண்
I.	பதிப்புரை (வழிபாட்டுக் கருத்தரங்க அழைப்பிதழுடன்)		4
II.	நூலாசிரியர்	நூல்	
18.	நக்கீரதேவ நாயனார்	திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	23
19.	கல்லாடதேவ நாயனார்	திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	47
20.	கபிலதேவ நாயனார்	முத்தநாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை	64
21.	கபிலதேவ நாயனார்	சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை	120
22.	கபிலதேவ நாயனார்	சிவபெருமான் திருவந்தாதி	142
23.	பரணதேவ நாயனார்	சிவபெருமான் திருவந்தாதி	189
24.	இளம்பெருமானடிகள்	சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை	238
25.	அதிரா அடிகள்	முத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை	261
26.	பட்டினத்து அடிகள்	கோயில் நான்மணிமாலை	278
27.	பட்டினத்து அடிகள்	திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை	333
28.	பட்டினத்து அடிகள்	திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	351
29.	பட்டினத்து அடிகள்	திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி	406
III.	பாட்டு முதற் குறிப்பகராதி		479

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை (முன்றாம் தொகுதி)
வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கம்
(29.04.2017, 30.04.2017 சனி, ஞாயிறு)

திருவாக்கும் செய்கருமாம் கைகட்டும் செஞ்சால்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் உருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரும் ஆடைனமுகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர் தம்கை.

- கபிலதேவநாயனார்- முத்தநாயனார் திருக்கிரட்டைமணிமாலை

பதிப்புரை

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடி சேரா தார்.

- திருக்குறள் (10)

1. உயிரின் நோக்கம் / இலைசியம் - வீடுபேறு, முத்தி, மோட்சம். சொர்க்க நரகங்கள் அல்ல)

2. எடுத்துக்கொண்ட கொள்கைகள்

- அ) எந்திலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் மன்னியசீர்ச் சங்கரன் தாள் மறவாமை.
- ஆ) யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர்; அத்தெய்வமாகி மாதொரு பாகர் தாம் வருவார் எனத் தெளிதலும்/ உறுதிபட நிற்றலும்.
- இ) பூதம் ஜந்தும் நிலையிற் கலங்கினும், மாதொரு பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலாமை.
- ஈ) சிவத்தைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்தைக் கனவிலும் நினையாதீருத்தல்.
- உ) தம்மைத் தாம் முற்றிலும் மறத்தல்.

3. வகுக்குக்கொண்ட நெறிகள்

- 1) சிவபூசை - விசேட தீக்கை பெற்றுத் தீனமும் சூரிய உதயத்தில் ஆண்மார்த்த படிகவிஞ்க மூர்த்திக்கு ஆடைனந்துத் திருமஞ்சனத்துடன் 1008 போற்றி மலர் வழிபாடு.
- 2) ஸ்ரீ ஞானபூசை - திருமுறைகளையும், சாத்திரங்களையும் ஒதுநல், ஒதுவித்தல்.
- 3) சிவாலயத் திருப்பணிகள் - அன்றாட, வாராந்தர, மாதாந்தர, வருடாந்தர பெருஞ்சாந்தி பெருவிழாக்கள் நடத்த உதவி செய்தல் - நல்விழாப் பொலிவு காணுதல் - காண்பித்தல்.

விநாயகனே வெவ்வினையை வேற்றுக்க் வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிர்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாம் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணியின் களிந்து.

அன்புடையீர், வணக்கம்.

பல பிறவிகளில் புரிந்த சிவபுண்ணியங்களின் பயனாக இருவினை ஈடேற்றம் பெற இரு திங்களுக்கொரு முறை ஒரு திருமுறை நாலை வெளியிடும் பேற்றைப் பெற்றுள்ளோம்.

சிவபெருமானின் திருவருள் நமக்குக் கிடைத்திருப்பதால் தான் தொடர்ந்து இந்திகழிவினை பல ஆண்டுகளாக நடத்தி வருகிறோம். பதினொன்றாம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள 40 நூல்களில் முதல் 16 நூல்களை முதல் தொகுதியாகவும், 17ஆம் நூலை இரண்டாவது தொகுதியாகவும் வெளியிட்டோம். இம்மாதம் பதினொன்றாம் திருமுறையில் நூல் எண்கள் 18 – 29 ஈறாக உள்ள 12 நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிடத் திருவருள் கூட்டிடியுள்ளது.

நக்கீரதேவநாயனார், கல்லாடதேவநாயனார், கபிலதேவநாயனார், பரணதேவநாயனார், இளம்பெருமானாடிகள், அதிராஅடிகள், பட்டினத்து அடிகள் ஆகிய ஏழு ஆசிரியப் பெருமக்களின் திருவருள் நூல்களைப் படித்துக் கேட்டு உணர்ந்து மகிழ உள்ளோம்.

சிவபெருமான் எதை விரும்புகிறார் என்ற வினாவிற்குக் கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் மூலம் ஆசிரியர்கள் விடை பகர்ந்துள்ளனர்.

நூறான்பயன் ஆட்சி நூறுமலர் சொரிந்து,
நூறாநொடிவதனின் மிக்கதே – நூறா
உடையான்பரித்த வெளிஇத்தமனை, வெள்ளே
றுடையானைப் பாடலால் ஓன்று. (1)

பாதம் பரவியொர்பித்துப் பிதற்றினும் பஸ்வணியும்
ஏதம் புகுதாவகையருள் ஏகம்பா் ஏத்தெனவே
போதம் பொருளால் பொலியாத புன்சொல் பனுவல்களும்
வேதம்பொலியும் பொருளாம்னக் கொள்வார் மெய்த்தொண்டரே. (2)

நூறு பாடல்களில் அந்தாதித் தொடையாக சிவபெருமானின் பெருமைகளையும், பெருங்கருணையையும் வழிபடும் முறைகளையும் பாடியருளிய கபிலதேவநாயனார் நிறைவெப்பாடலாக மேலே உள்ள முதல் பாடலைப் பாடியுள்ளார். இப்பாலுக்குப் பொருள் நூறு பக்களின் பாலைக் கொண்டு அபிடேகம் செய்வதைக் காட்டிலும், நூறு மலர்களைச் சொரிந்து நூறு முறை தோத்தரிந்து அங்சிப்பதைக் காட்டிலும் சிவபெருமானுக்கு உகந்தது ஒரு பாடலால் பாடித் தொழுவதேயாகும்.

அப்படியொன்று பாடனால் நாம் கோயிலுக்குச் செல்வதும், அபிடேகம் புரிவதும்,

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

அர்ச்சனை செய்வதும் தேவையில்லையா? என்ற கேள்வி எழும். அவைகளும் தேவைதான்! ஆனால் அவை படிநிலைகள். அவை மட்டும் போதாது. அடுத்த நிலைக்கு மேலெழுந்து செல்ல வேண்டும். இயன்ற பொழுதெல்லாம் சிவபெருமான் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று சரியை, கிரியை, யோகநிலைகளைக் கடந்து ஞானநிலைக்கு வந்து சேரவேண்டும். தாய்மொழியைக் கசடறக் கற்கவேண்டும். நம் ஆசிரியர்கள் நமக்கு இயற்றிக் கொடுத்த இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கசடறக் கற்று ஒரு பாடலாவது இயற்றுமளவுக்கு நம் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்.

“எனக்கு ஆழ்ந்த படிப்பறிவு தாய்மொழியில் இல்லை. பிழைகளைக் கண்டு அஞ்சக்கிறேன். எனது பாடலையும் இறைவன் ஏற்பாரா?” என்ற கேள்விக்குத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவைகாலூர்த் தேவாரத்தில் கீழ்க்கண்ட பாடலில் விடை பகாந்துள்ளார்.

கோழைமிடறா கவிகோளு மிலவாக இசைகட்டும் வகையால்
ஏழைஅடியார் அவர்கள் யாவைசொன்னொல் மகிழும் ஈசன் இடமாம்
தாழை இளநீர் முதியகாய் கழுகின் வீழ்நிரை தாறுசிதறி
வாழை உதீர் வீழ்கணிகள் ஊறிவயல் சேறுசெயும் வைகாவிலே

கல்வியாலும், செல்வத்தாலும் ஏழையடியார்கள் எதைப் பாடனாலும் இறைவன் ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்பது அவர்தம் கூற்றாகும். தமிழால் வைதாரையும் வாழுவைப்பான் என்று அருணகிரிநாதர் போற்றி மகிழ்கிறார். சிவனஷியார் என்பவர் யார்? அவருக்கு என்ன இலக்கணம்? நெற்றி நிறைய திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு, திருஒருத்திராக்கம் அனிந்து கொண்டு, முடிந்தால் சடையையும் வளர்த்துக் கொண்டு, திருநீற்றுப்பையையும், சிறு சிவஞான நூல்களையும் எந்தோறமும் கையிலோ, உறையிலோ வைத்துக் கொண்டும், எந்தோறமும் திருவைந்தெழுத்தையும், சிவக்கவிக்களையும் உச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பவர்தான் சிவனடியார். இவையெல்லாமே முக்கியம். இதில் எது அதி முக்கியமானது? திருவைந்தெழுத்தும் சிவக்கவிக்கஞமே அதிமுக்கியமானவை. எதனால்? நீறும், மணியும், சடையும் உடலுள்ள வரை தான் உதவும். வயோதிகராய் கட்டை கட்டிலில் செயலற்றுக் கிடக்கும் போது உறுப்புகள் உதவா. அப்போதும் ஓரிரு அந்தக்கரணங்கள் மட்டும் வேலை செய்ய, படுத்தபடியே ஐந்தெழுத்தையும், பாடல்களையும் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கலாம். உயிரும் பிரிந்து விட்டது. அப்போது? அப்போதும் அவன் / அவள் கற்ற கல்வியும் அடைந்த ஞானமும்தான் உடன் வரும்.

இதை வள்ளுவப் பேராசானும்

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப புடைத்து

என்று நிலைநாட்டியுள்ளார்.

முற்பிறவிகளில் மறையாகக் கற்றதால் தான் இப்பிறவியில் சிலர் அறிவுடையாய் விளங்குகின்றனர் என்பதும் இதனால் உறுதியாகிறது. அனுவை விடச் சிறிதான உயிர் இவ்வளவு பெரிய உடலை இயக்கி ஓய்ந்த பின் தன் பயணத்தைத் தொடர்கிறது அந்தக் கல்வி உடன்வரும் என்பதால் அதன் பயணான சிவக்கவிகளும், திருவைந்தெழுத்தும் உடன் வரும் என்பதில் ஜயமில்லை. குக்கும் உடலோடு 224 புவனங்களில் எந்த புவனத்தில் சுர்சாஇத்தாலும், திருவைந்தெழுத்தையும் மனமான பாடலையும் உச்சரிக்கலாம். புதிய பாடலும் பாடத் தோன்றும்.

“எழுகடல் மணலை அளவிடில் அதிகம் எனது பிறவி” என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார். அப்படி கோடிக்கணக்கான பிறவிகளில் நாம் பிறந்து, கற்றுக் கற்று இந்த நிலைக்கு வந்துள்ளோம். இனி இம் மறைகளைப் பின்பற்றி நடந்தால் திருவடி நிச்சயம். ஏற்கனவே ஒரு பிறவியில் படித்து முடிக்க முடியாத அளவு சாத்திர தோத்திர நூல்கள் இருக்கும் போது இன்னும் நூல்கள் தேவையா? யார் படிப்பது என்று பல நாள் யோசித்த பின்புதான் தெரிந்தது. அவற்றையெல்லாம் சிவபெருமான் படிக்கிறார் என்பது. நூல்களை அவர் விரும்பி ஏற்கிறார் என்ற கருத்தைச் சேரமான் பெருமான் நாயனாரின் கீழ்க்காண் பொன்வண்ணத் தந்தாதிப் பாடலைப் பதினொராந் திருமறையில் படித்துத் தட்சச்சுச் செய்து மெய்ப்பொப்புப் பணியில் ஈடுபட்ட போதுதான் தெரிந்தது.

நெஞ்சந்தளிர்விடக் கண்ணீ அரும்பழகம் மலர
அஞ்செங்காதலங்கூம்ப அட்டாங்கம் அடிபணிந்து
தஞ்சொல் மலரால் அணியவல்லோர்க்கட்டுத் தாழ்ச்சைடயான்
வஞ்சங்கடிந்து திருத்தி வையத்தான் பெருவானமே

- பொன்வண்ணத்தந்தாதி - 11

பத்துத் திருமறைகள் தொகுக்கப்பட்ட பின் சிவபெருமான் நம்பியாண்டார் நம்பி மூலம் இத்தகைய அடியார்கள் மேலும் பலர் இருப்பதால் அவர் தம் நூல்களையும் அடியார்கள் படித்துணர்ந்து தத்தம் வினை நீக்கத்துக்குப் பயணபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணை காரணமாகப் பதினொராம் திருமறையை வகுத்தருளினார். இதுவரை பத்துத் திருமறைகளைப் பேரிலக்கியமாக வழிகாட்டி அருளிவிட்டோம். இது பிராந்தம், கலம்பகம், உலா, அந்தாதி, தொகை, பாகுரம் என்ற சிற்றிலக்கியத் தொகுப்பாக இருக்கட்டும் என்று அத்தமிழ்ச் சங்கப் புலவர் கருதினார். அவரளித்த ஞானப்பிச்சையாகிய அத்தகைய அரிய பால்களை உள்ளடக்கிய பதினொராந் திருமறையைச் சிந்திப்போமாக.

செயற்கிய செயல்களைச் செய்த காரைக்காலம்மையார், சேரமான் பெருமான் நாயனார், நக்கீர், ஆளுடைய பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பி போன்றோர் வரலாறுகளும் பதியப்பட வேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு ஆணையிட, அது பதினொராந் திருமறையாக மலர்ந்தது. அதற்கு முகமனாக, முதல் நூலாகத் தமது திருமுகப் பாகுர நூலைக் கொடுத்துச் சிறப்பு செய்தார்.

பதினெணாண்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

ஒரு பேராசிரியர் / பெருமகனார் / புலவர் தமது சிறந்த மாணாக்கணை அமைத்துத் தலைப்பைக் கொடுத்து நூலை இயற்றச் சொல்லி அதற்கு முகவரையாகத் தமது நூலையும் கொடுத்து எழுதச் சொன்னால் அதைவிடப் பெரும் பேறு அந்த நூலாசிரியருக்கும், பின்னாளில் மறுபதிப்பு செய்வோருக்கும், படித்துணர்ந்து மகிழ்வோர்க்கும் உண்டா?

பதினெணாராம் திருமுறை

திருவாலவுடையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமுகப்பாகுரம் முதலாக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடிய திருநாவுக்கரச் தேவர் திருவேகாதசமாலை ஈறாக உள்ள நாற்பது பிரபந்தங்களின் தொகுதியே பதினெணாராந் திருமுறையென வழங்கப் பெறுகின்றது.

தமிழ் இலக்கியத்தில் சிற்றிலக்கியம் என்பது கீழ்க்காணும் அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளது.

- சிற்றிலக்கியம் அளவில் (பாடல் எண்ணிக்கை அல்லது அடிகள்) சுருங்கியதாக அமைவது.
- அகப்பொருள் அல்லது புறப்பொருளில் ஏதேனும் ஒரு துறையைப் பற்றியதாக அமையும். கோவை போன்ற சில சிற்றிலக்கியங்கள் பலதுறைகளைக் கொண்டு அமைவதும் உண்டு.
- பாடப்பெறும் கடவுள் அல்லது மன்னன் அல்லது வள்ளல் ஆகியோருடைய வாழ்வின் ஒரு சிறு கூறு மட்டுமே விளக்கப்பட்டிருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, உலாஇலக்கியம், தலைவன் உலா வரும் காட்சியை மட்டுமே சிறப்பித்துப் பாடப்படுவது.
- அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நான்கு உறுதிப் பொருட்களுள் ஏதேனும் ஓன்றை மட்டும் கூறுவதாக அமைவது சிற்றிலக்கியம்.

இவ்வகையில் தூது, உலா, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம், கோவை, குறவஞ்சி போன்ற பலவகை இலக்கியங்கள் சிற்றிலக்கியம் என்ற வகைமையுள் அடங்கும். சிற்றிலக்கியங்கள் 96 வகைப்படும். அவை வடமொழியில் பிரபந்தங்கள் எனப்படுகின்றன. பிரபந்தம் என்பது இலக்கிய வகைகள் பலவற்றைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுப்பெயர் ஆகும். சமக்கிருதத்தில் பிரபந்தம் என்னும் சொல், “கட்டப்பட்டது” எனப் பொருள்படும்.

இப்பதினெணாராம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பெற்ற பிரபந்தங்களைப் பாடிய அருளாசிரியர்கள் பன்னிருவரில் திருவாலவுடையார், காரைக்காலம்மையார், ஜயதீகன், காடவர்கோன் நாயனார், சேரமான் பெருமான் நாயனார், நக்கீரதேவ நாயனார் ஆகியவர்கள் அருளிய 16 நூல்களை முதல் தொகுதியாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டோம். நக்கீர் அருளிய 17ஆம் நூலான திருமுருகாற்றுப்படையை மட்டுமே இரண்டாம் தொகுதியாக வெளியிட திருமுருகன் அருள்பாலித்தார். இப்போது நக்கீரதேவநாயனார் 18ஆம் நூலாக அருளிய திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமற்றதிலிருந்து, கல்லாடதேவநாயனார், கபிலதேவநாயனார்,

பரணதேவநாயனார், இளம்பெருமானடிகள், அதிராஅடிகள், பட்டினத்து அடிகள் எழுதிய திருவேகம்பழையார் திருவந்தாதி வரை பண்ணிரு நூல்கள் மூன்றாம் தொகுதியாக வெளியிடத் திருவருள் கூட்டுவித்துள்ளார்.

இவ்வடியார் பெருமக்கள் நம்பியாருர் காலத்துக்குப்பின் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முடிய அமைந்த காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தோராவர். இம்மூன்றாம் தொகுதியின் முதல் இரண்டு நூல்கள் சிவபெருமானின் முழு அருளைப் பெற்ற திருக்கண்ணப்பத் தேவானின் வரலாற்றை இயம்புகின்றன. பத்தாம் நூல் கழுமல முதுபதிகவணியன் கட்டுரை. மூன்றாம் நூலும், எட்டாம் நூலும் சிவபெருமான் தோற்றுவித்தருளிய மூத்த பிள்ளையாராகிய யானை முகக்கடவுளைப் போற்றுவனவாகும். எஞ்சிய ஏழு நூல்கள் சிவபரத்துவத்தை நிலைநாட்டுகின்றன. இப்பாடல்களை அருளிய ஆசிரியர்களை அவர்கள் தாம் பாடிய நூல்களின் எண்ணிக்கையால் நிரற்படுத்துகின்றோம்.

பதினெணாராம் திருமுறை (மூன்றாம் தொகுதி)

வ. எண்	ஆசிரியரின் பெயர்	நூல்கள் எண்ணிக்கை	நூல்களின் பெயர்கள்
1.	நக்கீரதேவநாயனார்	1	திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமற்று
2.	கபிலதேவநாயனார்	1	திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமற்று
3.	கபிலதேவநாயனார்	3	மூத்தநாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை சிவபெருமான் திருவந்தாதி
4.	பரணதேவநாயனார்	1	சிவபெருமான் திருவந்தாதி
5.	இளம்பெருமானடிகள்	1	சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை
6.	அதிராஅடிகள்	1	மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை
7.	பட்டினத்துஅடிகள்	4	கோயில் நான்மணிமாலை திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை திருவிடைமருதார் திருமும்மணிக்கோவை திருவேகம்பழையார் திருவந்தாதி

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

பிரபந்த வகைகள்

1.	பொருள்வகை பற்றிய பிரபந்தங்கள்	2	திருமறங்கள்
2.	அந்தாதிகள்	3	
3.	இரட்டை மணிமாலைகள்	2	
4.	மும்மணிக்கோவைகள்	4	
5.	நான்மணிமாலை	1	

மற்ற என்பது வீரம் என்று பொருளாது. அன்பு என்பது நல்ல பல அறங்களைச் செய்து உயிர்களிடத்து அன்பு செய்தற்கன்றி நற்பண்பினால் உளங்கொள்ளும் வீரத்திற்கும் துணையாகும் என்ற கருத்தை வள்ளுவப் பேராசானும்

அறத்திற்கே அண்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

என்ற குறளில் வலியுறுத்தி உள்ளார். எனவே கண்ணப்பார் அன்பினால் செய்த செயல் திருமறம் எனப் பாடப்பட்டது.

நக்கீர் தேவநாயனார் அருளிய கண்ணப்பார் திருமறம்	கல்லாட தேவநாயனார் அருளிய கண்ணப்பார் திருமறம்
<p>1. பனுவலின் நிறைவில் “தத்தையாம்” என ஒரு வெண்பா உள்ளாது. இவ்வரிய பாடல் கண்ணப்பாரின் முழு வரலாற்றை அறிய உதவுகிறது.</p>	<p>1. அத்தகைய தனிப்பாடல் ஏதுமில்லை.</p>
<p>2. நூல் 158 அடிகளைக் கொண்டது.</p>	<p>2. நூல் 38 அடிகளைக் கொண்டது.</p>
<p>3. முதல் 26 அடிகளில் திண்ணனானாளின் குலம், பயிலும் இடம், பழகும் மிருகம், கைக்கொண்ட கருவிகள், தொழில், உடலமைப்பு ஆகியவை குறிக்கப் படுகின்றன.</p>	<p>3. முதல் 11 அடிகளில் திண்ணனாளின் உடலமைப்பு, கைக்கொண்ட கருவிகள் ஆகியன சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.</p>

நக்கீர தேவநாயனார் அருளிய கண்ணப்பர் திருமற்ற	கல்லாட தேவநாயனார் அருளிய கண்ணப்பர் திருமற்ற
4. 27-47 அடிகளில் திண்ணப்பர் உணவு வழங்கல், வழிபாடு	4. அணைத்தும் 12-39 அடிகளில் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.
48-57 அடிகளில் சிவகோசரியார் வழிபாடு	
58-116 அடிகளில் இருவர் வழிபாடு	
117-157 அடிகளில் கண் அப்பிய காதை	
5. விரிவான வரலாறு	5. சுருக்கமான வரலாறு

முத்தபிள்ளையாரின் மாலையும், கோவையும்

திருமுறைகளில் முருகனைப் பிள்ளையார் என்றும், விநாயகனை முத்த பிள்ளையார், முத்தநாயனார் என்றும் குறிப்பிடும் மரபும் உள்ளது.

கபில தேவநாயனார் அருளிய முத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை	அதிரா அடிகள் அருளிய முத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை
1. இந்நால் 20 பாடல்களைக் கொண்டது.	1. இந்நால் 23 பாடல்களைக் கொண்டது.
2. வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்று அடுத்தடுத்து தொகுத்து வரும் வண்ணம் பாடப்பட்டுள்ளது.	2. வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, அகவற்பா என்று மாறி மாறி வரும் வண்ணம் பாடப்பட்டுள்ளது.
3. முத்தபிள்ளையாரின் வடவு, திருமால், மன்மதன் ஆகியவர்க் குள்ள உறவு, நிவேதனப் பொருள்கள், வழிபாட்டின் பயன் ஆகியவை குறிக்கப்பட்டுள்ளன.	3. அதிர்தல் – நடுங்குதல் எதற்கும் நடுங்காத சிந்தையுடைய அதிராவடிகளால் பாடப்பட்டது. பிள்ளை சப்பாணி கொட்டுவதையும், செங்கீரை ஆடுவதையும் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். மாங்கனி வரலாற்றையும் அவர் சிவபெருமானின் வேறுல்லர் என்றும் சூழியுள்ளார்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

இத்தொகுதியில் சிவபெருமானின் பெயரோடு இணைத்து கீழ்க்காணும் நூல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன.

1. சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை
2. சிவபெருமான் திருவந்தாதி – I
3. சிவபெருமான் திருவந்தாதி – II
4. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை

இவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் கபில தேவரால் அருளப்பெற்றன. மூன்றாவது பரணதேவ நாயனாராலும், நான்காவது இளம் பெருமான் அடிகளாலும் அருளப் பெற்றனவாம். இந்நான்கு நூல்களும் சிற்றிலக்கியப் பாங்கில், மூவகையாக அமைகின்றன. அவ்வகையில் (1) இரட்டை மணிமாலை, (2) அந்தாதி, (3) மும்மணிக்கோவை என்பனவாக அமையும்.

சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை

வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித்துறையும் அமைந்த இந்நால் 37 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. முதற்பாடலின் முதற் சொல்லொடு இறுதிப் பாடலாகிய 37-வது பாடலின் இறுதிச் சொல் மண்டலித்து முடியாமையின், மேற்கொண்டு மூன்று பாடல்கள் இந்நாற்கண் இருந்து, சிதைந்து இருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. இரட்டை மணிமாலைக்கு 20 பாடல்களே அமையுமேனும், கபிலதேவர், இரட்டை வடமாக இந்நாலைப் பெருமானுக்கு அணிய இவ்வாறு 40 பாடல்களால் அருளினார் போலும்.

மதியமும், மேனியும், சடையும், செந்திறத்தனவாய் அமையப் பெருமானின் கழுத்து மட்டும் மாலை அந்திக்குப் பின் வரும் யாமம் போல அமைந்துள்ளது எனத் திருமேனி நலங்கண்டு மகிழ்வது முதல் பாடலின் கருத்தாய் அமைந்துள்ளது.

இம்மாலையில் வினா உரையாக அமைந்த பாடல்கள் சில எண்ணத்தக்கன. பெருமானே! அடியோங்களைத் தாங்குதற்கோ, அன்றிச் சிறந்த ஆடைகளை உடுத்துவதற்கோ, அன்றி நின்கீழ் வாழும் குடிமக்களைப் பாதுகாப்பதற்கோ நின் ஊரை ஓற்றியூர் ஆக்கியது என்பது ஒரு வினா (15). பெருமானே! நீ வெண்தலையில் கொள்ளும் பலி நுமக்கும் குமராங்கும் உமைக்கும் போதுமோ என்பது பிறிதொரு வினா (19).

வானம் மணிமுகடா மாஸ்வரையே தூணாக
ஆன பெரும்பார் அரங்காகக் – கானகத்தில்
அம்மா முழுவதிர ஆடும் பொழுதாருந்
எம்மானுக் கெய்தா திடம் (9)

எனவரும் பாடல்,

அடிப்பேரின் பாதாளம் பேரும் (17)

எனவரும் அம்மையாளின் திருப்பாடலை நினைவு கூற வைக்கின்றது.

சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய மூவகைப் பாக்களாலும் ஆகிய இம் மும்மணிக்கோவை 30 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது.

வேந்துக்கு மாக்கடற் குரன்முன் னாள்பட வென்றிகொண்ட
சேந்தற்குத் தாதை, இவ் வையம் அளந்ததெய் வத்திகிரி
எந்தற்கு மைத்துனத் தோழன், இன் தேன்மொழி வள்ளியென்னும்
கந்தற் கொடுச்சிதன் மாமன் வெம்பால் விடைக் கொற்றவனே. (18)

புகர்முகத் துளைக்கை உரவோன் தாதை. (25)

எனவரும் பகுதிகள் இறைவனின் உறவுமுறை கிளத்தலாக அமைந்துள்ளன. இறைவனின் திருவருவை வியந்து பாராட்டுவனவும், அப்பெருமானின் அருட் செயல்களை நினைந்து அகமகிழ்வனவுமாக இப்பாடல்கள் அடைந்துள்ளன.

சிவபெருமான் திருவந்தாதி – (இரு நூல்கள்)

கபிலதேவ நாயனாராலும், பரணதேவ நாயனாராலும் அருள்ப் பெற்ற இவ்விரு நூல்களும் பாவகையாலும், தொகை வகையாலும், பெயர் வகையாலும் ஒத்துள்ளன. கபிலதேவர் அருளிய அந்தாதியில் நூறு பாடல்களில் 42-வது பாடல் நீங்கலாக ஏனைய பாடல்கள் முழுமையாக உள்ளன. பரணதேவ நாயனார் அருளிய அந்தாதியில் 5, 14, 42 ஆகிய பாடல்கள் அடியும் தொடருமாகச் சிதைவுற்றுள்ளன. இரு அந்தாதிகளிலும் பாடல்தொறும் உள்ள தொடர்கள் பலவும் கூட்டியும் பிரித்தும் பொருள் கோடற்கு உரியவாய் உள்ளன. கபிலர் அந்தாதியில் வேங்கடம் (15), வெண்காடு (36), மறைக்காடு (40), முக்கூடல் (50), ஆக்கார் (58), ஆடானை (67), கோகர்ணம் (79) ஆகிய திருப்பதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பரணர் அந்தாதியில் திருக்கயிலை (13), ஆனைக்கா (26), திருஆலவாய் (27), கழிப்பாலை (34, 63), சோற்றுத்துறை (39), கடல்நாகைக்காரோணம் (35), அண்ணாமலை (38), சிராமலை (44), பூவணம் (45), வெண்காடு (46), கோளலி (49), ஆலங்காடு (50), மறைக்காடு (51), வலஞ்சுழி (53), ஏகம்பம் (56), கழுமலம் (62), திருமீச்சூர் (70), கானப்பேர் (73), திருச்சாம்பக்காடு (92), ஈங்கோய்மலை (96), ஒற்றியூர் (99) ஆகிய திருப்பதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இனி, இறைவனின் அரவம் (1), இடபம் (2), உமையம்மையார் (2), பாகுபதம் (15), சலந்தரன் (33), ஆனாயன் (83), வீதி விடங்கள் (97) முதலிய பெயர்கள் இடம் பெற்றும் உரைவளம் பெற்றும் உள்ளன. ஆறு சமயம் (45),

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

மலம் (60), இறைவன் நிறம் (61) போன்ற குறிப்புக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சென்றுசெருப் புக்காலாற் செல்ல மலர்நீக்கிச்
சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச் – சென்று தன்
கண்ணிடந்து(அ) அன்று(அ) அப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து. (28)

என வரும் பாடல் கண்ணப்பரின் வழிபாட்டையும், அன்பு மீதார்வையும் விளக்கி நிற்கின்றது. பரணர் அந்தாதியில் வரும் 101-வது பாடலில் ஆக்கியோன் பெயரும் நூற்பயனும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

கோயில் நான்மணிமாலை

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அருளிய நூல்கள் ஜீந்து உள்ளன. அவற்றுள் இக்கோயில் நான்மணிமாலை என்பது ஒன்றாகும். இது 40 பாடல்களை உடையது. வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, ஆசிரியப்பா ஆகிய பாவகைகள் அடுத்தடுத்து மாலைபோல் தொடர்ந்து வருவது இந்நாலின் இயல்பாகும்.

‘நடை மிகுத்து ஏத்திய குடைநிழல் மரபு’ எனத் தொல்காப்பியம் சுறுதற்கு ஏற்ப, இறைவனின் வெண்கொற்றக் குடையைப் புகழ்ந்து ஏத்தும் பாடல் இந்நாலில் முதற்பாடலாக அமைந்துள்ளது. பெருமானே! இமய அரசின் திருமகளாரை மணந்த அன்று அமர்கள் நின் 10 வகை உறுப்புகளையும் (தசாங்கம்) உரிமையாகப் பாடி நின்னை அறுகுசாத்தி வழிபட, அந்நாளில் அங்கு வந்திருந்தார்தம் பெயர்கள், பட்டியலில் தொகுத்து வைக்கப் பெற்றுள்ளன. அப்பட்டியலில் அடியேனின் பெயரும் இடம்பெற வேண்டும் என்று நான்காவது பாடலில் வேண்டுகின்றார். ‘அடியோன்று பாதாளம்’ எனத் தொடங்கும் ஆறாவது பாடல், ‘அடிபேரில் பாதாளம் பேரும்’ என்னும் முதற்குறிப்புடைய காரைக்கால் அம்மையார் பாடலுடன் ஓபிட்டுணர்தற்குரியதாய்னாது. பெண்களின் குழல், நுதல், நகை முதலியவற்றைப் புனைந்து புகழ்பவர்கள் இறைவனின் கரம், சடை, தோல் முதலியவற்றைப் புனைந்து சிவகதி பெற முயலவில்லையே என இரங்குகின்றார் (15). பெருமானே! எனக்கு வானோர் இன்பம் எய்தினும் எய்துக, நிரயஞ் சேரினும் சேர்க, என்னை நல்லன் என்னும் என்க, அல்லன் எனினும் என்க, இன்பத்து அழுங்கினும் அழுங்குக, துள்பம் துதையினும் துதைக, இளமையோடு இருக்கினும் இருக்க, அன்றி இன்றே இறக்கினும் இறக்க, ஒன்றினும் வேண்டலும் இலனே, வெறுத்தலும் இலனே எனக் சுறும் அவர், அதற்குக் காரணம்,

அண்டகைக் குரிசில்நின் அடியரொடுங் குழுமித்
தெய்வக் சுத்தும்நின் செய்ய பாதமும்

அடையவும் அணுகவும் பெற்ற
கிடையாச் செல்வம் கிடைத்த வாணே.

எனக் கூறுகின்றார். இவ்வகையில் பெருமிதம் கொள்ளும் அடிகளின் திருச்சளம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது. நிறைவாக இறைவனின் அறக்கருணையையும், மறக்கருணையையும் எண்ணிப் போற்றி மகிழ்ந்துள்ளார் (40), சந்துபுனைய (11), நெறிதருகுழலை (15), உலவு சலதி (23) முதலிய ஆசிரிய விருத்தங்கள் சந்த விருத்தங்களாக உள்ளன. தாளத்தோடு பொருந்த அமைந்த இச்சந்த விருத்தங்கள் இவருக்குப்பின் வந்த அருணகிரிநாதரின் சந்த விருத்தங்களுக்கு அடித்தளமாய் உள்ளன.

திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை

பட்டினத்து அடிகள் பாடிய பனுவல்களில் இந்நால் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ளது. கழுமலம் – சீர்காழி. இப்பகுதியில் உள்ள பெருமானை அகவல், வெண்பா, கலித்துறை ஆகிய மூவகைப் பாக்களாலும் போற்றிப் பரவும் பாங்கில் இது அமைந்துள்ளது. இதுபொழுது 12 பாடல்களே கிடைத்துள்ளன.

இந்நாலின் முதற்பாடிலின் முதற்சீர் இப்பொழுதுள்ள பன்னிரண்டாம் பாடலின் இறுதிச் சீரோடு மண்டலித்து முடியாமையின் இது 30 பாடல்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. ஆ. சிங்காரவேல் முதலியார் அவர்களின் உரைப் பதிப்பில், 30 பாடல்கள் இருப்பினும் அதன்கண் 13 முதல் 30 வரை உள்ள பாடல்களை அடிகள் வாக்கெனத் துணிதற்கு இல்லை. எனவே பின்னுள்ள 18 பாடல்கள் இதுபொழுது கிடைத்தல என்றே துணிதல் வேண்டும்.

முதற் பாடலில் ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கு இறைவன் ஞானம் வழங்கிய நிறத்தைக் குறித்தருளுகின்றார். ஒரு வீட்டில் குடியேறுவார் அதற்கு முன் அவ்வீட்டைத் தூய்மையும் அழகும் செய்தே குடி ஏறுவார். அதுபோல் இறைவன் நம் உள்ளத்தில் எழுந்தருளுதற்கும் நம் உள்ளம் தூய்மையும் அழகும் பொருந்தச் செய்ய வேண்டும் என்பதை நான்காவது பாடலில் விளக்குகின்றார்.

கருமுதல் தொடங்கிப் பெருநா ஜௌல்லாம்
காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய்யெனும்
தூய்மையில் குப்பை தொலைவின்றிக் கிடந்ததை
அரிதின் இகழ்ந்து போக்கிப் பொருதிறன்
மையிருள் நிறத்து மதனுடை அடுசினத்து
ஜவகைக் கடாவும் யாப்பவிழ்த் தகற்றி

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

அன்புகொடு மெழுகி அருள்விளக் கேற்றித்
துன்ப இருளைத் துரந்து முன்புறம்
மெய்யெனும் விதானம் விரித்து நொய்ய
கீழ்மையில் தொடர்ந்து கிடந்த என்சிந்தைப்
பாழுறை உனக்குப் பள்ளியறை யாக்கிச்
சிந்தைத் தாமரைச் செழுமலர்ப் பூந்தவிச
எந்தைநீ இருக்க இட்டனன்

என வரும் பகுதி தம் உள்ளத்தைத் திருத்தி அமைந்திருப்பதாகக் கூறுமாற்றான், நம் உள்ளத்தைத் திருத்தி அமைக்கக் கூறுகின்றார். 'மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல் அனைத்தறன்' என்பார் திருவள்ளுவர். இவ்வாற்றான் இது பேரற்றுமாகின்றது. இறைவன் எழுந்தருளத் தகும் தூய இடமுமாகின்றது. இத்தகைய தூய்மையான இல்லத்தில்,

அருள் நனி சுரக்கும் பிரளை விடங்க நின்
செல்வச் சிலம்பு மெல்லென மிழற்ற
அமையாக் காட்சி இமையக்
கொழுந்தையும் உடனே கொண்டு இங்கு
எழுந்தரு எத்தகும் எம்பெரு மானே.

என வேண்டுகிறார்.

உயிரின் மலம் நீங்குதற்காக இறைவன் அருளும் பிறப்புக்கள் பல. அவற்றைப் பெற்று வளரும் உயிர்கள் மலம் நீங்கும் அளவும் அப்பிறவிகளை ஏற்றுச் சலித்தும் இளைத்தும் நிற்கும். இப்பிறப்பு இறப்புக்களால் படிப்படியாக வளர்ந்த உயிர், மல நீக்கத்தையும் திருவருள் பேற்றையும் பெற்றுக் காலப்போக்கில் வீடு பெறும். இவ்வகையில் அடிகள் தாம் பெற்ற இளைப்பும், அது நீங்கக் காக்க வேண்டும் என்னும் துடிப்பும் விளங்க அருளியிருக்கும் பாடல் அறிதற்குரியதாகும்.

அருள்பழுத் தளிந்த கருணை வான்கணி
ஆரா இன்பத் தீராக் காதல்
அடியவாக் கமிர்த வாரிநெடுநிலை
மாடக் கோபுரத்து ஆடகக் குடுமி
மழைவயிறு கிழிக்குங் கழுமல வாணானின்

வழுவாக் காட்சி முதிரா இளமுலைப்
பாவையுடன் இருந்த பரம யோகி

யானோன் றுணர்த்துவன் எந்தை மேனாள்
அகில லோகமும் அனந்த யோனியும்
நிகிலமுந் தோன்றந் நினைந்தநாள் தொடங்கி

எனைப்பல யோனியும் நினைப்பரும் பேதத்து
யாரும் யாவையும் எனக்குத் தனித்தனித்
தாய ராகியும் தந்தைய ராகியும்
வந்தி வாதவர் இல்லை யான் அவர்
தந்தைய ராகியும் தாய ராகியும்

வந்தி ராததும் இல்லை, முந்து
பிறவா நிலனும் இல்லை, அவ்வயின்
இறவா நிலனும் இல்லை, பிறிதில்
என்னைத் தின்னா உபிர்களும் இல்லை, யானவை
தம்மைத் தின்னா தொழிந்ததும் இல்லை, அனைத்தே
காலமுஞ் சென்றதி யானிதன் மேலினி
இளைக்கு மாறிலனே, நாயேன்
நந்தாச் சோதினின் அஞ்செழுத்து நவிலும்
தந்திரம் பயின்றதும் இலனே, தந்திரம்
பயின்றவர்ப் பயின்றதும் இலனே, ஆயினும்
இயன்றதோர் பொழுதின் இட்டது மலராச்
சொன்னது மந்திரமாக என்னையும்
இடர்ப்பிறப் பிறப்பெனும் இரண்டின்
கடற்ப டாவகை காத்தல்நின் கடனே.

(7)

என்பது அப்பாடலாகும். பற்பல பிறப்புக்களின் வழிக் குழிவழியாகியும், வழிகுழியாகியும் தடுமொறிக் கிடந்த எனக்கு, நின் திருவருள் நாட்டம் கிடைத்ததும், பொய்பொய்யாய் மெய்மெய்யாய்த் தோன்றிற்று. எதுபோல எனின், உயிர் ஓலியமாக நிற்பதொரு ஓலியத்தைக் கண்டவன், அதனை இயங்கும் பொருளாகவே கண்டு தினைத்து, அவ்வணர்வால், அதனைத் தடவிப்பார்க்கும்போது, அது சுவராய்த் தோன்றியது போலாம் என அடிகள் 10-வது பாடலில் அருளியிருக்கும் திறம் அறிந்து இன்புறுதற்குரியதாம். ‘புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூ உண்டு, நீர் உண்டு, யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை’ எனத் திருமூலர் கூறுவார். இத்தகைய அடிப்படையான இப்பொருள்களும் கிடையாத பொழுது என் செய்வது என ஏங்குவார்க்கு அந்நிலையிலும் அருள் பெற அடிகள் உதவுகின்றார்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

போதும் பெறாவிட்ட பச்சிலை உண்டு, புனல் உண்டு எங்கும்
எதும் பெறாவிட்டு நெஞ்சன்டு அன்னே, இணையாகச் செப்பும்
குதும் பெறாமுறை பங்கர்தென் தோணி புரேசர் வண்டின்
தாதும் பெறாத அடித்தா மரைசென்று சார்வதற்கே.

(12)

என்பது அடிகள் தரும் சாதனமாகும்.

திருவிடைமருதார் முழுமணிக்கோவை

இது 30 பாடல்களை உடையது. ஆசிரியம், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய
முப்பாக்களாலும் அமைந்ததாகும்.

அம்மையப்பராக விளங்கியருளும் இறைவனின் திருக்காட்சியை முதற் பாடலில் கண்டு
மகிழும் அடிகள், இரண்டாவது பாடலில், மருதா எனில், பொருளும் குலனும் புகழும் திறனும்
அருளும் அறிவும் அனைத்தும் வரும் என்பர். பல் உயிர் அனைத்தையும் ஒக்கப் பார்க்கும்
செல்வத் தொண்டர் வாழ்வை 7 ஆவது பாடலிலும், மருதவாணரின் ஞானநாட்டம் பெற்றார்
கானும் காட்சிப் பெருமையை 13 ஆவது பாடலிலும் அருளுகின்றார். வல்லவன் ஒருவன் மிக
முயன்று எறியினும், மாட்டாதவன் ஒருவன் மிக எளிதாக எறியினும் அக்கல் நிலத்தில் வந்து
விழுதல் ஒருதலை. அதுபோல ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கும் தவமுடையார்
பெறும் பேற்றை, இன்பவயப்பட்டு இல்வாழ்க்கையில் இருப்பினும் மந்திர எழுத்தைந்தும்
வாயிடை மறவாது சிந்தை நின்வழி செலுத்தலின் யாழும் இழந்திலம் என 19 ஆவது பாடலில்
அருளுகின்றார். உமை அம்மையார் முதல், வர்குண தேவர் வளரயன்றார் அடியவர்கள் செலுத்தும்
அன்பினை விரித்துக் கூறிய அடிகள், தாம் அந்நிலைக்கு உரியர் அல்லராயினும், பெருமானே!
நினையே கருதி இருத்தலின் அருள வேண்டும் என 28 ஆவது பாடலில் வேண்டுகின்றார்,
இப்பாடல் பன்முறையும் பயின்று இன்பறுத்தக்கதாம். இதன்கண்,

வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்
அத்தகு செல்வத் தவமதித் தருளிய
சித்த மார்சிவ வாக்கிய தேவரும்.

என வரும் பகுதியில் நால்வர் பெருமக்களையும், சிவவாக்கியரையும் வைத்துப் போற்றி
இருப்பதும் எண்ணத்தக்கதாம்.

திருவேகம்பழைடையார் திருவந்தாதி

இது அந்தாதித் தொடையில் அமைந்த நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இவற்றுள்

நம்மனோர்க்கு அறவுரையாக அமைந்து இருக்கும் பாடல்கள் பல உள். அகப் பொருட்சவை ததும்பும் பாடல்களும் பல உள். ஊர்த்தொகையாகப் பல ஊர்களை அடுக்கிக் கூறி அவ்வவ் விடத்தும் சென்று வழிபட வேண்டும் எனும் குறிப்புடைய பாடல்களும் உள். இவற்றுள் குறிக்கத்தக்கன சில.

1. நீறும் கச்சியும்

தானை, யானை, குதிரை என்ற மூவகைப்படை உடையவராயினும், அவர் நெற்றியில் நீறு இன்றேல் அவ்வரசச் செல்வம் நிலையாது என 30-வது பாடல் விவரிக்கின்றது. நான்மறைகளோடு ஆறு அங்கமும் வல்ல நான்மறையோர் ஆகினும், அடியவர்களோடு கூடி கச்சி ஏகம்பத்தைத் தொழும் அடியர் அல்லராயின், அவர் வேடுவரே என 31ஆவது பாடல் நவில்கின்றது. படைகொண்டு பசுக் கொள்ளும் நடை உடையராயினும், கச்சி ஏகம்பத்தானின் அன்பர் ஆயின், அவர் யாவர்க்கும் மேலோரே என 32ஆவது பாடல் கூறுகின்றது.

2. அகப்பொருள் தழுவிய பாடல்கள்

துணையொத்த கோவையும் போலெழிற் பேதையுந் தோன்றலுமுன்
இணையொத்த கொங்கையொ டேஒத்த காதலொடேகினரே
அணையத்தர் ஏற்றாத்த காளையைக் கண்டனம் மற்றவரேற்
பிணையொத்த நோக்குடைப் பெண்ணிவள் தன்னொடும் பேசுமினே

என வரும் 73வது பாடல், தமிழர்தம் அரிய பண்பாட்டை விளக்கி நிற்பதாகும். இப்பாடல்,
மீண்டா ரெனாவுந் தேன்கண்டு நும்மையிம் மேதகவே
பூண்டா ரிருவர் முன் போயினரே, புலியுரெனாநின்
றாண்டான் இருவரை யாளியன்னானைக் கண்டேன் அயலே
தூண்டா விளக்கணையாப் என்னையோ அன்னை சொல்லியதே

என வரும் திருச்சிற்றும்பலக் கோவையாரை அடியொற்றி எழுந்ததாகும். இந்நூற்கண்வரும் கொல்லி, பொதியம், விந்தம், மந்தரம், மகேந்திரம், கருங்குன்றம், வெண்குன்றம், செங்குன்றம், நெடுங்குன்றம், நற்குன்றம், திருவிற்பெரும்பேறு, புலிவெலம், வில்வலம், திருக்காளிக்கரை, திருப்போந்தை, முக்கோணம் என்பன வைப்பத் தலங்களைக் கொள்ளத்தக்கன என்பார்.

இவைபோன்ற ஏராளமான நுட்பங்களைத் தொகுத்து, நூலாக வெளியிட்டு, வழிபட்டு, வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கம் நடத்துதற்குத் திருவருள் கூட்டுவித்த நிலையில் ஏற்கனவே இரண்டு தீங்களுக்கொருமுறை நிகழ்ந்த பண்ணிரு திருமுறை ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு நினைவு கூர்வோம்.

பதினேணான்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

முதல் திருமுறை	டிசம்பர் 27, 28.2014
இரண்டாம் திருமுறை	பிப்ரவரி 21, 22.2015
மூன்றாம் திருமுறை	ஏப்ரல் 18, 19.2015
நான்காம் திருமுறை	ஜீன் 27, 28.2015
ஐந்தாம் திருமுறை	ஆகஸ்டு 29, 30.2015
ஆறாம் திருமுறை	அக்டோபர் 24, 25-2015
ஏழாம் திருமுறை	டிசம்பர் 26, 27-2015
எட்டாம் திருமுறை - I	பிப்ரவரி 27, 28 - 2016
எட்டாம் திருமுறை - II	ஏப்ரல் 23 - 2016
ஒன்பதாம் திருமுறை	ஏப்ரல் 24 - 2016
பத்தாம் திருமுறை - I	ஜீன் 26, 27, 2016
பத்தாம் திருமுறை - II	ஆகஸ்ட் 27, 28, 2016
பத்தாம் திருமுறை - III	அக்டோபர் 22, 23, 2016
பதினேணான்றாம் திருமுறை - I	டிசம்பர் 24, 25, 2016
பதினேணான்றாம் திருமுறை - II	பிப்ரவரி 18, 19, 2017

அதன் வரிசையில், வரும் ஏப்ரல் மாதத்தில் பதினேணாராம் திருமுறை, மூன்றாம் தொகுதி வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கமானது கீழ்க்கண்ட அட்டவணைப்படி நடைபெறும்.

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பகிளனான்றாம் திருமுறை (முன்றாம் தொகுதி)
வழிபாட்டுக் கருத்தரங்கம்

(29.04.2017, 30.04.2017 சனி, ஞாயிறு)

நிகழ்ச்சி நிரல்

சொற்பொழிவாளர் நாள்/நேரம்	நால் வரிசை எண்	அமர்வுப் பொருள்
மகாவித்துவான் மயிலம் வே. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் 29.04.2017 சனி காலை 09.00-11.00	18	நக்கீரதேவநாயனார் அருளிய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்
	19	கல்லாட தேவநாயனார் அருளிய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்
பேராசிரியர் ம.வே. பசுபதி அவர்கள் 29.04.2017 சனி நன்பகல் 11.00-01.00	20	கபிலதேவநாயனார் அருளிய முத்தநாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை
	21	கபிலதேவநாயனார் அருளிய சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை
பேரா. புரிசை நடராசன் அவர்கள் 29.04.2017 சனி பிற்பகல் 02.00-04.00	22	கபிலதேவநாயனார் அருளிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி-1
சிவத்திரு ப. குமரவிங்கம் அவர்கள் 29.04.2017 சனி மாலை 04.00-06.00	23	பரணதேவநாயனார் அருளிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி-2
சிவத்திரு சு. குஞ்சிதபாதம் அவர்கள் 30.04.2017 ஞாயிறு காலை 09.00-11.00	24	இளம்பெருமான் அடிகள் அருளிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை
	25	அதிராஅடிகள் அருளிய முத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

சிவத்திரு சிவ. காந்தி அவர்கள் 30.04.2017 ஞாயிறு நன்பகல் 11.00-01.00	26	பட்டினத்துஅடிகள் அருளிய கோயில் நாண்மணிமாலை
	27	பட்டினத்துஅடிகள் அருளிய திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை
சிவத்திரு நல்லூர் சா. சரவணன் அவர்கள் 30.04.2017 ஞாயிறு பிற்பகல் 02.00-04.00	28	பட்டினத்துஅடிகள் அருளிய திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை
முதுமுனைவர் ந.இரா. சென்னியப்பனார் அவர்கள் 30.04.2017 ஞாயிறு மாலை 04.00-06.00	29	பட்டினத்துஅடிகள் அருளிய திருவேகம்பழுடையார் திருவந்தாதி

இரண்டுதாங்களுக்கு ஒருமுறை சுமார் பன்னாறு பாடல்கள் கொண்ட ஒரு திருமுறையை முறையாகப் படித்து, அச்சுப்பிழை பலமுறை பார்த்துக் கடின உழைப்பின் பயனாக நூலை வெளியிடும், முனைவர் ப. தமிழரசியைத் தலைவராகக் கொண்டு செயல்படும் தமிழ்த்துறையின், முனைவர் இரா. மதன்குமார், முனைவர் ச. கவிதா, முனைவர் செ. ஆறுச்சாமி உள்ளிட்ட தமிழ்த்துறையினருக்கும், நாலாக்க ஒருங்கிணைப்புப் பணியில் செயலாற்றுகின்ற தீரு. ப. வெளியிடும் அவர்களுக்கும், கணினி நிபுணர்களான தீரு. மு. மகேஷ், தீரு. து. சி. அவர்களுக்கும், நூலைச் சிறப்பாக வெளியிடும் செஞ்சுடர் அச்சகத்தார்க்கும் மனமுவந்தநன்றிகள். அவர்கள் இம்மை, மறுமை இன்பம் பெறுவார்களாக.

மென்னால் வடிவம் www.panniruthirumurai.org என்ற இணையமுகவரியில் உள்ளது. அன்பர்கள் படித்தும், படியெடுத்தும், தாங்கள் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவர்க்கு எடுத்துரைத்தும் இன்புற அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

அனைவரும் வருக.

நன்றி.

அன்பன்,

இராச. வசந்தகுமார்

நிறுவன வேந்தர்

கற்பகம் பல்கலைக்கழகம்

06.03.2017

கோவை - 21

நக்கீரதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

18. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்

அகவற்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

498. திருக்கண் ணப்பன் செய்தவத் திறத்து
விருப்புடைக் தம்ம விரிகடல் உலகே, பிறந்து
தேன் அழித் தூஞாண் கானவர் குலத்தே, திரிவது
பொருபுலி குறுமும் பொருப்பிடைக் காடே, வளர்ப்பது
5 செங்கண் நாயோடு தீவகம் பலவே, பயில்வது
வெந்திறற் சிலையொடு வேல்வாள் முதலிய
அந்தமில் படைக்கலம் அவையே, உறைவது
8 குறைத்தை பயின்று குடம்பல நிரைத்துக்

498. மறம் என்ற சொல்லுக்கு வீரம் என்பது பொருள். தறுகண் மறவரது
வீரச்செயலை விளக்கும் புறத்துறைகளுள் மறம் என்பதும் ஒன்று, உயர்ந்த
புகழைப் பெற விரும்பிப் பலவகை இன்னல்களுக்கிடையே பகைவர்
சேனையைத் தடுத்து நிறுத்தும் போர்ச்செயலில் ஈடுபட்ட வீரனொருவன்
பகைவருடைய மாறுபாட்டிற்குப் பொறாதவனாகிப் பகைவரது வேல்
பாய்ந்தமையால் தன் மார்பின்கண் உண்டாகிய புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும்
நிலை மறக்காஞ்சியென்னும் புறத்துறையாகும். காஞ்சித் தினையின்
துறையாகிய இதனியல்பினை,

“பண்புற வரும் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியும் மறத்தி னானும்”

என்ற தொடரால்* (*தொல், பொருள், புறத்தினை 16-ஆம் சூத்திரம்). தொல்காப்பியனார் இனிது விளக்கியுள்ளார். நன்றாகிய பண்பு உலகில் நிறைபெறுவதற் கேற்ற வழிதுறைகளை யாராய்ந்து அதனது நிலைபேற்றிற்குச் சிறிதும் பயன்படாத தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ள முயலும் வீரனது மனத்தின்மை இத்துறையிற் புலப்படுதல் காணலாம். இப்புறத் துறையைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட தமிழ்ப் பனுவலும் மறம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படும்* (*“மின்னிழை விறலியர் நின்மறம் பாட” பதிற்றுப் பத்து 54-ஆம் பாடல்).

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

எல்லாப் பொருளினுஞ் சிறந்த சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருளைப் பெறுதல் வேண்டி நில்லாத உலகியலில் நேரும் பலவகைத் துன்பங்களையும் பொறுத்து நிற்குங் குறிக்கோருடைய திண்ணனாராகிய வேடர் பெருமான், தம்மால் வழிபடப்பெறுந் திருகாளத்தி யிறைவனுடைய கண்களில் குருதி நீர் வழிதலைக் கண்டு சிறிதும் பொறாராய் அத்துன்ப நிலையைக் கண் கொண்டு கான்பதைவிடக் கண்ணையிழந்து இறத்தலே நலமென்று எண்ணித் தமது கண்ணைத் தோண்டிக் காளத்தியிறைவனது கண்ணில் அப்பிய பேரன்பிற்பாற்பட்ட வீரச்செயல், போர்க்களத்திற் பகைவரது சேனையைத் தடுத்து நின்று போர்புரியும் வீரன் ஒருவன் பகைவர் சேனையைத் தடுத்து நிறுத்தலாற்றா நிலையில் தன் மார்பிற் புண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு உயிர் துறத்தலாகிய வீரச் செயலோடு ஒத்ததாகவின், இதனை மறம் என்னும் புறத்துறையின் பாற்படுத்துதல் ஏற்படையதாகும். திருக்கண்ணப்ப தேவரது வீரச்செயலைப் போற்றிப் பரவும் நோக்கத்துடன் மறம் என்னுந்துறையமைய நக்கீரதேவர் பாடிய பிரபந்தம் திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் என வழங்கப் பெறுவதாயிற்று.

நல்லறங்களைச் செய்வதற்கேயன்றி மறமாகிய வீரச்செயலை மேற்கொள்வதற்கும் அன்பாகிய பண்பே துணைசெய்வதென்பது,

‘அறத்திற்கே யன்புசார் யென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை’ (திருக்குறள் - 76)

எனவரும் தெய்வப்புலவர் வாய்மொழியாற் புலனாம்.

‘ஸர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ’

எனச் சேக்கிழார் நாயனார் திருத்தொண்டர்களின் சிறப்பினை விரித்துரைக்கும் பகுதி, ஸர அன்பே குறையாத வீரத்திற்குங் காரணமாம் என்பதை நன்கு புலப்படுத்தல் காணலாம்.

கண்ணப்ப நாயனாரது அன்பின் வழிப்பட்ட வீரச் செயல், உலகியல் வாழ்வில் ஈடுபட்டுத் தறுகண் உணர்வினால் மேம்பட்டு விளங்கும் ஏனைமறவரது வீரச்செயலைப் போன்று பொருஞும் பொன்னும் போகமும் வேண்டி நிகழ்த்தப்பட்டதன்றி, அருஞும் அன்பும் அறமுமாகிய இவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு நிகழ்ந்த சிறப்புடையதாய், மக்களால் முயன்று பெறுதற்கிய நிலைபெற்ற பேரின்பமாகிய பெருஞ்செல்வத்தை விளைத்தமை பற்றித் திருமறம் எனப் போற்றப் பெறுவதாயிற்று. தறுகண் - அஞ்சவதற்கு அஞ்சாமையாகிய வீரம்.

பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள உடுப்புரிலே வேடுவர் குடியிலே நாகன் என்பானுக்கும் தத்தை யென்பாருக்கும் மகவாய்ப் பிறந்து (திண்ணன்)

தி ண் ண் ப்பன் ன் னும் இளம் பருவப் பெயருடையராய்த் திகழ்ந்த வேடரோருவர், விலங்குகளை வேட்டையாடச் சென்ற பொழுது, பண்டை நற்றவத்தின் பயணாகத் திருக்காளத்திமலை மீது எழுந்தருளிய சிவலிங்கத் திருமேனியைக் கண்டு அளவிலாப் பேரன்புடையராய் வழிபட்டுவரும் நாட்களில் ஒருநாள் காளத்தியிறைவர் கண்ணில் உதிரமொழுகக் கண்டு அஞ்சித் துயரமுற்றுச் செய்வதறியாது தமது கண்ணையே தோண்டி அப்பி இறைவனாற் கண்ணப்பன் என அழைக்கப் பெற்று அழிவிலாப் பேரின்ப வாழ்வை யடைந்தார் என்பது வரலாறு. இவ்வரலாற்றினை,

‘தத்தையாந்தாய், தந்தை நாகனாம், தன்பிறப்புப்
பொத்தப்பி நாட்டுடுப்பூர் வேடுவனாம் - தித்திக்கும்
திண்ணப்ப னாஞ்சிறுபேர் செய்தவத்தாற் காளத்திக்
கண்ணப்ப னாய்நின்றான் காண்’

எனத் திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறுத்தின் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவினாற் சுருக்கமாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வரலாற்றினை விரித்துரைத்துப் போற்றும் நிலையில் அமைந்ததே திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறமாகும். இது நூற்றைம்பத்தேழுடிகளால் இயன்ற ஆசிரியப்பாவாக அமைந்துளது.

கண்ணப்ப நாயனார்

கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பற் கடியேன்

- தொகைநூல் : திருத்தொண்டத்தொகை
(சந்தர்ர)

நிலத்தில் திகழ்திருக் காளத்தி
யார்திரு நெற்றியின்மேல்
நலத்தில் பொழிதரு கண்ணில்
குருதிகண் டுள் நடுங்கி
வலத்தில் கடுங்கணை யால்தன்
மலர்க்கண் இடந்தப்பினான்
குலத்தில் சிராதன்நம் கண்ணப்ப
னாம்என்று கூறுவரே.

11
- வகைநூல் : திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி
(நம்பியாண்டார் நம்பி)

அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையிவ்வா றறிந்தென் றருள்செய்வார்.

- விரிநூல் : திருத்தொண்டர் புராணம்
(சேக்கிமார்)

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

அடி - 1, 2 : ‘திறத்து உலகே விருப்புடைத்து’ என இயைக்க. உலகு - உயிர்த்தொகை. ‘சில பகுதிகள் மட்டும் அல்ல, முழுதும் என்பது விளக்கவின் ஏகாரம், தேற்றப் பொருட்டாய் தவத் திறத்தது பெருமையை விளக்கி நின்றது. அம்ம, வியப்பிடைச் சொல். திருக்கண்ணப்பன் செய்த தவப்பெருஞ்செயலின் கண்ணே இவ்வுலகம் பெரிதும் விருப்புடையதாயிற்று. செயற்கரிய அச்செயலைப் பெரும்பாலான புலவர்களும், அடியார்களும் பாடி மகிழ்ந்துள்ளார்கள்.

பிறந்த குழ

அடி - 2, 3, 4 : “பிறந்தது” என்பது அத்தொழில் மேலும் “திரிவது” என்பது அதற்குரிய இடத்தின்மேலும் நின்றன. பொருப்பு - மலை. ‘பொருப்புக்களை இடையிலே உடைய காடு’ என்க. வேட்டுவர் குடி. அவன் இயங்கும் நிலமோ மற்ற விலங்குகளைத் தாக்கிக் கொல்லும் புலிகள் உறுமும் மலையிடை அமைந்த காடு.

அடி - 4, 5, 6, 7 : “வளர்ப்பது, பயில்வது” என்னும் ஒருமைகள் அவ்வத்தொழில்மேல் நின்றன. எனவே, நாய் முதலாகக் கூறியன செய்ப்படுபொருள் வினை முதல்போலக் கூறப்பட்டனவாம். தீவகம் - பார்வை மிருகம். சிலை - வில். அவன் வளர்ப்பவை சிவந்த கண்களையுடைய வேட்டை நாய்களோடு, மற்ற விலங்களைப் பிடிப்பதற்குப் பழக்கப்பட்ட பார்வை மிருகங்கள். அவன் பயின்ற கல்வியோ, வில், வேல், வாள் முதலிய படைக்கலைப் பயிற்சி.

தங்கியிருந்த டேம்

அடி - 7, 10 : ‘உறைவது வெள்ளிடை’ என்க. வெள்ளிடை - வெளியான இடம்; பொத்தற் குடிசை. “உறைவது” என்பது, அதற்குரிய இடத்தின்மேல் நின்றது. வேட்டையில் கொல்லப்பட்ட விலங்குகளின் தசையறுக்கப்பட்ட துண்டங்கள் நிரம்பப் பெற்றுக் குருதி நீர்நிறைந்த குடங்களையும், குருதிக்கறை படிந்த படைக்கலங்களையும் உடையதாய்ப் புல்லும், மயிற்பீலியும் வேயப்பெற்ற மேற்கூரை பிரிந்த நிலையில் காணப்படும் வெளியிடமே அவன் தங்கியிருக்குமிடமாகும்.

அடி - 8 : பயிலல் - பலவிடத்து இருத்தல். குடம் - கட்குடம். பல நிறைத்து - பலவற்றால் நிறைக்கப்பட்டு.

அடி - 9 : கறை - இரத்தம். கலந்த - பொருந்திய. ‘பயின்று, நிறைத்து, கலந்த வெள்ளிடை’ என்க.

- கறைமலி படைக்கலங் கலந்த புல்லொடு
- 10 பீலி மேய்ந்தவை பிரிந்த வெள்ளிடை,
வாலிய புலித்தோல் மறைப்ப வெள்வார்
இரவும் பகலும் இகழா முயற்றியொடும்
அடைத்த தேனும் வல்நாய் விட்டும்
சிலைவிடு கணையிலும் தின்சரி கையிலும்
- 15 பலகினை யவையொடும் பதைப்ப படுத்துத்
தொல்லுயிர் கொல்லுந் தொழிலே, வடிவே
-

அடி - 10 : பீலி - மயில் இறகு. மேய்ந்து - வேயப்பட்டு ‘பின்பு அவை பிரிந்துபோன வெள்ளிடை’ என்க.

அடி - 11 : “மறைப்ப” என்றது, ‘அற்றம் மறைப்ப’ என்றபடி. எனவே, ‘புலித்தோலே உடை’ என்றதாம். வாலிய - தூய. (அதன்மேல் மாசுபடியாது’ என்பதாம்). “வார்” என்பது ஆகுபெயராய் வலையைக் குறித்தது.

மேற்கொண்ட தொழில்

அடி - 11, 12 : ‘வாரினை இகழாது, இரவும் பகலும் முயலும் முயற்றி’ என்க. முயற்றி - முயற்சி. புலித்தோலும், வாரும் தனக்குரிய உடையும், கச்சமாக விளங்க, இரவும் பகலும் நீங்காத முயற்சியோடு.

அடி - 13 : வில்லில் கோத்து எய்யப்படும் அம்பினாலும், தின்னிய குற்றுடை வாளினாலும் விலங்குகள் பலவற்றையும் இனத்தொடும் பதைபதைப்பக் கொல்லுதலே அவன் தொழிலாகும். அடைத்த - மூங்கிற சூழாய் முதலியவற்றில் நிறைத்த. “அடைத் தேனும்” என்றார் பின்னும், ‘தேன் அடைத்தலும்’ என்பதே கருத்தென்க.

அடி - 14 : சுரிகை - உடைவாள்.

அடி - 15 : கிளை, விலங்குகளின் சுற்றம். ‘கிளையாகிய அவை’ என்க. ‘அவற்றொடும்’ என்பதில் சாரியை தொகுக்கப்பட்டது. படுத்து - வீழ்த்து.

அடி - 16 : தொன்மறைக் காட்டில் வாழும் வாழ்வு பற்றிக் கூறப்பட்டது. ‘தேன் அடைத்தலும், கொல்லலும் தொழிலே’ என்க. ‘கொல்லுக தொழிலே’ என்பது பாடம் அன்று. “வடிவே” என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம், எழுவாய்ப் பொருள் தோற்றி நின்றது.

அடி - 17, 21 : முன்கை கூறிய சினைகளையே ‘வடிவு’ என்னும் முதலாக உபசரித்துக் கூறினார். அவையும் அவ்வாறு கூறற்கு இயைபுடைமை பற்றி.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

- மற்புலி கடித்த வன்திரள் முன்கை
திறப்படை சிழித்த திண்வரை அகலம்
எயிற்றெண்கு கவர்ந்த இருந்தன் நெற்றி
- 20 அபிர்கோட் டேனம் எடுத்தெழு குறங்கு
செடித்தெழு குஞ்சி செந்திறத் துறுகன்
கடுத்தெழும் வெவ்வுரை அவ்வாய்க் கருநிறத்து(கு)
அடுப்படை பிரியாக் கொடுவிற் லதுவே, மனமே
மிகக்கொலை புரியும் வேட்டையில் உயிர்கள்

மறம் - வீரம். 'கடித்த முன்கை, திரள் முன்கை' என்க. படை - படைக்கலம். அவை வெட்சிக் காலத்தில் கரந்தையார் விடுத்தனவும், கரந்தைக் காலத்தில் வெட்சியார் விடுத்தனவுமாம். இவற்றைக் கண்ணப்பர் அறியார் ஆயினும் இனம் குறித்தற்கு இவற்றைக் கூறினார். திண்வரை அகலம் - தெளிவாக ஆழ்ந்து விளங்கும் கீற்றுக் களையுடைய மார்பு. எயிற்று - எயிற்றால். என்கு - கரடி. கவர்ந்த - கடிந்த. இரு - பெரிய. தன்மை, வெயர்வையால் வந்தது. அன்ன - அந்தக் கரடிகளே. அயில் கோட்டு - கூர்மையான பற்களால். எடுத்து எழு குறங்கு - குத்தியெடுத்த துடை. செடித்து எழு குஞ்சி - செடிகளின் தன்மையை உடையனவாய். (அடர்ந்து, குறுகி) வளர்ந்த தலைமயிர். 'செந் நிறத்தை உறு கண்' என்க. ஐயுருபு சாரியை நிற்கத்தான் தொகுத்தலை இலேசினால் கொள்க.*

அவளது வழவியல்பு

அடி - 17 : வீரமிக்க புலியால் கடிக்கப் பெற்ற நிலையில் வடுவடைந்த வலிய முன்கையும்

அடி - 18 : மாற்றார் எய்த படைக்கலங்களாற் போழப்பட்ட நிலையில் வடுப்பெற்று விளங்கும் திண்ணிய மலையனைய மார்பும்

அடி - 19 : கூரிய பற்களையுடைய கரடியைப் பற்றியதால் வடுவடைந்த நெற்றியும்

அடி - 20 : வலிய தந்தத்தையுடைய பன்றியைப் பற்றிப் போரிட்டமையால் வடுப்பட்ட தொடையும்

அடி - 21 : செடிகளின் புதரெனத் திகழும் தலைமுடியும், சிவந்த கண்களும்

அடி - 22 : இடியென வியம்பும் வெஞ்சொற்களைப் பேசும் வாயும்

அடி - 23 : கருநிறமும் கொல்லும் படைக்கலங்களைத் தாங்கும் பெருவன்மையும் உடையதான் உடல் வலிமையோடு திகழ்வதாகும்.

*தொல் - எழுத்து - தொகை மரபு - 15.

- 25 அகப்படு தூயருக் ககனமார்ந் ததுவே, இதுவக்
கானத் தலைவன் தன்மை; கண்ணுதல்
வானத் தலைவன் மலைமகள் பங்கன்
எண்ணாரும் பெருமை இமையவர் இறைஞ்சும்
புண்ணிய பாதப் பொற்பார் மலரினை
30 தாய்க்கண் கன்றெனச் சென்றுகண் டல்லது
வாய்க்கிடும் உண்டி வழக்கறி யானே, அதான்று
கட்டமூல் விரித்த கனற்கதிர் உச்சியிற்
-

அடி - 22 : கடுத்து - சினந்து. ‘கரு நிற அவ்வாய்’ - என்னும் இரண்டாவதன் தொகை பின் முன்னாக மாறி நின்றது. ‘உரையையுடைய அந்த வாய்’ என்க.

அடி - 23 : அடு படை - கொல்லும் படைஞர். பிரியா விறல் - பிரிந்து போகாமைக்கு ஏதுவான விறற் சொல். விறல் - வெற்றி. அஃது ஆகுபெயராய் அதனையுடைய சொல்லைக் குறித்தது. விறலது - விறலை யுடையது. ‘அவ்வாய் விறலது’ என்க. இங்ஙனமாயினும் ‘விறலதுவாகிய வாய்’ என்றதே. இதுகாறும் வடிவே கூறப்பட்டது. கருத்து, இவற்றால் எஞ்ஞான்றும் வேட்டையே தொழிலாய் ஈடுபடுதல் குறிக்கப்பட்டது. இதன்பின் ‘ஆகியன்’ என்பது வருவிக்க.

அடி - 23, 24, 25 : அகப்படுதுயர் - அகப்படுதலால் உண்டாகும் துன்பம். அகன் அமர்தல் - உள்ளாறு விரும்புதல். அமர்ந்தது - வினையாலனையும் பெயர். இது வடிவியல்பு கூறிய பின் வேட்டையொழிந்தபொழுதும் மனத்தியல்பு அதுவேயாதல் கூறியது.

மனத்து யெல்பு

அவனது மனம் வேட்டையாடி விலங்குகளைக் கொல்லுந் தொழிலில் வேட்கை உடையதாய்த் தன்பால் அகப்பட்ட உயிர்கள் படுந்துன்பத்தைக் கண்டு மகிழும் இயல்பினது. மேற்கூறியவனவெல்லாம் அக்கானவர் தலைவனாகிய வேடனது இயல்பாகும்.

அடி - 25, 26 : “இது அக் கானகத் தலைவன் தன்மை” என்றது, ‘கண்ணப்ப தேவரது பிறப்பும், அவருக்கு வாய்த்த சூழ்நிலைகளும் திருவருளோடு சிறிதும் இயைபில்லனவாயினமை மேலும், அதற்கு மாறானவையாயும் இருந்தன’ என்பதனை முடித்துக் கூறியவாறு. கானம் - காடு. காட்டில் வாழும் வேடுவர்களைக் ‘காடு’ என உபசரித்துக் கூறினார். “அக்கானத் தலைவன்” எனச் சுட்டிக் கூறிய அவ் அனுவாதத்தானே. முதற்கண்,

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

- கட்டடி இடுந்தொழுஞ் சுறுக்கொளும் காத்து
முதுமரம் நிரந்த முட்பயில் வளாகத்து
35 எதிரினாங் கடவிய வேட்டையில் விரும்பி

எழுப்பிய விருகத் தினங்களை மறுக்குறத்
தன்னாய் கடித்திரித் திடவடிக் கணைதொடுத்து
எய்து துணித்திடும் துணித்த விடக்கினை
விறகினிற் கடைந்த வெங்களல் காய்ச்சி
40 நறுவிய இறைச்சி நல்லது சுவைகண்டு
-

‘கானத் தலைவன் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் பிறந்தது’ என எடுத்துக் கொண்டு உரைத்தல் கருத்தாதல் பெறப்பட்டது.

அடி - 26, 27 : “கண்ணுதல்” முதலிய மூன்றும் ஒரு பொருள்மேல் வந்த பல பெயர்களாய்ச் ‘சிவன்’ என்னும் அளவாய் நின்றன. ‘பங்கன் பாதம்’ (29) என இயையும். இங்கும், “கண்ணுதல்” என்பதற்கு முன்னே, ‘அவன்’ என்னும் எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க. கண்ணப்பனை முறையாக அறிமுகப்படுத்திய பின் சிவபெருமானைப் பற்றி எடுத்தியம்புகிறார். நெற்றிக்கண்ணை உடையவன். தேவர்களின் தலைவன். மலையரசனின் மகளாகிய பார்வதி தேவியின் கணவனாகிய சிவபெருமான் என்று போற்றியுரைக்கின்றார்.

அடி - 28, 29 : ‘பெருமைப் பாதம். இறைஞ்சும் பாதம் புண்ணியப் பாதம்’ என்றபடி. பொற்பு ஆர் - அழகு நிறைந்த. ‘மலரினையைக் (30) கண்டல்லது’ என இயையும். தாய்ப்பசவினிடத்து ஆர்வத்தால் விரைந்து செல்லும் இளங்கன்றினைப் போன்று மலைமகன் பங்கனாகிய சிவன்பால் விரைந்து சென்று, அவ்விறைவனுடைய திருவடிகளை இறைஞ்சிப் பூசனை செய்தபின் உண்பதல்லது அவ்வழிபாட்டிற்கு முன்னர் உணவுகொள்ளும் வழக்கத்தினை அறியாதவன் அவ்வேடுவன் என்று அடுத்த அடிகளில் செப்புகிறார்.

அடி - 30, 31 : தாய்க்கண் கன்று - தாய்ப் பகவினிடம் செல்லும் கன்று. இஃது ஆரா அன்பினால் விரைந்தோடிச் செல்லுதலாகிய பண்பும் தொழிலும் பற்றி வந்த உவமை. கண்டல்லது உண்டி வழக்கறியான்” என்றதனால், ‘கண்டு வழிபட்ட பின்பே உண்ணும் நியமம் உடையரானார்’ என்பது பெறப்பட்டது. ஆயினும் சேக்கிழார், ‘கண்ணப்பர் காளத்தி நாதரைக் கண்டபின் ஊன் உறக்கம் இன்றியே விருந்தார்’ என்பது படக் கூறினார்.

அடி - 32-41 : இப்பகுதி கண்ணப்பர் வேட்டையாடி ஊன் அமுது அமைத்தலைக் கூறியது. கட்டு அழல் - வலுவான தீ. கனற் கதிர் - ஞாயிறு.

அண்ணர் குமிர்தென்று அதுவேறு அமைத்துக்
தண்ணறுஞ் சுனைநீர் தண்வாய்க் குடத்தால்
மஞ்சன மாக முகந்து மலரெனக்
குஞ்சியில் துவர்க்குலை செருகிக் குனிசிலை
45 கடுங்கணை அதனொடும் ஏந்திக் கனல்விழிக்

கடுங்குரல் நாய்பின் தொடர யாவரும்
வெருக்கோ ஞற்ற வெங்கடும் பகலில்
திருக்கா ளத்தி எப்திய சிவற்கு

சட்டு - சுடுதலால். ‘உச்சியில் நின்று சுடுதலால்’ என்க. சுறுக்கொள்ளுதல் - சுறுக்கெனக் கால்கள் வெம்மை கொள்ளுதல். சரம் - பாலை நிலம். நிரந்தரம் - எப்பொழுதும். பயில் - நிறைந்த. வளாகம் - ஓர் இடம். எதிர் இனம் கடவிய - எதிர்ப்படுகின்ற விலங்கினத்தை நாள்தோறும் வெருட்டிப் பழகிய. எழுப்பிய - நாயைக் குரைப்பித்தும், தாம் அத்டியும் அவை உள்ள இடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு ஒடும்படி எழுப்பிய. விருகம் - மிருகம். மறுக்கு உற - வருத்தம் எய்தும்படி. ‘மறுகு’ என்னும் முதனிலை ‘மறுக்கு’ எனத் திரிந்து பெயராயிற்று. இஃது அம்முப் பெற்று மறுக்கம் என வரும். இரித்திட - துரத்திட. வடிக் கணை - கூராக வடித்தலைப் பெற்ற அம்பு. துணித்திடும் - துண்டாக்க வெட்டுவான். நறுவிய - நன்றாகத் திருத்திய. ‘சவை கண்டு, நல்லது தெரிந்து அது வேறு அமைத்து’ என ஒருசொல் வருவித்து இயைக்க. நல்லது, சாதியொருமை. ‘நல்லது வேறு அமைத்து’ என்றதனால், ‘நல்லது அல்லாததைத் தனக்கு வைத்தான்’ என்பது பெறப்பட்டது.

தீப்பிழம்பெனக் கடுவெயில் வீசும் உச்சிவேளையிலே தரையிற் பாதம் படுந்தொறும் தசை தீய்ந்து நாறும் கடுஞ்சர வழியில் முதிர்ந்து காய்ந்த மரங்கள் நிறைந்த முன் நிரம்பிய சூழலிலே விலங்கினங்களை அவற்றின் இனக்குரலோசையால் எழுப்பி அவற்றைத் தனது வேட்டை நாய்க் கடித்து இழுக்கும்படி அவற்றின் மேல் கூரிய அம்புகளை எய்து கொல்வான். பின் அவலிலங்கின் தசையினை அறுத்தெடுத்து, விறகினைக் கடைந்து மூட்டிய தீயிலே காய்ச்சி அவற்றுள் நறுமணமும் சவைகளையும் உடைய இறைச்சியைத் தான் சவைத்துப் பார்த்து நல்லவற்றைக் காளத்தி இறைவனுக்குரிய திருவமுதாக வேறு வைத்துக் கொள்வான்.

அடி - 42, 43, 44 : இப்பகுதி கண்ணப்பர் வழிபாட்டிற்கு ஆவனவற்றை அமைத்துக்கொண்ட வாற்றைக் கூறியது. “வாய்க்குடம்” என்றது, ‘வாய்தானே பயனால் குடமாயிற்று’ என்றபடி. இஃது உருவகம் அன்று. குஞ்சி - தலைமயிர். துவர்க் குலை - சிவந்த தளிர்க்கொத்து. “மலர் என” என்றதனால், இலையே கொண்டு சென்றமை பெறப்படும். ‘சிலை (45) ஏந்தி’ என்க.

- வழிபடக் கடவ மறையோன் முன்னம்
- 50 துகிலிடைச் சுற்றித் தூநீர் ஆட்டி
நல்லன விரைவலர் நறும்புகை விளக்கு) அவி
சொல்லின பரிசிற் சுருங்கலன் பூவும்
பட்ட மாலையும் தூக்கமும் அலங்கரித்து)
அருச்சனை செய்தாங்கு) அவன்டி இறைஞ்சித்
- 55 திருந்த முத்திரை சிறப்பொடும் காட்டி
மந்திரம் எண்ணி வலம்ஹிடம் வந்து
-

32 - 41 அடிகளில் இயம்பிய வண்ணம், சிவபெருமானுக்குத் திருவமுதைத் தயாரித்துக் கொண்டு, பின்னர், குளிர்ந்த சுனையிலேயுள்ள நீரை இறைவனுக்குரிய திருமஞ்சனம் எனப்படும் அபிடேக நீராகத் தன் வாயே கலசமாக முகந்துகொண்டு, அருச்சனைக்குரிய நறுமலராகச் செந்திறப் பூங்கொத்துக்களைத் தன் செந்திற மயிர்முடியிற் செருகிக் கொண்டு, ஒரு கையில் திருவமுதாகிய இறைச்சியையும், மற்றொரு கையில் வில்லையும் அம்பையும் ஏந்திக் கடுங்குரலையுடைய வேட்டை நாய் தன்னைத் தொடர்ந்து பின்வரத் திருக்காளத்தி இறைவனை வழிபடுதற் பொருட்டுக் கடும்பகலிலே சென்றனன்.

அடி - 45, 46 : விழியையும், குரலையும் உடைய நாய் என்க. கரு - பெரிய.

அடி - 46, 47, 48 : ‘தொடரக் கடும் பகலில் திருக்காளத்தி எய்தி என்க. “காளத்தி” என்றது அங்குள்ள மலையையும் “அச்சிவன்” என்றது, அம்மலையில் உள்ள சிவலிங்கத்தையுமாம். ‘எய்திய சிவன்’ என்பது பாடம் அன்று.

அடி - 48-57 : இப்பகுதி மறையோனாகிய அருச்சகர் பூசை செய்த முறைகளைக் கூறியது. ‘மறையோன் சிவற்கு ஆட்டி, அருங்கலன், அலங்கரித்து, செய்து, இறைஞ்சி, காட்டி, வந்து, விடை கொண்டு ஏகினபின்’ என்க. வழிபடக் கடவ மறையோன் - வழிபாட்டினைக் கடமையாகக் கொண்ட அந்தனை; அருச்சகன். இவர் பெயர் ‘சிவகோசரியார்’ என்பதாகப் பெரிய புராணத்தில்* அறிகின்றோம். அதற்கு மேற்கோள் அடுத்துவரும் திருமறம். துகிலை - வத்திரத்தை. இடை சுற்றியது - நீரை வடித்தெடுத்தற்பொருட்டு. ‘சுற்றி’ என்பது பாடம் அன்று. ‘மலர், புகை, விளக்கு, அவி இவைகள் ஆகமங்களில் சொல்லிய முறையிற் சிறிது தருங்கலனாய்’ என்க. அவி - நிவேதனம். பொருள்களது சுருக்கம் அவற்றைப்

*பெரிய புராணம் - கண்ணப்பர் - 140.

விடை கொண்டு) எகின பின்தொழில்
பூசனை தன்னைப் புக்கொரு காலில்
தொடுசெருப் படியால் நீக்கி வாயில்

- 60 இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன்தலைத்
தங்கிய துவாப்பு ஏற்றி இறைச்சியில்
பெரிதும் போனகம் படைத்துப் பிரானைக்
கண்டுகண் டுள்ளங் கசிந்து காதலில்
கொண்டதோர் கூத்துமுன் ஆடுக் குரைகழுல்
-

படைப்பான்மேல் ஏற்றப்பட்டது. பரிசு - தன்மை. பூ - விடுபூக்கள். பட்ட மாலை - நெற்றியில் விளங்கச் சாத்தும் இன்டை. தூக்கம் - தொங்க விடும் மாலை. ‘ஆகியவற்றால் அலங்கரித்து’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. “முத்திரை காட்டி” என்றதனால், செய்யப் பட்ட வழிபாடு ஆகம முறை வழிபாடாதல் குறிக்கப்பட்டது. ஆகவே, “மந்திரம்” என்றதும் ஆகம மந்திரங்களேயாயின. இவற்றால் ‘அருச்சகர் ஆதிசைவர்’ என்பதும், அவரை, ‘மறையோர்’ என்றல் வழக்கு என்பதும் கொள்ளக் கிடந்தன. ‘வலமாகவும், இடமாகவும்’ என ஆக்கம் விரிக்க. வலமாக வருதல் போகத்தையும், இடமாக வருதல் மோட்சத்தையும் தருவன ஆதல் பற்றி, இரண்டையும் செய்தான் என்க. “விடைகொண்டு எகின பின்” என்றதனால். பெருமானிடம் அருச்சகர் வழிபாடு முடித்து இல்லம் செல்லும் பொழுது விடை பெறுதலும் மரபாயிற்று. விடையை, ‘உத்தரவு’ என்பர். “விடை கொண்டு”* எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார்.

நாட்காலையிலே காளத்தியிறைவனுக்குப் பூசனை புரியுங் கடமை யுடையவனாகிய மறையோன், திருப்பரிவட்டத்தை யணிந்து திருமஞ்சனமாட்டி நறுமலர், நறும்புகை, விளக்கு, திருவழுது எனச் சிவாகம நூல்களிற் சொல்லிய முறையிற் சிறிதும் குறையாதவாறு கொண்டு திருமேனியிற் பொருந்த அணிந்த மலர்மாலையும் மேலே தூக்கிக் கட்டிய நறுமலர்த்தொடையும் அமைய அணிசெய்து அருச்சித்து இறைவன் திருமுன்னர்ச் சிறப்பொடு தெரிவித்தற்குரிய கையடையாளங்களாகிய முத்திரைகளைத் திருத்தமுறக் காட்டிச் சிவமந்திரங்களையோதி இறைவனைத் தியானித்து வலம்வந்து வழிபட்டுச் சென்றனன்.

வேடனின் சிவபூரை

அடி - 57-66 : புக்கு - புகுந்து. இதனை மேல் “பின்” (57) என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இதனால், மேல் “எய்தி” (48) என்றது - அருச்சகர் போயின

- 65 அன்பொடும் இறுக இறைஞ்சி ஆரா
 அன்பொடு கானகம் அடையும்; அடைந்த
 அற்றை அயலினிற் கழித்தாங் கிரவியும்
 உதித்த போழ்த்த துங்நீர் மூழ்கி
 ஆத ரிக்கும் அந்தணன் வந்து
 70 சீரார் சிவற்குத் தான்முன் செய்வதோர்
 பொற்புடைப் பூசனை காணான் முடிமிசை
 ஏற்றிய துவர்கண் டொழியான் மறித்தும்

பின் எய்தி என்றதாம் என விளக்கியவாறு. தொழிற் பூசனை - நாள்தோறும் நடைபெறக் கடவுதாக அமைக்கப்பட்ட வழிபாடு. ‘வழிபாடு’ என்பது இங்கு அதனால் தோன்றிக் காணப்பட்ட பொருள்களைக் குறித்தது. தொடு - தொட்ட; அணிந்த. அடி - அடிப்புறம். “துவர்ப் பூ” என்றதற்கு, மேல் (39) “துவர்க் குலை” என்றது பார்க்க. ‘இறைஞ்சியின் போகனம் பெரிதும் படைத்தது’ என இயைக்க. “பெரிதும்” என்றது, ‘வேண்டுமளவும்’ என்றபடி. “பிரானைக் கண்டு” ‘தரிசித்து’ என்றபடி. “கண்டு கண்டு” என்னும் அடுக்கு, ஆராமையால் நெடு நேரம் தரிசித்தமையைக் குறித்தது. கொண்டது - தான் அறிந்தது. அன்பு மீதாரப் பெற்றவழிக் கூத்துத் தானே நிகழும் ஆதவின். “தலையாரக்கும் பிட்டுக் கூத்தும் ஆடி*” என்றாற் போலக் கூறக் கேட்டி லாராயினும் ஆடினார் என்க. ஆரா அன்பு - நிரம்பாத (தமது செயல்களை ‘இவ்வளவு போதும்’ என்று நினையாத) அன்பு. “இறைஞ்சிக் கானகம் அடையும்” என்றதனால். ‘இராப் பொழுதில் காட்டில் ஓரிடத்தில் இருப்பார்’ என்றதாயிற்று. எனவே, ‘இங்ஙனம் சில நாள்கள் சென்றன’ என்பது போதருள் சேக்கிழார், ‘இரவெல்லாம் இறைவற்குக் காவல் புரிந்தார்’ - என்றார். அதுவும் அடுத்துவரும் திருமற்றத்தில் குறிப்பால் பெறப்படுகின்றது.

மறையவர் சென்ற பின்னர் ஒரு கையில் ஊனமுதமும் மற்றொரு கையில் வில்லும் அம்பும் கொண்டு அங்கு வந்த வேடுவன் சிவலிங்கப் பெருமான் முடிமீது அணியப் பெற்றிருந்த மாலை முதலியவற்றைச் செருப்பணிந்த காலினால் நீக்கித் தன் வாயிற் கொணர்ந்த நீரைத் திருமஞ்சனமாக ஆட்டினான். தனது தலைமுடியிற் செருகிய பூங்கொத்துக்களை இறைவன் முடிமீது சொரிந்து இறைச்சியினைத் திருவழுதாகப் படைத்தான். காளத்தி யிறைவனைக் கண்டு கண்டு உளங்கசிந்து காதலாற் கூத்தாடினான். இறைவன் திருவடிகளை அன்பினால் இறுகப் பற்றிப் பணிந்து பிரிதற்கியலாத பேரன்பினன் ஆனான்.

*திருமுறை - 6.31.3.

- இவ்வாறுச்சனை செய்பவர் யாவர்கொள் என்று
கரந்திருந்து அவன்அக் கானவன் வரவினைப்
- 75 பரந்த காட்டிடைப் பார்த்து நடுக்குற்று
வந்தவன் செய்து போயின வண்ணம்
சிந்தையிற் பொறாது சேர்விடம் புக்கு
மற்றை நாளுமல் வழிப்பட் டிறைவ
உற்றுது கேட்டருள் உன்தனக் கழகா
- 80 நாடொறும் நான்செய் பூசனை தன்னை

மறையவனின் மனோநிலை

அடி - 67-74 : அவன் மலையைவிட்டு வேட்டை மேற் சென்ற பின்னர் மறுநாள் வைகறைப் பொழுதிலே நீராடிக் காளத்தியிறைவனை அன்பினால் வழிபடுங் கடமையுடைய அந்தனை, வந்து பார்த்து நேற்றுதான் இறைவனுக்குச் செய்த பூசனை சிதைந்த நிலையினைக் கண்டு, “யான் பூசனை செய்த பின்னரும் ஆகம நெறிக்கு முரணாக மறித்தும் இவ்வாறு பூசை செய்தார் யாவர்” என ஜயுற்று அதன் உண்மையைக் கண்டு தெளிதல் வேண்டி அவ்விடத்தே மறைந்திருந்தான்.

அடி - 78-90 : கரந்திருத்தல் - மறைந்திருத்தல். மறுநாள் விடியற் காலையிலே நீராடி இறைவனைப் பூசித்தற் பொருட்டுக் காளத்தி மலையை டைந்த அந்தனை, முன்னை நாளிற் போன்று வேடனாற் படைக்கப்பட்டிருந்த ஊன் முதலியவற்றை விலக்கித் தூய்மை செய்து நன்னீராடிக் காளத்தியிறைவனுக்குப் பூசனை செய்து, “இறைவா! இந்நிலை உனக்கு அழகாகுமா? நாள் தோறும் நான் செய்யும் பூசனையை இவ்விடத்தேயுள்ள வேடுவனொருவன் நாயொடும் புகுந்து மிதித்துத் தனது செருப்புக்காலால் நின்முடிமீதனிந்த மலர்களைத் தள்ளித் தன் வாய்நீரை நின்மேல் உமிழுந்து தலையிற் கொணர்ந்த சருகிலையை உதிர்த்து இவ்வண்ணமாக நின் திருக்கோயிலில் அருசிதமாகிய இறைச்சியையும் இட்டுச் செல்கின்றானே, இச்செயல் இறைவனாகிய நினக்கு என்றும் இனியது தானா? அவ்வேடன் என்னைக் காணிற் கொன்று விடுவான். அருவருக்கத்தக்க இச்செயலை யாவரும் தடுத்து விலக்குதற்கியலாத நிலையில் “முரண்பட்ட குணத்தனாக அவன் உள்ளான்” எனத் திருக்காளத்தியிறைவனை நோக்கி முறையிட்டுவிட்டுத் தனது இருப்பிடத்தை அடைந்தான்.

அடி - 66-90 (தொகுப்பு) : ஆதரிக்கும் அந்தனை - அன்பு செய்யும் அந்தனை; ‘அவ் அந்தனை’ எனச் சுட்டு வருவித்துரைக்க. ‘இனி அவ்வந்தனை செய்தன ஆவன்’ என எடுத்துக்கொண்டு உரைத்தல் சருத்து

ஈங்கொரு வேடுவன்
 நாயோடும் புகுந்து மிதித் துழுக்கித்
 தொடுசெருப் படியால் நீக்கி வாயில்
 இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன்தலை

85 தங்கிய சருகிலை உதிர்த்தோர் இறைச்சியை

நின்திருக் கோயிலில் இட்டுப் போமது
 என்றும் உன்தனக் கினிதே எணையுருக்
 காணில் கொன்றிடும் யாவ ராலும்
 விலக்குறுங் குணத்தன் அல்லன் என்உன்

என்க. அடைந்த அற்றை - தாம் (அருச்சகர்) திரும்பித் தம் இடத்தை அடைந்த அந்த நாளை, (இரவுப் பொழுதை). “அயல்” என்றது, அந்தக் காட்டில் அவர் கொண்டிருந்த தவச் சாலையை. “தணிந்த மனத் திருமனிவர் தபோவனத்தினிடைச் சார்ந்தார்* என்ற சேக்கிழார் திருமொழியைக் காண்க. உதித்த போழ்தத்துள் உதயமான அந்த நேரத்திற்கு முன்பே. பொற்பு - அழகு. அஃதாவது முறை தவறாது செய்யப்பட்டது. இங்கும் “பூசனை” என்றது அது நிகழ்ந்தமையை உணர்த்தும் அடையாளங்களை. துவர் - தளிர்களை. ‘சாத்தினவன் அன்பினால்தான் செய்திருக்க வேண்டும்’ என்னும் கருத்தால் அவற்றை உடனே எடுத்தெறிய வில்லை மறித்தும் - நாம் பூசைசெய்து போன பின்பும். ‘இவ்வாறு செய்தவன் யாவன்’ என அறிவாராய்ச் சிறிது நேரம் ஒளிந்திருந்து பார்த்தவர் கண்ணப்பர் வருகையைக் கண்டு நடுங்கிப் பின் அவர் செய்தவற்றையெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத் தம் இடத்திற்குச் சென்று விட்டார். ‘செல்லும் முன் பவித்திர பூசையைச் செய்ய வேண்டுவது தம் கடமை’ எனக் கொண்டு அவ்வாறு செய்து சென்றார் என்பது பின்பு அவர், “நாள்தொறும் நான்செய் பூசை தன்னை” எனக் கூறினமையால் விளங்கும். “போயின வண்ணம்” என்பதன்பின் ‘கண்டு’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. ‘ஈங்கொரு வேடுவன்’ என்பது முதல் “இட்டுப்போம் அது” என்பது முடிய உள்ளவை சிவகோசரியார் கண்ணப்பர் செய்தவைகளையெல்லாம் ஊகித்தறிந்து இறைவன்பால் எடுத்துக் கூறி முறையிட்டுக் கொண்டது. ‘உனக்கு அழகா இவை?’ என்க. “என்றும்” என்பதற்கு, ‘என்றாயினும்’ என உரைக்க. ‘இவ்வாறான செயல் என்றாயினும் உனக்கு இனிதாகுமோ’ என்றபடி. “இனிதே” என்னும் ஏகாரம் வினாப் பொருட்டு. ‘என் உன் திருக்குறிப்பு’ என்க. ‘என்னுந் திருக்குறிப்பு’ என்பது பாடம் அன்று. “என்று அவன் சென்ற” என்ற அநுவாதத்தால், ‘என்று முறையிட்டுவிட்டு அவன் சென்றான்’ என்பது பெறப்பட்டது.

*பெரிய புராணம் - கண்ணப்பர் - 140.

90 திருக்குறிப்பு) என்றவன் சென்ற அல்லிடைக்

கனவில் ஆதரிக்கும் அந்தணன் தனக்குச்
சீரார் திருக்கா எத் தியுள் அப்பன்
பிறையணி இலங்கு பின்னுடுன் சடைமுடிக்
கறையணி மிடற்றுக் கனல்மழுத் தடக்கை

95 நெற்றி நாட்டத்து நிறைநீர் றாக

ஒற்றை மால்விடை உமையொடு மருங்கில்
திருவருக் காட்டி அருளிப்

அடி - 90-97 : காளத்தியப்பனாகிய இறைவன், தன்னை விரும்பி வழிபடும் அந்தணனது கனவிலே பிறைதிகழ் சடையும் நீலகண்டமும் மான் மழுவேந்திய கைகளும் நெற்றியிற் கண்ணும் நீறணிந்த திருமேனியும் ஒற்றை வெள்விடையும் உமையொரு பாகமும் உடையவனாகத் தோன்றியருளினான். “என்பால் பேரன்புடன் பூசனை புரியும் வில்வேடனுடைய குணங்கள் இவையெனக் கேட்பாயாக. அவன், என்பால் அன்புரிமையிற் சிறந்த பெருந்தவ முனிவன் என்பதை நன்குணர்க. அவன் விரும்பியிறையும் இடமெதுவோ அதுவே தவமுனிவர் வாழும் தவவனமாகும். செருப்பணிந்த அவனது அடியே யான் விரும்பியணியும் நறுமலர்; அவனது வாயே பொன்னாலாகிய அழகிய திருமஞ்சனக் குடமாகும். அவ்வாயினுள்ளே தங்கிய நீர் கங்கையாற்றின் நீரெனத் தூய்மையுடையதாகும். அவன் வாயிலுள்ள பற்கள் திருமஞ்சன நீர்க்குடத்துள் மந்திரம் ஒதி இடுதற்குரிய நன்மணிகளாம். அவ்வாயினகத்து விளங்கும் நாவானது திருமஞ்சன நீரில் இடுதற்குரிய நறுமலராம். அவன் தனது வாய் நீரை என் மேனியில் உமிழுங்கால் அந்நீரோடு தோய்ந்து விளங்கும் அவன் முகத்து மீசையாகிய புன்மயிர் மந்திரவிதிப்படி அமைந்த தருப்பையைக் காட்டிலும் நம் முடிக்கு மிகவும் இனிமையுடையதாகும். அவன் தலைமுடியிற் கொணர்ந்த சருகிலை தருப்பையினாற் பொதிந்து கொணரப்பட்ட கற்பக மலரேயாம். அவன் எனக்கு அன்பினாற் படைத்த பன்றி முதலிய விலங்குகளின் இறைச்சி, பெருந்தவ முனிவர்கள் எனக்குப் படைத்த நெய்யும் பாலுமாகிய தூய திருவமுதின் இயல்பினதாம். வேடனாகிய அவனது செயலைக்குறித்து யான் கொண்ட கருத்து இதுவே. அவனது அன்பின் திறத்தை உனக்குத் தெளிவாகக் காட்டுவேன். நாளை நீ முறைப்படி பூசனையைச் செய்து முடித்தபின் அங்கேயே ஓரிடத்தில் மறைந்திருப்பாயாக” எனக் காளத்தியிறைவன் அந்தணனுக்கு அறிவுறுத்தி மறைந்தருளினான்.

- புரிவொடு பூசனை செய்யும்
 குணிசிலை வேடன் குணமலை ஆவன
 100 உரிமையிற் சிறந்தநன் மாதவன் என்றுணர்;
 அவனுகந் தியங்கிய இடம்முனி வனமதுவே; அவன்
 செருப்படி யாவன விருப்பறு துவலே;
 எழிலவன் வாயது தூயபொற் குடமே;
 அதனில் தங்குநீர் கங்கையின் புனலே;
 105 புனற்கிடு மாமணி அவன்னிரைப் பல்லே;
-

அடி - 90-116 : அல் - இரவு. ‘அந்தனன் தனக்குக் கனவில்’ என்க. “பிறையணி” என்பது முதல் “மருங்கின்” என்பது முடிய உள்ள பகுதி இறைவன் திருவுரு வருணனை. “முடி மிடற்றுக் கை நாட்டத்து ஆக விடை மருங்கு” என்பன பலபெயர் உம்மைத்தொகையாய் ஒரு சொல் நீர்மைப்பட்டு, “திருவுரு” என்பதனோடு இரண்டாவதன் உருவும் பயனும் உடன் தொக்க தொகையாகத் தொக்கன. இரண்டாவதன் பெயர்த் தொகையாகவின், சிலவிடத்துச் சாரியைகளையும் பெற்றது. ஆகம் - மார்பு. அஃது உம்மைத் தொகை நிலைப் புணர்ச்சியில் மகர ஈறு கெட்டு நின்றது. “உமையொடு” என்பதில், ‘கூடிய’ என ஒருசொல் வருவிக்க. மருங்கு - பக்கம். “காட்டியரு” என்பது ஒருசொல். புரிவு - விருப்பம்; கருணை ‘குணம்’ என அடையின்றிக் கூறியவழி அது நற்கணத்தையே குறிக்கும். அஃது இங்கு ஆகுபெயராய் அதனால் விளைந்த சிறப்புக்களைக் குறித்தது. ‘அவன் வேடன் அல்லன்; மாதவன்’ என்க. முனிவனம் - முனிவனுக்கு உரித்தாயவனம். அது, பகுதிப்பொருள் விகுதி. துவல் - தளிர். புனற்கு - புனற்கண்; உருபு மயக்கம். மா மணி - உயர்ந்த இரத்தினங்கள். அதற்கு - புனற்கு. “உப்புனல்” என்பதில் உகரச் சுட்டு மேலிடம் பற்றி வந்தது. உரிஞ்சுதல் - உராய்தல், ‘உரிநுதல்’ என்றல் பழைய வழக்கு. புன மயிர் - சீழ்மையை உடைய மயிர். குசை - தருப்பை. வழிபாட்டினை ஏற்பாற்றில் சிறப்புடையன திருவடிகளோயாதலின், “நம அடிக்கு” என அவற்றையே கூறினார். தருப்பையின் பொதிந்த - தருப்பையால் நிரம்பிய. ‘செய்யப்பட்டு முடிந்த’ என்றபடி. அங்குவி - மோதிரம்; பவித்திரம், ‘பவித்திரத்தோடு பொருந்த எடுத்துத் தூவப்பட்ட அலர்; மலர்’ என்க. நல் மாதவர் - சைவ முனிவர். அவர் செய்யும் வேள்வியில் அவிசாய் அமைவன நெய், பால், தயிர் அல்லது ஊனாகாமை பற்றி. “நல் மாதவர் இட்ட அவி ஊன் அவையே” என்னாது, “நெய் பால் அவியே” - என்றார். “இது” என்றது, கூறப்பட்ட அனைத்தையும் தொகுத்து. ‘இந்நிலைமை’ என்றவாறு. ‘எனக்கு இந்நிலைமை’ என இறைவன் கூறியதனால், ’ஏனையோர் பலர்க்கும்

அதற்கிடு தூமலர் அவனாது நாவே;
உப்புனல் விடும்பொழு துரிஞ்சிய மீசைப்
புன்மயிர் குசையினும் நம்முடிக் கினிதே; அவன்தலை
தங்கிய சுருகிலை தருப்பையிற் பொதிந்த
அங்குலி கற்பகத் தலரே; அவனுகந்து)

110

இட்ட இறைச்சி எனக்குநன் மாதவர்
இட்ட நெய்பாஸ் அவியே;
இதுவெனக் குனக்கவன்

அவவயெல்லாம் மிக இழிந்தனவாம்' என்றதாயிற்று. எனவே, 'அன்போடு கூடிய வழி எவையும் பூசையாம்' என்பதும், 'அன்போடு கூடாதவழி எதுவும் பூசையாகாது' என்பதும் கூறப்பட்டனவாம். இவை பற்றியே,

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சேளை
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்ச்சடைப் புண்ணியன்;
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும்நீ ரும் கண்டு
நக்கு நிற்கும் அவர்த்தமை நாணியே

(திருமுறை - 5 : 90 : 1)

உள்ளம் உள்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலால்
கள்ளம் உள்ள வழிக்கசி வான் அலன்;
வெள்ள மும்அரா வும்விர வும்சடை
வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசேனை

(திருமுறை - 5 : 82 : 4)

யாவ ராயினும் அன்ப ரன்றி
அறியொ ணாமலர்ச் சோதியான் (திருவாசகம், சென்னிப்பத்து : 1)

ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனும் காணா அரன் (திருக்களிற்றுப்படியார் : 15)

அன்பேன் அன்பேன்று அன்பால் அழுதாற்றி
அன்பே அன்பாக அறிவழியும் - அன்பன்றித்
தீர்த்தம், தியானம், சிவார்ச்சனைகள் செய்வனவும்
சாத்தும் பழமன்றே தான் (திருக்களிற்றுப்படியார் : 55)

என்றாற்போலும் தோத்திர சாத்திரங்கள் எழுந்தன. இவ்வாற்றால் கணன்ப்பர் இட்ட பொருள்கள் பொருளால் இழிந்தனவே யாயினும் அவரது அன்பாகிய தகுதியால் அவை திவ்வியப் பொருள்கள் தரும் இனிமையை இறைவற்குத் தந்தன. இதனானே அன்பின்றியிடுவன

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

- கலந்ததோர் அன்பு காட்டுவன்; நாளை
115 நலந்திகழ் அருச்சனை செய்தாங்கு) இருவென்று
இறையவன் எழுந் தருளினன்
அருளவும் மறையவன் அறிவுற் றெழுந்து
மனமிகக் கூசி வைகறைக் குளித்துத்
தான்முன் செய்வதோர்
120 பொற்படைப் பூசனை புகழ்தரச் செய்து
தோன்றா வண்ணம் இருந்தனனாக இரவியும்
-

திவ்வியமேயாயினும் இறைவற்கு அவை மிக இழிந்தனவேயாய் வெறுப்பைத் தருதல் பெறப்படும். இம்முறை உலகியலிலும் உள ஆதலை நினைக.

அடி - 117-121 : இப்பகுதி கனவு கண்ட பின் சிவகோசரியார் செய்தவற்றைக் கூறியது. கூசியது. தாம் உண்மையியாது வெறுத்ததை நினைந்து, “குளித்து” என்றது உபலக்கணம் ஆதலின், ‘பிற கடன்களை முடித்து’ என்பதும் கொள்க. இதன் பின் ‘சென்று’ என ஒருசொல் வருவிக்க.

துயிலுணர்ந்தெழுந்த அந்தனன், மனத்திற் கூச்சம் அடைந்து வைகறைப் பொழுதிலே நன்னீரிற் குளித்துக் காளத்திமலையை யடைந்து தான் நாள் தோறும் செய்து வருவதாகிய பூசனையை அமைதியாகச் செய்து முடித்து ஒருவர்க்கும் தோன்றாதபடி அங்கு ஒரு பக்கத்தே மறைந்திருந்தான்.

அடி - 121-125 : இப்பகுதி கண்ணப்பர் காளத்தியப்பர்பால் வந்த நிலைமையைக் கூறியது. “இரவி அழல் சிந்த” என்றது, உச்சிப்போது ஆயினமையைக் குறித்தது. தடிந்த உடும்பு - கொல்லப்பட்ட உடும்பு. அது பாகமாக்கப்படவில்லை. இறைவற்கு நகை தோற்றுவிக்க அன்பினால் கொண்டு வரப்பட்டது.

அடி - 125-129 : “தான்” என்பதை ஒழித்து ஒதுவதும், ஒரு கண்ணிலும் உம்மை சேர்த்து ஒதுவதும் பாடங்கள் அல்ல. ஞாயிறு உச்சியையடைந்த நண்பகலிலே கானவர் தலைவனாகிய வேட்டுவன், தான் வேட்டையில் அகப்படுத்திக் கொண்ட உடும்பொடு வில்லும் அம்பும் உடையவனாய்ச் செருப்பணிந்து தன்னைத் தொடர்ந்து வரும் நாயொடும் காளத்தி யிறைவனை வழிபடச் சென்ற பொழுது, இறைவன் சிவவிங்கத் திருமேனியிலுள்ள முன்றுகண்களில் (வலப்பக்கத்தாகிய) ஒரு கண்ணிலே குருதிநீரொழுக இருந்தனன். அதனைக் கண்ட வேடன், உடல் நடுக்கம் உற்றுப் பதைப்பதைத்து மனஞ்சமுன்று தன்வாயிற் கொணர்ந்த திருமஞ்சனநீர்

- வான்தனி முகட்டில் வந்தமல் சிந்தக்
கடும்பகல் வேட்டையிற் காதலித் தடித்த
உடும்பொடு சிலைகணை உடைத்தோல் செருப்புத்
125 தொடர்ந்த நாயோடு தோன்றினான் தோன்றலும்
செல்வன் திருக்கா எத்தியுள் அப்பன்
திருமேனியின் மூன்று கண்ணாய்
ஆங்கொரு கண்ணிலும் உதிரம்
ஒழியா தொழுக இருந்தன னாகப்
130 பார்த்து நடுக்குற்றுப் பதைத்து மனஞ்சமுன்று
வாய்ப்புனல் சிந்தக் கண்ணீர் அருவக்
கையில் ஊனாடு கணைசிலை சிந்த
நிலம்படப் புரண்டு நெடிதினில் தேறிச்
சிலைக்கொடும் படைகடி தெடுத்து(இது) படுத்தவார்
135 அடுத்தவில் வனத்துளர் எனத்திரிந் தாஅங்கு
இள்ளை கண்டு நன்மையில்
தக்கன மருந்துகள் பிழியவும் பிழிதொறும்
நெக்கிழி குருதியைக் கண்டுநிலை தளர்ந்தென்
அத்தனுக்கு(கு) அடுத்ததென் அத்தனுக்கு(கு) அடுத்ததென் என்று)
-

சிந்தத் திருவமுதாகிய ஊனுடன் வில்லும் அம்பும் கைகளிலிருந்து நழுவிச் சிதற நிலத்தின்மீது செயலற்று விழுந்தான்.

அடி - 130-147 : இப்பகுதி இறைவன் கண்ணப்பரது அன்பைச் சிவகோசரியார்க்குக் காட்டுதற் பொருட்டுச் செய்ததையும், அதனால் கண்ணப்பர்பால் நிகழ்ந்த அருஞ் செயல்களையும் கூறியது. நெக்கு நெக்கு இழிதல் - தடைகளைக் கடந்து கடந்து ஒழுகுதல். கனற்றி - துயரத்தால் மனம் புழங்கி அரற்றி. இத்தனை தரிக்கிலன் - இவ்வளவு பெருந் துன்பத்தைக் காண இனி நான் பொறேன். “அப்பியும்” என்னும் உம்மை, ‘இதுவே இப்பொழுது இதற்கு இதுவே முடிவான மருந்து’ என்று எண்ணியதையும், “காண்பன்” என்றது ‘செய்து பார்ப்போம்; பின்பு ஆகட்டும்’ என்று துணிவு கொண்டதையும் குறித்தன. ஐயமாயவழியும் செய்யத் துணிந்தது. அவரது அளவிலா ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றது. நிற்பது ஒத்து - நிற்பது போன்று. என்றது, ‘கண்ணை அப்பியதனால் குருதி நிற்க வில்லை; ஒழுகவிட்ட குருதியை இத்தனை அடுத்து ‘நாயனார் தமது மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தார்’ எனக் கூறியதனால், ‘இறைவன் குருதி நின்ற கண்

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

140 அன்பொடுங் கணர்றி

இத்தனை தரிக்கிலன் இதுதனைக் கண்டளன்
கண்தனை இடந்து கடவுள்தன் கண்ணுறு
புண்ணில் அப்பியும் காண்பன் என்றோரு கண்ணிடைக்
கணையது மடுத்துக் கையில் வாங்கி

145 அணைதா அப்பினன் அப்பலுங் குருதி

நிற்பதொத் துருப்பெறக் கண்டுநெஞ்சு ககந்து
மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடுத்தனன் மடுத்தலும்
நில்லுகண் ணப்ப நில்லுகண் ணப்பளன்
அன்புடைத் தோன்றல் நில்லுகண் ணப்பளன(று)

150 இன்னுரை அதனொடும் எழிற்சிவ லிங்கம்

தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையால்
அன்னவன் தன்கை அம்பொடும் அகப்படப்பிடித்து)
அருளினன் அருளவும்
விள்ளமிசை வானவர்

நிற்க. தனது மற்றைக் கண்ணில் குருதியை ஒழுக விட்டான்' என்பது உய்த்துணர வைக்கப்பட்டதாம். அங்ஙனம் அல்லாக்கால் முன்பு, "ஆங்கு ஒருகண் உதிரம் ஒழுக நின்றனன்" என்றது பழுதாம் அகவின்.

சிறிது நேரத்திற்குப்பின் தெளிவுற் றெழுந்தான். "எம்பெருமானாகிய இறைவனுக்கு இத்தீங்கிழைத்தவர் இம்மலையைச் சார்ந்த காட்டகத்து இருத்தல் கூடுமோ" என ஜயுற்று எல்லாப் பக்கமும் அலைந்து தேடினான். ஒருவரையுங் காணவில்லை. பின்பு ஒருவாறு தேறி இறைவன் கண்ணில் இடைவிடாது ஒழுகும் குருதியை நிறுத்தத்தக்க பலவகை நன் மருந்துகளைத் தேடிக் கொணர்ந்து பிழிந்து பார்த்தான். அம் மருந்துகளாற் சிறிதும் பயனின்மை கண்டு மனம் தளர்ந்து 'என் அத்தனாகிய இறைவனுக்கு அடுத்த நோய் எதுவோ' என உளங்கனன்று கதறினான். 'இத் துன்பத் தினைக் கானுமாவுக்கும் பொறேன்'. அதனைக் கானுவதற்கு உரிய தீவினையுடைய எனது கண்ணைத் தோண்டியெடுத்துக் கடவளது கண்ணிலுள்ள புண்ணில் அப்பியும் பார்ப்பேன்' எனத் துணிந்து அம்பினால் தன் கண்களில் ஒன்றைத் தோண்டியெடுத்து இறைவனது குருதி படிந்த கண்களில் அப்பினான். அவ்வளவில் குருதிநீர் வழிதல் நின்றமையால் நன்றாயிற்று.

அடி - 148-158 : இவ் இறுதிப் பகுதி இறைவன் கண்ணப்பரது அரிய செயலை ஆற்றமாட்டாது விரைந்து அவருக்கு அருள் புரிந்தமையைக்

155 மலர்மழை பொழிந்தனர் வளையெயாலி படகம்
துந்துபி கறங்கின தொல்சீர் முனிவரும்
ஏத்தினார் இன்னிசை வல்லே
சிவகதி பெற்றனன் திருக்கண் ணப்பனே.

வெண்பா

தத்தையாம் தாய்தந்தை நாகனாம் தன்பிறப்புப்
பொத்தப்பி நாட்டுடுப்பூர் வேடுவனாம் - தித்திக்கும்
திண்ணனப்ப ணாஞ்சிறுபோர் செய்தவத்தாற் காளத்திக்
கண்ணப்ப ணாய்தின்றான் காண.

திருச்சிற்றம்பலம்

கூறியது. அன்புடைத் தோன்றல் - அன்பராயினார் எல்லாரினும் தலையாயவன். “தோன்றல்” என்றதும் விளி. இறுதியிலும் “திருக்கண்ணப்பனே” என்றது, தொடக்கத்திற் குறித்த அப்பெயரை அதற்குரிய காரணத்தை விளக்கிக் கூறி முடித்தவாறு.

இறைவனின் மற்றொரு கண்ணிலும் இங்ஙனம் குருதி நீரோமுகக் கண்ட வேட்டுவன் தக்க நன் மருந்து கண்டமைக்குத் தான் பெரிதும் உள்ளகிழ்ந்து மற்றைக் கண்ணையும் தோண்டி இறைவனது கண்ணில் அப்பக்கருதி அம்பினால் தோண்டப்புக்கான். அந்நிலையில் காளத்தியப்பனாகிய சிவபெருமான், “நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, என் அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப” என்ற இன்மொழியோடு சிவவிங்கத்தி னிடமாகத் தோன்றிய தனது மலர்போலும் திருக்கரத்தால், வேடர் தலைவனது கையினை அம்புடன்சேரப் பிடித்துத் தடுத்தருளினான். வானவர் மலர்மழை பொழிந்தனர். சங்கு, படகம், துந்துபி முதலிய மங்கள வாத்தியங்கள் இயம்பின. சிறப்புடைய தவழுனிவர்களும் கானவர் தலைவனாகிய கண்ணப்பனது பேரங்பின் திறத்தை இன்னிசையால் ஏத்தி மகிழ்ந்தனர். திருக்கண்ணப்பனாகிய அத்தோன்றல் இறைவனோடு பிரிவறக் கலத்தலாகிய சிவகதியைப் பெற்று ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வினை யெய்தினான்’ என்பது திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமற்ற மென்னும் இப்பனுவலில் விரித்துரைக்கப் பெற்ற செய்தியாகும். ‘கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்’ என நம்பியாளுரராற் போற்றப் பெற்ற கண்ணப்ப நாயனாரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் தேவாரத் திருப்பதிகங்களிலும் திருவாசகத்தும் ஓரளவு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப் பெற்று உள்ளன. கண்ணப்பரது வரலாற்றை முதன்முதலாக விரித்துக்கூறிய பெருமை

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

இத்திருமறமென்னும் பனுவலை இயற்றிய நக்கீர தேவர்க்கேயுரியதாகும். இவராற் பாடப்பெற்ற இத் திருமறம் கண்ணப்பரது வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணத்தில் விரித்துக் கூறுவதற்குப் பெரிதும் ஆதரவாயமெந்ததென்பது பெரிய புராணத்திற் கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தையும் இத்திருமறத்தையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வார்க்கு இனிது விளங்கும்.

தனி வெண்பா, பெரிய புராணத்தை ஓதி உணர்ந்த பிற்காலத்தவரால் செய்து சேர்க்கப்பட்டது.

நக்கீரதேவ நாயனார் அருளிய
திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் முற்றிற்று.

<p>நக்கீர் தேவ நாயனார் இயற்றிய திருக்கண்ணப்பர் திருமறுத்தில் கண்ணப்பன் வாலாற்றுச் செப்திகள்</p> <p>1. கண்ணப்பன் முன்னே சிவகணைக் கண்டு தொழுது வருபவன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.</p>	<p>தெய்வச் செக்கிழுர் அருளிய திருத்தொண்டர் புராண த்தில் கண்ணப்பன் வாலாற்றுச் செப்திகள் கண்ணத்தி மலைக்கு ஹெட்டைக்குச் சென்றிரோதுதான் திண்ணப்பன் சிவத்திருமேரியைக் காண்பதாகச் செக்கிழுர் குறிப்பிடுகிறார்.</p> <p>2. வேட் கையில் திண்ண என்னுடன் யாரும் பணியாளர் துளைனக்குச் செல்லவில்லை. வேட்னை நாப் மட்டுமே தொடர்ந்து சென்றது. வேட்டையாப்பட விலங்கின் பெயரைச் சொல்லவில்லை. கோல்லப்பட விளங்கின் ஊனைக் கண்ணப்பே அறுத்துச்சுட்டு உணவாக்குகிறார்.</p> <p>3. திண்ண எனப்பன் பூசை செய்த நாட்களின் எண்ணிக்கையையோ, சிவன் மறையவர் கனவில் தோன்னிய சூரைகளோ நக்கீர் கூறவில்லை.</p> <p>4. நாள்தோறும் ஆகம வழிபாடு செய்துவரை “மறைபோன்” என்றே நக்கீர் தவ நாயனார் குறிப்பிடுகிறார்.</p> <p>5. ஹேட்கண “மாதவளன்” என்றும், அவனுடைய செருப்படி விருப்புடைது என்றும், அவன் வாயே பொர்குடம் என்றும், அவன் தலையில் தாங்கிய சருகு இணை கற்பக விருட்சத்தளரின் என்றும், அவன் இட்ட இறைச்சி அந்தனார் இட்ட வேங்கி நெய்யில் அவியனால் என்றும் நக்கீர் தேவர் விளக்கிக் கூறுகிறார்.</p>	<p>தெய்வச் செக்கிழுர் அருளிய திருத்தொண்டர் புராண த்தில் கண்ணப்பன் வாலாற்றுச் செப்திகள் கண்ணத்தி மலைக்கு ஹெட்டைக்குச் சென்றிரோதுதான் திண்ணப்பன் சிவத்திருமேரியைக் காண்பதாகச் செக்கிழுர் குறிப்பிடுகிறார்.</p> <p>2. திண்ணப்பன் குடுமிக் கேவஹர அடையம் முன்னே அவர்ன்பு அடைந்துவிடது. நான்னன், காட்டன் என்ற இரண்டு மெய்க்காலவைக்கஞ்சன். நான்னன் பறையவர் முன்பு காளத்தியப்பருக்குப் பூம், புனலுமிட்டு வழிப்படதைக் கூறுகிறான்.</p> <p>3. இந்தாம் நாள் இருஙில் களவில் சிவன் தோன்னியதாகச் செக்கிழுர் பாடியுள்ளார்.</p> <p>4. சிவகோசரியார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.</p> <p>5. இவற்றில் சிலவற்றை நீக்கியும் சிலவற்றை விரித்தும் செப்யன் இயற்றியுள்ளார்.</p>
---	--	--

<p>நக்கீர தேவ நாயனார் இயற்றிய திருக்கண்ணப்பர் திருமுற்றில் கண்ணப்பன் வரவற்றுச் செப்திகள்</p>	<p>தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்தில் கண்ணப்பன் வரவற்றுச் செப்திகள்</p>
<p>6. சிவபெருமான் திருமேனியில் முன்று கண்கள் இருந்து ஒன்றிலிருந்து உதிரம் ஒழுகியதாக நக்கீரதேவர் காட்டுகிறார்.</p> <p>செல்வன் திருக்காளத்தியுள் அப்பன் திருமேனியின் முன்று கண்ணயப் ஆயங்கு ஒரு கண்ணிலும் உதிரம் ஒழியாது ஒழுக இருந்தனனாக (126.129)</p>	<p>தெய்வச் சேக்கிழார் கண்ணப்பன் இருக்கண்கள் மட்டுமே காட்டுகிறார்.</p> <p>6. சேக்கிழார் இருக்கண்கள் மட்டுமே காட்டுகிறார்.</p>
<p>7. என் அத்தனுக்கு அடுத்தது என் அத்தனுக்கு அடுத்ததென்ன என்ற சொற்களைமே யம்படுத்துகிறா (139)</p>	<p>7. “எங்கள் அத்தனார்க்கு அடுத்தது என்னோ” என்று சேக்கிழார் அப்படியே யம்படுத்திப்பிள்ளார்.</p>
<p>8. கண்ணப்பரின் தாய், தந்தை, ஊய், நாடு, எதுவும் கறவில்லை.</p>	<p>8. கறிபுள்ளனார்.</p>

கல்லாட தேவ நாயனார்

பதினொராந் திருமுறையாசிரியர்களுள் கல்லாட தேவ நாயனாரும் ஒருவர். இவர் பாடிய பிரபந்தம் திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறும் என்பது. இந்நால் பதினொராந் திருமுறையிற் பத்தொன்பதாவது பிரபந்தமாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது. நக்கீரதேவ நாயனார் பாடிய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறுத்தையடுத்து அதே பெயருடையதாய்த் திகழும் இந்நால் முறைப்படுத்தப் பெற்றிருத்தலையுற்று நோக்குங்கால், இப்பனுவலைப் பாடிய கல்லாட தேவரென்பார் நக்கீர தேவர் காலத்திலோ அன்றிச் சிறிது பிற்பட்ட காலத்திலோ வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென்பது நன்கு பெறப்படும். எனவே இவ்வாசிரியர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரெனக் கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகும்.

கல்லாடர் என்னும் பெயர் கடைச் சங்கப் புலவரொருவரையும் பிற்காலப் புலவர் சிலரையும் குறித்து வழங்கக் காண்கின்றோம். கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவராகிய கல்லாடனார், பாண்டியன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடியவர். பொறையாற்றுக் கிழான், அம்பர் கிழான் அருவந்தை என்னும் சோழ நாட்டு வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். இவர் பாடியனவாகச் சங்கத் தொகை நூல்களில் பதினான்கு பாடல்கள் உள்ளன. இவர் வாழ்ந்தது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியாகும். பதினொராந் திருமுறை ஆசிரியராகிய கல்லாட தேவரும், கல்லாடம் என்னும் அகப்பொருட் பாடற் கோவையைப் பாடிய கல்லாடரும், தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகார வரையாசிரியர் களுளொரவராகிய கல்லாடர் என்பவரும் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கல்லாடனாரது பெயரைப் புனைந்து வாழ்ந்த பிற்காலப் புலவர்களாவர். தமிழிலக்கியத் துறையிற் கல்லாடர் என்னும் பெயருடன் பேசப்படுவோர் இங்கு எடுத்துக் காட்டிய இந்நால்வருமே யாவர். கடைச்சங்கப் புலவராகிய கல்லாடனாரது மொழிநடைக்கும் அவரது பெயர் தாங்கிய ஏனை மூவரது மொழிநடைக்கும் வேற்றுமை பெரிதாகவின் சங்கப் புலவராகிய கல்லாடனார் ஏனைக் கல்லாடர் மூவர்க்கும் நெடுங்காலம் முற்பட்டவர் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கொள்கையாகும். இனி, பிற்காலத்தினராகப் பேசப்படும் கல்லாடர் மூவரும் ஒருவரோ இருவரோ அன்றி வெவ்வேறு புலவரோ என்னும் ஜயமும் அறிஞர்களிடையே நிலவக் காண்கின்றோம். கல்லாட தேவ நாயனார் பாடியதாகப் பதினொராந்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

திருமுறையில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ள திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் என்ற பிரபந்தத்தையும், கல்லாடர் பாடிய கல்லாடம் என்ற நூலையும் ஒப்பு நோக்குங்கால் அவ்விரு நூல்களும் மொழிநடையிற் சிறிது வேறுபட்டிருத்தல் புலனாகும். அன்றியும், பதினொராந் திருமுறையாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய கல்லாட தேவ நாயனாரும் கல்லாட நூலின் ஆசிரியராகிய கல்லாடரும் ஒருவரென்பது உண்மையாயிருக்குமானால் பதினொராந் திருமுறையில் திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறத்தையடுத்துக் கல்லாடத்திலுள்ள செய்யுட்களும் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கும். திருவாதலூரடிகள் அருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையை யடியொற்றி அறிவனுற் பொருளாகிய சிவசமயச் செய்திகளும் உலக நூல் வழக்காகிய அகப்பொருளொழுகலாறும் ஒருங்கமைந்து விளங்கும் கல்லாடச் செய்யுட்கள் சைவத் திருமுறையிற் சேர்த்து ஓதியனரத்தக்க சிறப்புடையன என்பதை மறுத்தற்கில்லை. இறைவனது அருட்புகழை விரித்துரைக்கு மியல்பினவாகிய கல்லாடச் செய்யுட்களை முன்னோர் பதினொராந் திருமுறையிற் கல்லாட தேவ நாயனார் பிரபந்தத்துடன் தொகுக்காது விட்டதனை நுணுகி நோக்குமிடத்துக் கல்லாட தேவ நாயனாரும், கல்லாட நூலாசிரியரும் ஒருவரல்லரென்பதும், கல்லாட தேவ நாயனார்க்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் கல்லாட நூலாசிரியரென்பதும் நன்கு புலனாம். தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதல் உரை கண்ட உரையாசிரியர் இளம்பூரண அடிகளேயென்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்பழுதிந்த கொள்கையாகும். அங்ஙனமாதலின் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்கு உரையெழுதிய கல்லாடரென்பார் இளம்பூரணர்க்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவரென்பது நன்கு துணியப்படும். பதினொராந் திருமுறையிற் கல்லாட தேவ நாயனார்க்குப் பின் குறிக்கப்படும் கபிலதேவ நாயனார் பாடல்களைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வரையில் இளம்பூரணர் மேற்கோளாகக் காட்டுதலால், கபிலதேவ நாயனாரும் அவர்க்கு முன்னே குறிக்கப்பட்ட கல்லாடதேவ நாயனாரும் இளம்பூரண அடிகளுக்குக் காலத்தாற் முற்பட்டவராதல் வேண்டும். எனவே இளம்பூரணர்க்குக் காலத்தால் முற்பட்ட கல்லாட தேவ நாயனாரும் அவ்வரையாசிரியர்க்குப் பின் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வரைந்த கல்லாடரும் ஒருவரல்லர் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

கல்லாடம் என்பது தமிழகத்திலுள்ளதோர் ஊர். சிவபெருமான் கோயில் கொண்டருளுஞ் சிறப்புடைய திருத்தலங்களுள் கல்லாடம் என்னும் பெயருடைய திருத்தலமுமொன்றென்பது,

'கல்லாடத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லாளோடு நயப்பற வெய்தியும்' (கீர்த்தித்திரு அகவல்)

எனவரும் திருவாசகத் தொடரால் இனிது விளங்கும். செங்கற்பட்டு மாவட்டம் பொன்னேரி தாலுகாவைச் சேர்ந்த மீஞ்குர் என்னும் ஊரிலுள்ள சோழகுல சுந்தர விண்ணகர் எனும் பழம் பெயருடைய வரதராசப் பெருமாள் கோயிலில் வரையப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் 'கல்லாடச் சரமுடையார் கோயில்' குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. கல்லாடச்சரம் என்ற பெயருடைய இத்திருக்கோயில் நம்நாட்டில் இப்பொழுது எவ்விடத்துள்ளதெனத் தெரிந்து கொள்ளுத்தற்கியலவில்லை. கல்லாடச்சரம் என்பது ஆதித்தேச்சரம், இராசராசேச்சரம், மெய்கண்மூலச்சரம் என்பவற்றைப் போன்று அமைந்த பெயராகும். இராசராசன் சுட்டிய திருக்கோயில் இராசராசேச்சரம் எனப் பெயரெய்தியது போன்று கல்லாடர் என்ற பெரியவர் அமைத்த திருக்கோயில் கல்லாடச்சரம் எனப் பெயரெய்தியதெனக் கருத வேண்டியிருத்தலால், மீஞ்குர் வரதராசப் பெருமாள் கோயிற் கல்வெட்டிற் குறிக்கப்பட்ட கல்லாடச்சரம் என்ற திருக்கோயிலமைந்த இடத்தைத் திருவாசகத்திற் கூறப்பட்ட கல்லாடம் என்ற திருப்பதியென உறுதியாகக் கூறுதற்கிடமில்லை. முற்காலத்தில் கல்லாடம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்திருந்தமை பற்றிக் கல்லாடனார் என வழங்கிய பெயர் பிற்காலத்தில் பலர்க்கும் இட்டு வழங்குதற்குரிய பெயராயிற்றெனவும், கல்லாடம் என்ற திருப்பதியிற் கோயில் கொண்டு விளங்குதல் கருதிக் கல்லாடர் என அவ்வூர் இறைவனுக்கு வழங்கிய பெயர் பின்னர் மக்களுக்கு இட்டு வழங்குதற்குரிய பெயராயிற்றெனவும் இருவகையாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

கல்லாட தேவ நாயனார் பாடிய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் என்பது முப்பத்தெட்டடிகளாலியன்ற ஆசிரியப்பாவாக அமைந்துள்ளது. கண்ணப்பநாயனாரது அன்பின் வழிப்பட்ட வீரச்செயலை யுணர்த்துவதாகவின் இது திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. பரிவின் தன்மை யுருவு கொண்டனைய திண்ணனார், விலங்கினங்களை வேட்டையாடச் சென்றபொழுது, சிவபெருமானது திருவுருவாகிய சிவவிங்கத் திருமேனியைக் கண்டு உளமுருகி வாய் கலசத்தால் மஞ்சன நீராட்டி ஊனமுதருத்தி வழிபட்டார். அங்ஙனம் வழிபட்டு வரும் நாட்களில் ஒரு நாள் இறைவன் அவ்வேடரது அன்பின் திறத்தைச் சிவகோசரியாரென்னும் மறையவர்க்குப் புலப்படுத்தத் திருவளங்கொண்டு தம் வலக்கண்ணிற் குருதிநீர் வழியச் செய்தமையும், அது கண்டு நடுக்கமுற்ற

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

திண்ணனார் இறைவன்பால் வைத்த நீங்காத பேரன்பினால் அழுதாற்றித் தம் கையிலுள்ள அம்பினால் தமது கண்ணொன்றைத் தோண்டியெடுத்து இறைவனது கண்ணில் அப்பிய செய்தியும், அந்நிலையில் இறைவனது கண் நலம்பெற மற்றொரு கண்ணிலும் குருதி நீரொழுகக் கண்ட திண்ணனார் தமது மற்றொரு கண்ணையும் தோண்டத் தொடங்கிய பொழுது சிவபெருமான் தன்னுடைய திருக்கையினால் திண்ணனாருடைய இருக்களையும் சேரப்பிடித்துக் கொண்டு “நம் கண்ணின் புண் விரைவில் நீங்கி நலம் பெற்றதனைக் காண்பாயாக. நீ மிகவும் நல்லை” எனப் பாராட்டித் திருவருள் புரிந்தமையும் ஆகிய வரலாற்றுச் செய்திகள் இத்திருமறம் என்னும் பிரபந்தத்தில் சுருக்கமாகவும் சுவை பொருந்தவும் விரித்துரைக்கப்பட்டன. அன்பின் வடிவாகிய கண்ணப்பரென்னும் திருவேட்டுவரது திருவடியைக் கைதொழுத் அளவில் கரையின்றி மேன்மேலுளவாம் பிறவிப்பினிக்குக் காரணமாகிய வினைத் தொடர்பு அறவே கெட்டுப்போம் என்ற உண்மையை இப்பிரபந்தத்தின் முடிந்த பொருளாகக் கல்லாட தேவர் நன்கு அறிவுறுத்தி உள்ளமை கண்ணப்பநாயனார்பால் அவர்கொண்ட பேரன்பினை இனிது விளக்குவதாகும்.

திண்ணனார், காளத்தி மலைமீதமர்ந்த சிவவிங்கப் பெருமானைக் கண்டு வழிபட்டுத் தமது கண்ணைத் தோண்டி அப்பிக் கண்ணப்பராயினார் என்பதே வரலாறு. கல்லாட தேவ நாயனாராகிய இவ்வாசிரியர், திண்ணனார் கானப்பேருறை கண்ணுதலை வழிபட்டாரென இப்பிரபந்தத்திற் குறிப்பிட்டு உள்ளார். கானப்பேர் என்பது இக்காலத்திற் காளையார் கோயில் என வழங்கும் பாண்டி நாட்டுத் திருத்தலமாகும். இத்தலத்திற்கும் கண்ணப்பர் வரலாற்றிற்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லை. அங்குனமாகவும் கண்ணப்பரது வழிபாட்டினை ஏற்றுக் கொண்ட சிவபெருமானைக் குறிக்குமிடத்துக் கானப் பேருறைகண்ணுதல் என இவ்வாசிரியர் கூறியுள்ளார். கண்ணப்பர்க்கு அருள் செய்த காளத்திப் பெருமான் பாண்டி நாட்டின் கண்ணதாகிய கானப்பேர் என்ற திருத்தலத்திலும் தன்னடியார்களுக்கு அருள்கர்க்கும் திருக்குறிப்புடன் எழுந்தருளியுள்ளான் எனக் கூறும் வாயிலாகத் தாம் கானப்பேர் என்ற தலத்திற் கொண்டுள்ள பேர்க்குபாட்டினைப் புலப்படுத்தி மகிழ்தல் இவ்வாசிரியரது நோக்கமெனத் தெரிகிறது. எனவே கல்லாட தேவநாயனாராகிய இவ்வாசிரியர் பாண்டி நாட்டில் வாழ்ந்தவரென்றும் அந்நாட்டுத் திருத்தலங்களுள் ஒன்றாகிய கானப்பேரென்னும் திருப்பதியிலே அளவிலாப் பற்றுடையவரென்றும் கருதுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

கல்லாட தேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

19. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறும்

அகவற்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

499. பரிவின் தன்மை உருவுகொண் டனையவன்,
போழ்வார் போர்த்த தாழுகச் செருப்பினன்,
குருதி புலராச் சுரிகை எஃகம்
அரையிற் கட்டிய உடைதோற் கச்சையன்,
5 தோல்நெடும் பையில் குறுமயிர் திணித்து
வாரில் வீக்கிய வரிகைக் கட்டியன்,
உழுவைக் கூருகிர்க் கேழல்வெண் மருப்பு
மாறுபடத் தொடுத்த மாலையுத் தரியன்,

499. ‘திருமறும்’ என்பது பற்றி முன்னைப் பாட்டின் உரையில் கூறப்பட்டது.

அடி - 1 : பரிவு - அன்பு. பரிவின் தன்மை - பரிவாகிய பண்பு, இன், வேண்டாவழிச் சாரியை. இவ்அடியையே பற்றிச் சேக்கிழார் “அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார்” எனவும், “அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பு” எனவும் அருளினமை காண்க.

அடி - 2 : போழ் வார் போத்த - தோலை வாரால் தைத்த ‘போழ்’ என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர், ஆகுபெயராய்ச் செயப்படு பொருளைக் குறித்தது. போழ்தல் - உரித்தல். தாழ் அகச் செருப்பு - தாழ்ந்த உள்ளிடத்தை யுடைய செருப்பு.

அடி - 3 : சுரிகை எஃகம் - குற்றுடைவாளாகிய படைக்கலம். எஃகம் - கூர்மை. அதுவும் ஆகுபெயராய், அதனையுடைய படைக்கலத்தைக் குறித்தது. ‘எஃகத்தோடு கட்டிய’ என உருபு விரித்துரைக்க.

அடி - 4 : ‘உடையாகிய தோலின்மேல் கச்சையை உடையன்’ என்க. ‘உடைத் தோல்’ என்பதில் தகர ஒற்றுத் தொகுத்தலாயிற்று. அரை - இடை.

அடி - 5-6 : ‘வீக்கிய வாரின் வரி’ என மாற்றிக்கொள்க. வீக்கிய - கட்டி முடிந்த. வாரின் வரி - வாரால் திரிக்கப்பட்ட கயிறு. கட்டியன் - கட்டினவன்; கட்டியிருப்பவன். தோலால் அமையப்பெற்ற பையினில் குறுமுடியைத்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

- நீலப் பீலி நெற்றி குழந்த
10 கானக் குஞ்சிக் கவடி புல்லினன்,
முடுகு நாறு குடிலை யாக்கையன்,
வேங்கை வென்று வாகை குடிய
சங்கரன் றன்ழினத் தலைவன் ஓங்கிய
வில்லும், அம்பும் நல்லன ஏந்தி
15 ஏற்றுக் கல்வனம் காற்றில் இயங்கி
கணையில் வீழ்த்துக் கருமா அறுத்து,
-

திணித்து வாரினால் இழுத்துக் கட்டிய தோற்றத்தை உடையவன்.

அடி - 7 : உழுவைக் கூன் உகிர் - புலியினது வளைந்த நகம். கேழல் வெண் மருப்பு - பன்றியின் வெள்ளிய கொம்பு (பல்). இவைகளைத் தொடுத்த மாலை' என்க. உழுவை - புலி. கேழல் - பன்றி.

அடி - 8 : மாறு படத் தொடுத்தல் - ஒன்றை யிடையிட்டு மற்றொன்றைத் தொடுத்தல். 'மாலையோடு உத்தரியத்தை யுடையவன்' என்க. உத்தரியம் - மேலாடை. 'அது புலித் தோல்' என்பது, மேல், "உழுவைக் கூன் உகிர்" என்ற குறிப்பாற் பெறப்பட்டது.

அடி - 9 : நீலவன்ன மயில் தோகையை நெற்றியில் கட்டியவன்.

அடி - 10 : கானக் குஞ்சி - காடுபோன்ற தலை மயிர். கவடி - பலகறை; அஃது அவை பல கோத்த மாலை. புல்லினன் - பொருந்தியவன்.

அடி - 11 : முடுகு - முடை நாற்றம்; "முடுகு நாறிய வடுகர்" * என்றார் சுந்தரரும். குடிலம் - வளைவு. குடிலை - வளைந்துள்ளது; 'கூன்' என்றபடி. வலை முதலியவற்றைச் சுமந்து, முதுகு கூனாயிற்றாம். முடை நாற்றம் வீசும் குடிசை வாழ்வினன்.

அடி - 12, 13 : வேங்கை - புலி. 'புலிகளை அஞ்சாது சென்று கொன்று வெல்லுதலால் வேடுவர் சிவன் குலத்தவர்' என நகை தோன்றக் கூறியவாறு. தலைவன், அக்குலத்தார்க்கு அரசன். "தலைவன்" என்றது, 'தலைவனாயினான் ஒருவன்' எனற்படி. இஃதே எழுவாய். எனவே, மேற்போந்தன எல்லாம் இவ் ஒரு பொருள் மேல் வந்த வினைப் பெயர்களும், வினைக் குறிப்புப் பெயர்களுமாய், இவனது நிலையை வருணித்த வருணனைகளாயின. இனி, இவன் செய்த செயல்கள் கூறப்படும்.

அடி - 14 : இவன் தாங்கிய வில்லும், அம்பும் கொலைக் கருவிகளே

* திருமுறை - 7.49.1

கோலின் ஏற்றிக் கொழுந்தீக் காய்ச்சி,
நாவில் வைத்த நாட்போ னகமும்
தன்தலைச் செருகிய தண்பளித் தாமமும்

20 வாய்க்கல சுத்து மஞ்சன நீரும்

கொண்டு கானப் பேருறை கண்ணுதல்
முடியிற் பூசை அடியால் நீக்கி,
நீங்காக் குணத்துக்
கோசரிக்கு) அன்றவன் நேசங் காட்ட

யாயினும் இறை வழிபாட்டிற்குத் துணையாய் அமைந்தமை பற்றி, “நல்லன்” என்றார்.

அடி - 15 : ஏற்றுக் கல் - உயரமான மலை. காற்றுப் போலும் உடல் விரைவு, ‘நாதனார் பசி மிகுதற்கு முன்பு விரைந்து சென்று ஊட்டுதல் வேண்டும்’ என்னும் உள்ள விரைவினால் நிகழ்ந்தது.

அடி - 16 : கரு மா - பன்றி. “இழிவாய கரு விலங்கு”* எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார்.

அடி - 17 : கோல் - அம்பு.

அடி - 18 : நாட் போனகம் - அன்றைய உணவு. ‘புதிது புதிதாக அமைக்கும் உணவு’ என்பதாம்.

அடி - 19 : பள்ளித் தாமம் - பூ மாலை. அஃது இடைக் குறைந்து நின்றது. இங்குப் பள்ளித் தாமம் சருகுகள்.

அடி - 20 : “வாய் கலசம்” என்றது ‘வாயே கலசமாயிற்று’ என்பதாம். உருவகம் அன்று. மஞ்சன நீர் - அபிடேக நீர்.

அடி - 21 : ‘கொண்டு சென்று’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. வினை முதனிலை திரிந்து பெயராதல்போல. இங்கு ‘பெரு’ என்னும் பண்புப் பகுதி ‘பேர்’ எத் திரிந்து பெயராகி பெரிதாகிய இடத்தைக் குறித்தது. கானப் பேர் - காடாகிய பெரிய இடம். அது காளத்தி மலை.

அடி - 22 : செருப்பினை, “அடி” என்றது தகுதி வழக்குப் பற்றி.

அடி - 23 : நீங்காக் குணம் - நீங்காமையாகிய பண்டு. எனவே, பெயரெச்சம் பண்புப் பொருட்டாய் வந்ததாம்.

* பெரிய புராணம் - திருஞான சம்பந்தர் - 78

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

- 25 முக்கண் அப்பனுக்கு) ஓருகணில் உதிரம்
தக்கி ணத்திடை இழிதர, அக்கணம்
அழுது, விழுந்து, தொழு(கு)எழுந் தரற்றிப்
புன்மருந் தாற்றப் போகா தென்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்கண் அப்ப
30 ஒழிந்தது; மற்றை ஒண்திரு நயனம்
பொழிந்த கண்ணீர்க் கலுழி பொங்க,
அற்ற தென்று மற்றக் கண்ணையும்
-

அடி - 24 : கோசரி, ‘சிவகோசரியார்’ என்னும் அந்தணர். காட்ட - காட்டுதற்கு.

அடி - 25 : “அப்பனுக்கு” என்பதன் பின்னும் ‘அவன் செயலால்’ என்பது வருவிக்க.

அடி - 26 : தக்கிணர் - வலப்பக்கம். “ஓரு கண்” என்றது ‘வலக்கண்’ என்றபடி.

அடி - 28 : புன் மருந்து, நோயின் வலிமையை நோக்க மெலிவுடைத்தான் அயல் மருந்து. மூலிகைகளாகிய மருந்து. மருந்து - சாதி யொருமை. ‘புன் மருந்து’ எனப் பாடம் ஒதலும் ஆம். ஆற்றப் போகாது. கண்ணிற் புண்ணினை ஆற்ற வல்லது ஆகாது.

அடி - 29 : தன்னையே என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. “தான்” என்றது தனது உடம்பினை. “மலர்க் கண்” என்பதில் மலர், மென்மை பற்றி வந்த உவமை. உறுப்புக்கள் பலவற்றினும் கண்ணினது மென்மையை விதந்த படி. “பகழித் தலையால் அகழு” எனப் பின்னர் வருதலின், “அப்ப” என்றது அம்பாற் பெயர்த்து அப்பியதாயிற்று.

அடி - 30 : உதிரம் இழிதல் ஒழிந்தது என்க.

அடி - 31 : ‘பொழிந்த கலுழி, கண்ணீர் போலும் கலுழி’ எனத் தனித்தனி இயைக்க. ‘கண்ணீர் போலும் கலுழி’ என்றதனால் அது மேற்கூறிப் போந்த உதிரக் கலுழியாயிற்று. கலுழி - நீர்ப்பெருக்கு. பொங்க - ஓரு காலைக்கு ஒருகால் மிகுவதாக.

அடி - 32 : அற்றது - கை கண்டு. அறுதியிட்டு உணர்ந்த மருந்து. என்று - என்று தெளிந்த.

அடி - 33 : ஆண் தகை - எல்லாம் வல்ல தன்மையை உடையவன்; இறைவன். பகழி - அம்பு, கணை.

பகழிக் தலையால் அகழி ஆண்டகை
ஒருகை யாலும் இருகை பிடித்து
ஒல்லை நம்புண் ஒழிந்தது, பாராய்;
35 நல்லை! நல்லை! எனப்பெறும்
திருவேட் டுவர்தந் திருவடி கைதொழுக்
கருவேட் டுழல்வினைக் காரியங் கெடுமே.

திருச்சிற்றும்பஸம்

அடி - 34 : “ஒரு கையாலும்” என்னும் முற்றும்மை, முயன்று பிடித்தமை குறித்தது. ‘இருகையும்’ என்பதே பாடம் போலும்!

அடி - 35 : ஒல்லை - நீ அப்பும் முன்பே.

அடி - 36 : “நல்லை! நல்லை!” எனப் புகழுப் பெற்றார் என்றது, ‘புகழ்ந்து உயர் பதம் அருளினார்’ என்னும் குறிப்பினது. ‘அப்பதமானது, தம் அருகிலே இருத்திக் கொண்டது’ எனப் பெரிய புராணம் கூறிற்று*

அடி - 37 : “திருவேட்டுவர்” என்பது உயர்வு பற்றி வந்த ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். திருவேட்டுவர் - திருவருளுக்கு உரியவரான வேட்டுவர்.

அடி - 38 : கரு - பிறவி. வேட்டு - மேலும் மேலும் விரும்பி. உழல் காரியம் - உழல்வதாகிய செயல். எனவே, இது தொழில் மேல் தொக்க வினைத் தொகையாம். கருவி இன்றிக் காரியம் கூடாது ஆகலானும், உலகப் பயன்கள் பிறவியைக் கருவியாக உடைமையானும் ‘உலகப் பயனை விரும்புவோர் யாவரும் பிறவியை விரும்புவோரேயாவர்’ என்னும் கருத்தினால், உலகப் பயனை விரும்புவோரைப் பிறவியை விரும்புவோராகவே கூறினார். ‘கண்ணப்ப நாயனாரை வணங்குபவர்க்கு உலகப் பற்று நிகழாது, திருவருட் பற்றே நிகழும் என்றபடி. கண்ணப்ப நாயனாரை வணங்காத அடியாருமில்லை. பாடாத பாடகரும் இல்லை. திருஞானசம்பந்தர் கண்ணப்பரை எப்படி வணங்கினார் என்பதைத் தெய்வச் சேக்கிழார் கீழ்க்கண்ட பாடவில் பதிவு செய்துள்ளார்.

தாழ்ந்துளமுந்து திருமலையைத் தொழுதுகொண்டே
தடம்சிலாதல சோபானத்தால் ஏறி
வாழ்ந்துஇமையோர் குழாம் நெருங்கு மனிநீள்வாயில்
மருங்குஇறைஞ்சி உள்புகுந்து வளர்பொன் கோயில்

* கண்ணப்பர் புராணம் - 185.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

குழந்துவலம் கொண்டுஇறைவர் திருமுன்பு எய்தித்
தொழுது தலைமேல்கொண்ட செங்கை போற்றி
வீழ்ந்துஎழுவார் கும்பிட்ட பயன் காண் பார்போல்
மெய்வேடர் பெருமானைக் கண்டு வீழ்ந்தார்.

- பெரிய புராணம் : 2925

இவ் இரு திருமறங்களும் பின்னர்ச் சேக்கிழார் கண்ணப்பரது
வரலாற்றை விளங்கக் கூறுதற்குத் துணையாய் நின்றமையறிக.

கல்லாடதேவ நாயனார் அருளிய
திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் முற்றிற்று.

கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,
வேலைய சுவாமிகள் ஆகிய மூவரும் செய்தருளிய
சீகாளத்திப் புராணம் (கண்ணப்பர் வரலாறு)

பொத்தப்பி நாட்டிலே, உடுப்புரிலே, வேடர்களுக் கரசனாக
நாகனென்பவ ணொருவனிருந்தான். அவன் தத்தையென்னு மனைவியோடு
வாழ்ந்திருக்கு நாளிலே, புத்திரப் பேறின்மையால் நற்கதியின்றென
மனைவியோடு வருந்தி, அது காரணமாக, குறிஞ்சி நிலத்திற் குரிமைபூண்டு
தமது வழிபடு தெய்வமாய் விளங்கும் முருகக்கடவுளுக்கு இயைந்த
ஆலயமொன்றியற்றி, நித்திய நெமித்திகங்களை நியமித்து, மயில்களையும்
சேவல்களையும் விடுத்து, திருவிழாச் செய்வித்து, வேலன்மேற் சன்னதங்
கொள்விக்க; முருகக்கடவுள் அவனிடத்தே தோன்றி, “அன்போடுசெய்த இச்
சிறப்பிற்கு மகிழ்ந்தேம்; உலகமெல்லாம் புகழும் ஓர் புத்திரனைத் தருவேம்”
என்றநுக்கிரகித்து, மறைந்தருளினார். அதுகேட்ட நாகன் மனைவியோடு
மனமகிழ்ந்து, அவ் வேலனுக்கும் சுற்றத்தாருக்கும் மிகு சிறப்பியற்றி
வாழ்ந்திருந்தனன். அந் நாளிலே, அக் கடவுளாருளியபடி ஒரு அரிய
புதல்வருதிக்க; நாகன் தத்தையோடு சாலவுவந்து, முருகக் கடவுளுக்கு விசேஷ
பூசையாதி நடத்துவித்தனன். அப்பொழுது நகரமுழுமையும்
எண்ணெயாட்டணி நிகழத் தத்தையென்பவன் அப் புதல்வருக்கு வாச
நீராட்டி, முலைப்பால் பெய்து நிலந்தேய்த்து நுதற்பொட்டணிவித்து,
பாலூட்டி, அலங்கரித்துக் கொடுக்க; நாகன் கையிலே தாங்கி, திண்ணெனன்
இருந்தமையால் அப் புதல்வருக்குத் திண்ணெனத் திருநாமந் தரித்தனன்.

திண்ணனார் தொட்டிலுதைத்து தவழ்ந்து, குறுநடை பயின்று,
தெருவிலே சிறுதேருருட்டி விளையாடியும், சிறிய வில்லம்பு கைக்கொண்டு,

சிறார்களோடு காட்டிற் புகுந்து, மான் புலி கரடி முதலிய விலங்கின் குட்டிகளுள்ளே சிலவற்றை யெய்தும், சிலவற்றைக் கைக்கொண்டு வளர்த்தும், வளர்ந்து வந்தனர். அக்காலத்திலே, நாகன் வில்வித்தை கற்பிக்கும் பருவம் வரக் கண்டு, அத்தேசத்து வேடர்களையெல்லாம் அழைப்பித்து, வில்விமா நடாத்தி, பூர்வாசிரியனுக்கு வேண்டியவைகளை வெறுக்கக் கொடுத்து, “இவ் வினையோனுக்கு வில் வித்தையை அன்போடு கற்பிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, அவன் நல்ல முகூர்த்தத்திலே, கிரமப்படி நற்சிலை பிடிப்பித்தனன். திண்ணனார் பிடித்தவுடனே வில்வித்தையனைத்து நிரம்பி, வில்விஜயனே வேடர்களுலத்தி விவரித்தானோ!” என்று யாவருங் கூறும்படி அதிவல்லவராகியிருக்க; நாகன் இளவேட்டஞ் செய்விக்க விரும்பி, அதனை இடையூறின்றி முடித்தற்பொருட்டு வனதேவதைகளுக்குப் பலி கொடுக்க வேண்டுமெனக் கருதி, வேடர்களோடு வனத்தையடைந்து, நீராடி பூக்கொய்து சென்று, அவ் வனதேவதைகளிருக்கும் ஆலமரத்தை யலங்கரிப்பித்து பூசை செய்வித்து, குங்கிலிய தூபத்தைக் கானக முழுமையுங் கமழ்வித்து, கடாக்களைப் பலியீந்து, பிரசாதம்பெற்று உடுப்புரையடைந்தான்.

மற்றை நாளிலே, மெந்தரை யழைத்து, “ஜயனே, இன்று முதலாக நீயே மற்றவர்களுக்குத் தலைவனாகி, பகைவரையழித்து அவர் நிலங்கவர்ந்து, வெற்றி பெற்று, பெரிது வாழ்வாயாக” என்றாசீர்வதித்து, வழிவழிவந்த வெற்றிச் சிலையைக் கைக்கொடுத்து, கழிபெருங் காதலால் தோள் குழையத் தழுவி, “நமது முருகக்கடவுளாது திருவருளே துணையாகச் சென்று இளவேட்டம் வாய்த்து வருக” என விடையளிக்க; திண்ணனார் தந்தையை வணங்கி தாயைப் பணிந்தார். அவள் எடுத்துப்புல்லி, முலைப்பால்சோர, நெஞ்சு குழைய, உச்சிமோந்து, “மகனே, நீ கடுங்காட்டிலே நுழையாமல் தண்ணிய சோலை வழியாகவே சென்று வேட்டமாடி முட்கீறலும் திருஷ்டி தோஷமுமில்லாமல் வேடர்களோடு திரும்பு” என்று நெற்றியிலே விபூதி தரிப்பித்தனன். திண்ணனார் மீண்டும் வணங்கி, அநுமதி பெற்று நீங்கி, கச்சிருக்கி, உடைவாஞ்சு கட்டி, வில்லம்பு கைக்கொண்டு, வேடர்கள் புடைசூழ வேட்டைநாய்களோடு காட்டையடைந்து, பல விலங்குகளும் பயிலுமிடமறிந்து, வலைகட்டி பறைமுக்கி, அவைகளை உள்ளே நுழைவித்து, காடுகளை வெட்டிச் சரித்து, பார்வை மிருகங்களினது ஓசையால் அவையனுகிய வழி, மறைந்து நின்று, அம்பு முதலியவற்றாற் கொன்று, வேட்டைமுடித்து ஊரையடைந்தனர்.

இவ்வாறே பலகால் வேட்டமாடி, மாதாபிதாக்கள் மகிழ் வாழு நாளிலே, ஒருநாள் ஒரு நெடுங்காட்டிற் புகுந்து, வேடர்களினின்று நீங்கி, தனித்துலாவி, மிகவும் இளைத்து, ஓர் மரநிழலிலே துயின்றனர். அவ்வேளையிலே, சிவபெருமான் வெண்ணீறணிந்து புலித்தோலுடுத்து சடைமுடிபுணர்த

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

கோலத்தோடு, அவரது கனவிலே தோன்றி, “மைந்தனே, இம் மலையிலே, பொன்முகரியாற்றங் கரையிலே, கல்லால விருக்ஷத்தடியிலே, ஒரு சிவவிங்க முன்டு; அது துன்பமனைத்தையுமழித்து, பேரின்பத்தை யளிக்கும்; நீ சென்று அதை வணங்குவாயாக” என்றுரைத்து மறைந்தருள; உடனே கண்விழித்து ஆச்சரியமடைந்து, திக்கெங்கும் நோக்கி நின்றனர்; அச்சமயத்திலே ஓர் பன்றி வேடரார்ப்பினாலெலமுந்து வலையை யறுத்துக் கொண்டு அதிவேகமாக மலையிலே புகுதற்குச் செல்லுதலை நோக்கி, கடுங் கோபத்தோடு துரத்திச் சென்று, ஆலவிருக்ஷத்தடியிலே, சிவவிங்கத்தினருகே சென்றவுடன் மறையக் கண்டு, அதிவியப்புடையராகி, “அச்சோ! இப்பன்றி மறைந்தது தெரிந்தே மில்லை” என்று குறித்துப் பார்க்குங்கால் எதிரே சிவவிங்கமிருத்தலைக் கண்டனர்.

கண்டவுடனே சீகாளத்தியப்பரது திருவருட்பார்வை இனிது பெற்று, தரிசனவேதியி னெதிர்ப்பட்ட இரும்பானது அவ்வுருவமாறிப் பொன்னுருவமாவதுபோல் முற்கணங்கள்மாறி, அக்கடவுளிடத்து வைத்த அன்பே யுருவமாயினார். நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்துவந்த தன் குழந்தையைக் கண்ட தாயைப்போலத் தாழாமல் விரைந்தோடி, தோன்களமுந்தத் தழுவி, மோந்து முத்தமிட்டார். அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல, நெஞ்ச நெக்குருக; கண்ணீர் சொரிய, உரோமாஞ்சங்கொள்ள நின்று, “குருடன் கையி லகப்பாட்ட தெய்வமணிபோல இப்பெருமான் எனக் ககப்பட்டனர்” என்று பேராந்தமடைந்து சிரித்தார். பின்பு, “எந்தையே, யானை புலி முதலிய விலங்குகள் திரியும் இக் காட்டிலே துணையுமில்லாமல் வேடர்கள் போலத் தனித்திருப்பதென்னே? நீர் அமுதுசெய்தற்கு இறைச்சி யாவர் கொண்டுவந்து கொடுப்பார். எமது ஊருக்கு வருவீரேல் தேன் தினைமா காய் கனி கிழங்கு முதலியவைகளும், மான் முயல் பன்றி முதலியவற்றின் மாமிசங்களும், யானை கொண்டுவந்து கொடுப்பேன். நல்ல வேடர் துணையுமுன்டு. நீர் இங்கே தனித்திருத்தற்கு என்மனந் துணியவில்லை. தேவரீர் திருவளமிரங்கி இப்பொழுதே என்னோடு உடுப்புருக்கு வருதல் வேண்டும்” என்று விண்ண ப்பஞ் செய்தார். இவ்வாறுரைத்தும், இறைவர் ஒன்றும் கட்டளையிடாமையால், “இத் தெய்வசிகாமணிக்கு இவ்விடத்திலிருத்தலே திருவளம்போலும். சிறியேன் இப்பெருமானை நீங்குவனேல் உயிர் வாழ்வனோ! வாழேன்” என்று மொழிந்து, உற்று நோக்குங்கால், அப்பெருமான் முடியிலே அபிஷேகங்கெய்து நறுமணங்கமழு மலர்களும் வில்வத்தளிரும் சூட்டியிருத்தல் கண்டு, இச்செய்கையே சீகாளத்தியப்பருக்குப் பிரீதியாகும் என்று தெளிந்து, அப்பணியைக் கடைப்பிடித்தார்.

பின்பு “ஜேயோ! பெரும்பகலாகியது. இறைவரோ மிகப் பசித்தார்.

இன்சவை யிறைச்சி கொண்டுவந்து இடல்வேண்டுமென்று நீங்கினால் தீய விலங்குகள்வந்து யாது விளைக்குமோ!” என நனியிரங்கி, “குன்றிடை எனக்கு வாய்த்த குலமனிவிளக்கே, உமது தழற்பசி தணிப்ப மிகு சவை யிறைச்சி கொண்டு தாமதியாமல் ஒருகணத்தில் வருவேன். கொடிய விலங்குகள் வருமென்று அஞ்சவேண்டா. வந்தால் என்ன விரைய அழைப்பீராக” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அரிதினீங்கி, கன்றைவிட்டுப் பிரிந்த தலையீற்றுப் பசுபோல அடிக்கடி திரும்பி நின்று, ஐயர்தனிமைக் கேங்கி, காட்டிற் புகுந்து, ஓர் பன்றியைக் கொன்று தானே யேந்தி, பொன்குமரியின் தீரத்தைச் சார்ந்தனர். சார்ந்து, தீக்கடைகோவினாலே தீயையுண்டாக்கி, அப்பன்றியை வதக்கி, வாளினாலரிந்து, இன்சவையுடைய செந்தசைகளை யெல்லாம் வேறெடுத்து, அம்பிற் கோத்து, பதமுறக் காய்ச்சி, வாயிலிட்டு, பல்லினாலே மெல்லமெல்லப் பலமுறை பதுக்கிப் பார்த்து, சவையுடைய இறைச்சிகளையெல்லாம் தேக்கிலையினால் தைக்கப்பட்ட கல்லையிலே வைத்து, கழிச்சவையில்லாதவற்றைப் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். அதன் பின்னர் தளிர்களையும் மலர்களையுங் கொய்து தலையிற் செருகி, திருமஞ்சனத்தை வாயிலே முகந்து, ஒரு கரத்திலே அமுதிட்ட கல்லையையும், மற்றொரு கரத்திலே வில்லம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, “ஆ கெட்டேன்! என்னுயிர்த் துணைவராகிய கடவுள் மிகுந்த பசியா விளைத்தாரோ! கொடிய விலங்குகளால் அச்சமுற்றாரோ!” எனப் பதைப்பதைத்து ஏங்கி, குஞ்சுக்கு இரையையூட்டத் தாழாமலோடும் பறவைபோல மனோகதியும் பின்னிடச் சென்று, சந்திதைய யடைந்து சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள பத்திர புஷ்பங்களைச் செருப்புக் காவினாலே மாற்றி, வாயிலுள்ள நீரால் பிரான்து திருமேனியும் உள்ளமுங் குளிர அபிஷேகித்து, பத்திரபுஷ்பங்களை முடிகளைந்து குட்டி, திருவழுதை யெதிர்வைத்து, இனிய வார்த்தை பல சொல்லி ஊட்டி, பிரியாது அருகே நின்றனர்.

அவ்வேளையிலே வேடர்கள் திண்ணனாரைக் காணாமல் மிகுதியும் அச்சமுடையவராய்க் காடெல்லாந் தேடிவந்து, அருகடைந்து, “ஐயனே, நீர் எங்களை நீங்கி இம்மலையை யடைந்த தென்னை? யாங்கள் ஏதேனும் பிழை செய்த துண்டோ, சூரியன் உச்சி கடந்தனன். பசித்திருக்கின்றீர். இங்கடைந்தது அறிகிலேம். யாங்கள் விரைய வராததுபற்றி முனியாது உடன்வருக” என்று பலவாறுரைத்தும் எதிர்மொழி கொடாமையால் கவலையற்று, “இங்கிருக்கும் இத்தெய்வம் இவரிடத்திலே ஏறியிருக்கின்றதோ! யாதோ! உணரேம். இதை நமது தலைவருக்கு உரைப்போமாயின் அவர் வந்து தக்கவகையியற்றுவர்” என்று துணிந்து செல்ல; சூரியனும் அஸ்தமனமாயினான். திண்ணனார் சிவபெருமானத் தீயவிலங்குகள் அனுகுமென்றஞ்சி அம்புதொடுத்த

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

வில்லோடு, மறந்தும் கண்ணிமையாமல் நின்று காத்து, வைகறையிலே திருவழகமைக்கச் சிந்தித்து, மலைச்சாரலை யடைந்தனர். இது நிற்க.

அறிவு அருள் அடக்கம் சிவபத்தி முதலியவைகளே ஒரு வடிவெடுத்தாற் போன்றவரும், நல்வினை தீவினைகளால் வரும் இனபத்துனபங்களைச் சமமாக எண்ணுபவரும், சௌந்தரிய மாதர்கள் வலிந்து தழுவினும் தாயென நாடுந் தபோதனரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சிவாகம விதிப்படி அருச்சிப்பவருமாகிய சிவகோசரியர்ரென்பவர் பிராம முகூர்த்தத்திலே, எழுந்துசென்று, பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, தலையிலே திருமஞ்சனமும், கரத்திலே பத்திரபுஷ்பமுந் தாங்கி, சிவநாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சந்திதியையடைந்து, அருகே ஊன்கள் சிதறிக்கிடக்கக் கண்டு, உள்ளம் நடுநடுங்கி பக்கத்திலே குதித்தோடினார். பின்பு “தேவாதிதேவரது திருமுன்னே அநுசிதமாகிய இக்கொடுஞ்செய்கையைக் கொலைத்தொழிலன்சாத வேட்டுவப்புலைஞரே செய்திருப்பார். அவர் இது செய்யத் தேவர்பிரான் திருவள்ளமிசைந்தாரோ! இதை அன்புடையோர்கள் கண்டக்கால் உயிர்விடுவர். கொடுவினையேன் அங்ஙனஞ்செய்யாது உயிரோடு நிற்கின்றேன்” என்று வருந்தி, “யான் பூஜாகாலந் தவற நின்றதனால் யாதுபயன்!” என்று நினைந்து, இறைச்சிகளைத் திருவலகினாலே மாற்றி, கோமயந் தெளித்தனர். மீண்டு, பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து வந்து வேதமந்திரத்தினாலே சுத்திபுரிந்து, உருத்திர சமக நமகத்தினால் அபிஷேகங்கு செய்து, பத்திரபுஷ்பங்களால் அருச்சனை இயற்றி திருமுன்னே நின்று, கரங்களைச் சிரமேற் குவித்து, கண்களினின்றும் ஆநந்த பாஷ்பஞ் சொரிய, திருமேனியெங்கும் மயிர்பொடிப்ப, அக்கினியிற்பட்ட மெழுகுபோல மனம் உருகியினக, நாததழும்ப, தீநடையுள்ளதாகிய சாம வேதம்பாடி, பலமுறை பிரதக்ஞனஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, அரிதினீங்கி, தமதாச்சிரமத்தை யடைந்தார்.

இப்பால் திண்ணனார் பன்றி, மான் முதலிய மிருகங்கள் பயிலுமிட மறிந்து, அம்பினாலே கொன்று, அவைகளின் இறைச்சியை முன்போலப் பக்குவப்படுத்தி, தேக்கிலையிலிட்டு, கொம்புத்தேனை நிரம்பவிட்டுக் கலந்து, முன்போலவே திருமஞ்சன முதலியவைகளைக் கொண்டு, இறைவர் பசித்திருப்பரென ஓடிவந்து, பூசைசெய்து, இறைச்சிக்கல்லையைத் திருமுனனர் வைத்து, “இந்த இறைச்சி முன் கொண்டு வந்தது போலன்று. இவை பன்றி முயல் மான் கலை மரை கடமையென்பவைகளின் இறைச்சி. இவைகளை அடியேனும் சவைத்துப் பார்த்திருக்கின்றேன். தேனுங் கலந்திருக்கின்றது. தித்திக்கும்” என்று சொல்லி உண்பித்து, அவர் பக்கத்திலே, பிரியாது நின்றார். அந்த வேளையிலே, முதனாட்சென்ற வேடர்களால் இவர் செய்தியைக் கேள்வியற்று ஊனுறக்கமின்றியிருந்த மாதாபிதாக்க ஸிருவரும்

போந்து, பற்பல வுபாயங்களால் வசப்படுத்தவும் வசமாகாமை கண்டு, மனம் புழுங்கி, “இனிச் செய்வதுயாது” எனத் தியங்கிச் சென்றனர். தின்னனார் அவர்களடைந்ததும் மீண்டுச் சென்றதும் அறியாதவராகி, கடவுளிடத்தே பினித்த கருத்தோடு பகற்காலத்திலே மிருகங்களைக் கொன்று ஊனையருத்தியும், இராக்காலத்திலே நித்திரை யில்லாமல் அருகே நின்றும், தொண்டுசெய்துவர; சிவகோச முனிவரும் தினந்தோறும் வந்து, திருமுனனே ஊன்கிடக்கக்கண்டு அழுது வருந்தி, அவற்றையகற்றிச் சுத்திசெய்து, நாகவிங்கப் பெருமானைப் பூசித்து, இவ்வநுசித்ததை ஒழித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து, துக்கசாகரத்திலே மூழ்கியிருந்தனர்.

சிவகோசமுனிவர் இங்ஙனமிருக்க; காளத்திநாதர் இவர் துயரையகற்றத் திருவளங்கொண்டு ஐந்தா நாளிரவிலே, சொப்பனத்திலே தோன்றி, “அப்பனே, நீ நமது முன்னே கண்டது இறைச்சியென்று வருந்தாதே; அது, நாம் விரும்பி யருந்தும் பெற்றகரிய வழுதமாகும்; அதை யுன்பிப்பவனது செயலைக் கூறுகின்றோம்; கேட்பாயாக. அவன் நம்மிடத்து வைத்த அன்பு எவ்வளவென்னில், பல தெய்வநதிகளில் மூழ்கியும், விரதங்களை யனுட்டித்தும், தானங்களைப் புரிந்தும், ஊழைக்கடந்து ஓர் புதல்வனைப் பெற்ற தாய்க்கு அப்புதல்வன்மேல் எவ்வளவன்பிருக்குமோ அவ்வளவே யாகும். அவன் நமது திருமுடியிலுள்ள பூக்களைச் செருப்புக்காலால் மாற்றுங்காலத்து, யாம் இளமகன் கையால் திருமலை வருடப்பெற்ற மாதாவினது உள்ளம்போலப் பெரிதும் நெஞ்சமுருகுவேம். அவன் நம்மேலுமிழ்கின்ற நீர் உள்ளிருந்துபெருகிய பேரன்பாக இருத்தலால், ஆராய்ந்து பார்க்கின் அது ஆற்றினின்றுங் கொண்டுவரப்பட்ட நீரன்று; முனிவரபிஷேகிக்கும் மந்திரநீரினும் மிக இனிதென்று சொல்லலாம். அவன் கழுத்தை மிகவும் வளைத்துச் சூட்டும் மயிர்களோடு கலந்த மலர்கள், வியாக்கிரபாத முனிவன் முதலியோர் விதித்தபடியெடுத்து சகஸ்ரநாமங்களை யுரைத்தருச்சிக்கும் தேன்விரிந்த மலரினும் மிக நல்லவாகும். அவன் முன்னே தன் வாயிலிட்டு ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட முழுச்சவையையும் இளஞ்சுட்டையுடைய இறைச்சியைத் தந்தபின்பு, தேவர்கள் இரத்தின பாத்திரங்களிலே நிவேதித்த பாற்கடலமுதமுமே வேம்பும் விடமுமாயின. அவன் எமக்கு முன்னே நின்று பேரன்போடு வாய்திறந்துரைக்குஞ் சொற்கள்போல, அறிவு முதிர்ந்த ஜிதேந்திரியர்களாலே பாடப்படும் சாமவேத கானமும் இனியதன்று. அவன் செயல்களொல்லாம் அறச் செயல்களோயாகும். அவனியல்பைக் காட்டுகின்றோம். நீ நாளைவந்து அவனறியாத வண்ணம் அயலிலே ஒளித்திருப்பாயாக. இனித் துயரொழிக” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அதுகேட்ட முனிவர் சொப்பனாவஸ்தையை நீங்கிச் சாக்கிராவஸ்தையையடைந்து, காளத்திநாதர்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

தமக்கருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்து நினைந்து அதிசயித்து உஷ்ஸ்காலையிலேபோய் பொன்முகரி நதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கடனையியற்றி, அருச்சனை முடித்து, சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பின்னே தோன்றாது ஓளித்திருந்தனர்.

இவர் வருவதற்கு முன்னரே சென்ற திண்ணனார் வேட்டையாடி இறைச்சியும் திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் முன்போல அமைத்துக்கொண்டு, அதி சீக்கிரமாகத் திரும்பி வரும்போது, பற்பல தூர்ச்சகுனங்களைக் கண்டு, “இச் சகுனங்களைல்லாம் இரத்தங் காட்டுகின்றன. என்கண்மனிபோன்ற எம் பெருமானுக்கு யாது சம்பவித்ததோ! தெரியேன்” என்று மனங்கலங்கி, அதிசீக்கிரமாக ஓடிவந்தார். அத் தருணத்திலே அருட்பெருமான் திண்ணனாருடைய அன்பு முழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டத் திருவளங் கொண்டு, தமது வலக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்சொரியப் பண்ணினார். அதை தூரத்திலே நோக்கி விரைந்தோடி வந்து, உதிரஞ்சொரிதலைக் கண்டார். காணலும், வாயிலுள்ள திருமஞ்சனஞ் சிந்த, கையிலிருந்த இறைச்சி சிதற, அம்பும் வில்லும் புறத்தேவிழ தலைமயிரிலே சொருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அலைந்து சோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்றபொழுது வீழ்கின்ற நாடகப்பாவைபோலப் பதைபதைத்து, நிலத்திலே வீழ்ந்தார். நெடுநேரம் உள்ளுயிர்த்தவின்றி, இறந்தவர்போலக் கிடந்து, ஒருவாறு தெளிந்தெழுந்து, பலமுறை கையினாலே துடைத்து, உதிரமொழுகுதல் தவிராமைகண்டு, மீட்டும் வீழ்ந்து புரண்டெடுமுந்து, தமது முகமெல்லாம் உதிரஞ் சோரவும் மார்பு வீங்கவும் கைகளாலடித்துக் கொண்டார். தலை பிளக்கவும் கைகள் சிதையவும் கற்களோடு மோதினார். “எனது பெருமானுக்கு இத் தீங்கு விளைந்தது எனக்குப் பகைவர்களாகிய வேடுவர்களாலோ! அல்லது இம்மலையிற் சஞ்சரிக்கும் துஷ்ட மிருகங்களாலோ! தெளியேன். அப்பகையைக் காண்பேனாயின், உயிரைக் கவராது விடுவேனோ!” என்று நெடுந்தாரம் ஓடிப் பார்த்தார். வேடர்களையும் விலங்குகளையும் காணாமையால் வருந்தி மீண்டார். “மலையிடை யெனக்கு வாய்த்த மரகதமணியே உம்முடைய கண்களில் உதிரஞ்சோர்தற்குக் காரணம் யாதோ? சிறிதும் திருவாய் மலர்ந்தருஞ்சின்றில்லை! என்னை கொல்லோ!” என்று தமுவிக்கொண்டு, வாய்விட்டுப் பெரிது மழுதார். இவ்வண்ணம் நெடுநேரங் கழித்து, பின்பு பச்சிலைமருந்து கொண்டுவந்து பிழிவோமாயின் இது தீருமென்று கருதி, காடுமுழுமையுந் திரிந்து, கண்ட இலைகளை யெல்லாம் பிடுங்கி, ஓடிவந்து பிழிந்தும், உதிரம் நில்லாமையை நோக்கி, உயிர் சோர்ந்து, “இனி யான் இதற்கு யாது செய்வேன்” என்று ஆலோசித்து நின்றார். நிற்க, “ஊனுக்கு ஊனிடல்வேண்டும்” என்னும் பழமொழி உள்ளத்திலே தோன்றியது.

உடனே இனி யான் என் கண்ணயிடந்து அப்பினால் இறைவர் கண்ணிலிருந்து பாயும் இரத்தம் தடைபடுமென்று தீர்மானித்து, தமது கண்ணைக் கணையினாலே களைந்து, இறைவர் கண்ணிலே அப்பினார். அப்பொழுதே அப்பெருமான் உதிரத்தை மாற்றியருள்; அதனைக் கண்டு, அடங்குதற்கரிய சந்தோசசாகரத்தில் அமிழ்ந்திக் கூத்தாடினார். “நான் செய்த செய்கை நன்றான்று” என வியந்தார். இப்படி சந்தோச சாகரத்திலே உலாவுஞ்சமயத்தில், அவரது முதிர்ந்த பேரன்பைச் சிவகோசமுனிவருக்குப் பின்னும் காட்டுதற்குத் திருவளங்கொண்டு, மற்ற இடக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்சோர்விக்க; அது திண்ணனாருடைய எல்லையிறந்த சந்தோச சாகரத்தை உறிஞ்சியது. அக்கினிநிரயத்து வீழ்ந்து நெடுந்துன்பமுற்று நீங்கிச் சவர்க்க இன்பமுற்றோனாருவன் பின்னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்ந்தாற் போலத் திண்ணனார் உவகைமாறி, கரையில்லாத துன்பக்கடவிலேயமுந்தி ஏங்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, “மருந்தைக் கைகண்டேன் எனக்கு இன்னுமொரு கண் இருக்கிறது; ஆதலால், இதற்கஞ்சேன்” என்று துணிந்து, தம்முடைய கண்ணைக் களைந்த காலையில், சிவபெருமான் கண் இவ்விடத்தி லிருக்கின்றது என்று தெரிதற்காக, ஒரு செருப்புக்காலை அப்பெருமான் கண்ணினருகே ஊன்றிக்கொண்டு, அம்பைத் தமது கண்ணிலே வைத்தார்.

கிருபாசமுத்திரமாகிய பெருமான் அதைச் சகிக்கலாற்றாதவராகி, வேதாகமங்கள் தோன்றிய திருவாய்மலரைத் திறந்து, “நில்லுகண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப என்னன்புடைத் தோன்றல் நில்லுகண்ணப்ப” என்று முன்றுமுறை இனிது மொழிந்து கொண்டே அவர் திருக்கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டனர். பிரமாதி தேவர்கள் மன்புதையும்படி கற்பகப் பூமாரி பொழிந்தார்கள். திண்ணனார் கையிலிருந்த அம்பை யெறிந்துவிட்டு, சீகாளத்திநாதருடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சிரிசிலே சூட்டிக் கொண்டனர். சிவகோசமுனிவரும் அத்தியந்த ஆச்சரியமுடையராகி, அம் முதல்வரை வணங்கினார். அப்பெருமான் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுழுமுடைய அவ்விருவர்களுக்கும் கிருபா நோக்கமளித்து, அவர்களை அக்கினி மத்தியிலிருந்து அந்தக்கரணமொடுக்கிய அருந்தவர்க்கும் பெற்றகரிய தமது திருவருவத்திலே கலந்துகொண்டார். அற்றைநாள் முதலாக ஆன்றோர் சிவபெருமானருளியவாறே திண்ணனாருக்குக் கண்ணப்பரெனத் திருநாமம் வழங்குகின்றனர் என்று ஆறுநாளிலே முத்திபெற்ற அந்நாயனார் சரித்திரத்தோடு சிவகோசமுனிவர் சரித்திரத்தையும் உபதேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே, நக்கீரதேவர் சரித்திரத்தைக் கூறத் தொடங்கினார்.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

கபிலதேவ நாயனார்

இவர் பாடிய நூல்கள் மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்பன. இம்முன்று பிரபந்தங்களும் பதினொராந் திருமுறையில் முறையே 20, 21, 22-ஆம் பிரபந்தங்களாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலையென்பது, அன்பினால் வழிபடும் அடியார்களது இடர்தீர்த்தருள் புரிதல் வேண்டிச் சிவபெருமானால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற யானைமுகப் பெருமானாகிய மூத்த பிள்ளையாரைப் போற்றிப் பரவும் பனுவலாகும். மூத்த நாயனாரென்பது மூத்த பிள்ளையாகிய விநாயகர்க்குரிய பெயராகும். (நாயனார் என்ற சொல் வழிபாட்த்தக்க இறைவன் என்ற பொருளில் வழங்குவதாகும். “சிராப்பள்ளி மேவிய நாயனாரென நம் வினை நாசமே” (திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்) என வருதல் காண்க.) வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் அடுத்தடுத்துத் தொடுத்து வர இருபது செய்யுட்களால் அந்தாதித் தொடையாக அமைந்த இப்பிரபந்தம், இருவகை மணிகளாற் கோக்கப் பெற்ற மாலை போன்று விளங்குவதாதலின் இரட்டை மணிமாலையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமான் தன்னை அன்பினால் வழிபடு மியல்புடைய மெய்யடியார்களுக்கு இவ்வலகில் வேண்டும் செல்வங்களை மேன்மேல் உளவாகச் செய்தும் அவர்கள் தொடங்கிய நற்செயல்களை இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற்றியும் நலம் பெருகிய சொல்வன்மையும் பெருமைக்குரிய நற்பண்புகளும் பெருகச் செய்தும் அழுகுபெற வாழ்விக்கவல்ல அருளாளானாகத் திகழ்வோனாதலின் அப்பெருமானை வானுலகத்தவராகிய தேவர்களும் காதலாற் கைகுவித்து வணங்குவர் என்பதனை,

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை.

என இவ்விரட்டை மணிமாலையின் முதற் பாடலில் ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

விநாயகப் பெருமானை வாயாரப் போற்றி உளங்குளிர்ந்து வழிபடும் அடியார்கள் சிந்தையின் நிறைவாகிய செல்வத்தைப் பெற்றவர்களாதலின் அவர்கள் பால் செல்வத்திற்குத் தெய்வமாகிய திருமகள் விரும்பியுறைவாள்

எனவும் அங்குனம் வழிபடாதார் மனத்தில் திருமகள் கணப்பொழுதும் தங்கியிருக்க மாட்டாளோனவும் அறிவுறுத்துவது,

நல்லார் பழிப்பி லெழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதகமேபுர மூன்றெரித்த
வில்லா னளித்த விநாயக னேயென்று மெய்ம்மகிழ்
வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டா ஸிருக்க மலர்த்திருவே.

எனவரும் இப்பிரபந்தத்தின் இறுதிச் செய்யுளாகும். இவ்வாறே இத்திரு விரட்டை மணிமாலையிலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் விநாயகப் பெருமானை வழிபடுதலா ஒள்வாம் பெரும் பயன்களை விரித்துரைப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

பதினொராந் திருமுறையாசிரியருள் ஒருவராகிய கபிலதேவ நாயனாரும், கடைச்சங்க புலவராகிய கபிலரும் ஒருவரேயெனக் கருதுவாருமார். கட்டளைத் கலித்துறையென்னும் செய்யுள் வகை கடைச் சங்க காலத்தில் இல்லாத புதிய யாப்பாகும். இரட்டை மணிமாலையென்பது இப்புதிய யாப்பாகிய கட்டளைக் கலித்துறையும் பழைய யாப்பாகிய வெண்பாவும் என இருவகைச் செய்யுட்களும் விரவத் தொடுத்த புதிய பிரபந்தமாகும். இப்பிரபந்தத்தை முதன்முதல் அருளிச் செய்தவர் காரைக்காலம்மையார் என்பதும் இப்பிரபந்தம் கடைச் சங்கக் காலத்தில் வழங்கப் பெறாத விருந்து என்னும் பனுவல் வகையைச் சார்ந்த தென்பதும் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. எனவே, திருவிரட்டை மணிமாலையென்னும் பிற்காலப் பிரபந்தத்தைப் பாடிய கபில தேவநாயனாரைக் கடைச் சங்கப் புலவராகிய கபிலர் எனக் கொள்ளுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அன்றியும் அஞ்சலி, அரன், அநங்கன், ஆலிங்கனம், இச்சை, ஏகதந்தம், கணபதி, கட்டங்கம், காபாலி, சரணம், சலம் சிங்கம், சித்தம், ஞானம், திக்கு, நாமம், பரஞ்சோதி, பாகீதி, பாவனை, புண்டரிகம், போகபந்தம், போதகம், மதுகரம், மைத்துனன், வார்த்தை, விதிவசம், விநாயகன் முதலிய வட சொற்களும், உற்றனங்கள், எத்துக்கு வந்தாய், காண்கிடாய் முதலிய பிற்காலச் சொல் வழக்குகளும், சண்டைசர் வரலாறு முதலிய புராணச் செய்திகளும் கபிலதேவ நாயனார் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்குறிப்புக்களை நோக்குமிடத்து இவ்வாசிரியர் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலரல்ல ரென்பதும் அப்புலவர் பெருமானது பெயரைத் தமக்குரிய பெயராகப் பெற்றுக் கிடி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வாழ்ந்த திருவருட் செல்வரென்பதும் இனிது புலனாகும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

விநாயகப் பெருமான் திருவுவதாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனத்தி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே.

திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம் - முதல் திருமுறையில் மேற்குறித்த பாடல் ஐங்கரன் அவதாரத்தைக் கூறுகின்றது:-

உமாதேவியார் பெண்யானையின் வடிவ கொள்ளத் தாம் ஆண்யானையின் வடிவத்தைக் கொண்டு, தமது திருவடிகளை வழிபடும் அடியவர்களின் இடர்களைக் கணையவல்ல கணபதி தோன்றுமாறு, மிக்க கொடையாளர்கள் வாழ்கின்ற திருவலிவலம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவராகிய சிவபெருமான் அருள் செய்தார்.

கந்தபுராணத்தில் கணபதி

கந்தபுராணம் தட்சகாண்டம் ததீசி உத்தரப்படலத்தில் கணபதியின் திருஅவதார வரலாறு கூறப்படுகிறது. கஜமுகாசரன் என்னும் யானை முகத்தவணனால் பெரிதும் துன்பங்களை அனுபவித்த தேவர்கள் சிவபெருமானை வேண்டி வழிபட்டனர். அங்ஙுனம் வழிபட்ட அவர்களுடைய இடர்களைக் கணைவதற்குத் திருவள்ளங் கொண்ட சிவபெருமான் திருக்கயிலையில் ஒரு நந்தவனத்தில் இருந்த சித்திரங்களில் தேவியுடன் சென்று திருப்பார்வையிடலானார். இறைவனும் இறைவியும் சித்திரங்களைப் பார்த்து வருகையில் அவைகளின் நடுவே விளங்கிய பிரணவமானது இரண்டு யானைகளின் உருவாகியது. அவ்விரு யானைகளும் ஆனும் பெண்ணுமாகிக் கூடிய பொழுது ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய விநாயகப் பெருமான் மூன்று கணகளையும் தொங்குகின்ற வாயினையும் மும்மதமாகிய ஆறு பாயும் கரிய யானை முகத்தினையும், சந்திர கலையணிந்த சிவந்த சடையினையுமுடைய பாலகனாக அவதரித்தார்.

அக்கணத் தாயிடை ஐங்கரத் தவனருள்
முக்கண்நால் வாயினான் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிரெனும் மாழுகத் தவன்மதிச்
செக்கர்வார் சடையன்ஹர் சிறுவன்வந் தருளினான்.

(கந்தபுராணம், தட்சகாண்டம்,
கயமுகன் உற்பத்திப் படலம் - 148)

சிவனும் சக்தியும் சேர்ந்த ஸ்வரூபமே பிரணவமாகையால், பிரணவம் களிறும் பிடியுமாகியதைச் சிவனும் உமையும் அவ்வாறாயினர் எனச் சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளினார். காஞ்சிப்புராணத்திலும் கணபதி திருஅவதாரம் இதே போலவே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண் யானையும், பெண் யானையும் கூடின என்பதும் சிவம், சக்தியுடன் கூடியது என்பதும் அகர உகரங்களாகிய சிவமும் சக்தியும் கூடிச் சுத்தமாயா காரியமாகிய நாதப்பிரணவம் ஆயிற்று என்ற தத்துவத்தை விளக்கவந்த உண்மையே தவிர வேறு ஒன்றில்லை எனச் சைவசித்தாந்தப் பேரறிஞர்கள் கூறுவர்.

“பா” இலக்கணம்

வெண்பா செப்பலோசை உடையது. ஈற்றடி முச்சீரும், ஏனைய அடிகள் நாற்சீரும் பெற்றுவரும். மாமுன்நிரை, விளம்முன்நேர், காய்முன்நேர் என்பனவாகிய வெண்பாத் தளைகளையே பெற்றுவர வேண்டும். ஈற்றுச் சீர் ஓரசையாலோ ஓரசையுடன் குற்றியலுகரமாகவோ முடிதல் வேண்டும்.

மேற்கண்ட இலக்கணங்கள் பொருந்த

இரண்டடிகளில் வருவது	- குறள் வெண்பா
மூன்றடிகளில் வருவது	- சிந்தியல் வெண்பா
நான்கடிகளில் வருவது	- இன்னிசை / நேரிசை வெண்பா
ஐந்தடி முதல் 12 அடிவரை வருவது	- பங்கொடை வெண்பா
12 அடிகளுக்கு மேல் பல அடிகள்	- கலிவெண்பா
பெற்று வருவது	

கட்டளைக் கலித்துறை

ஜஞ்சிரடி நான்கினைக் கொண்டு வருவது கலித்துறையாகும். அடிதோறும் முதல் நான்கு சீர்கள் வெண்டளையால் வரும். நிறைவுச்சீர் விளங்காய் வாய்ப்பாடு பெறும். நேரசையில் அடி தொடங்கினால் அடிக்கு பதினாறு எழுத்தும், (ஒற்று நீங்கலாக) நிறையசையில் தொடங்கின் அடிக்கு பதினேழு எழுத்தும் கொண்டு வருவதே கட்டளைக் கலித்துறை.

விநாயகன் சிவபெருமானின் மகன் என்ற கருத்தை 2, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 15, 16, 20 என்ற பத்துப்பாடல்களில் எடுத்தியம்புகிறார்.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

20. முத்தநாயனார் திருரூப்படை மணிமாலை

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

500. திருவாக்கும்; செய்கரும் கைகூட்டும்; செஞ்சொல்
பெருவாக்கும், பீடும்பெருக்கும்; - உருவாக்கும்;
ஆதலால், வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தம் கை.

1

500. இரட்டைமணி மாலை பற்றிக் காரைக்கால் அம்மையார் பிரபந்த
உரையுள் கூறப்பட்டது.

குறிப்புரை : முத்த நாயனார் - முத்த பிள்ளையார் (ஆனை முகத்தான்). திரு ஆக்கும்; செஞ்சொற் பெரு வாக்கும், பீடும் பெருக்கும்; உரு ஆக்கும்; ஆதலால் அவனைக் காதலால், வானோரும் தம் கை கூப்புவர் - எனக் கூட்டுக.

திரு - செல்வம். செய் கருமம் - செய்யத் தொடங்கும் செயல். கை கூட்டும் - இடையூறின்றி இனிது முடியச் செய்வான். செஞ்சொல் பெரு வாக்கு - குற்றமற்ற சொற்களை வழங்கும் உயர்ந்த சொல்வன்மை. பீடு - பெருமை; புகழ். உரு - அழகு. “வானோரும்” என்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. அதனால் ஏனையோர் கைகூப்புதல் தானே அமைந்தது. “கை கூப்புவர்” என்பது ‘தொழுவார்’ என்னும் பொருளது ஆதலென், அஃது “ஆனை முகத்தானை” என்னும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று.

‘செய் கருமம் கை கூட்டும்; ஆதலால் கைகூப்புவர்’ என்று, ‘பிள்ளையாரைத் தொழாதபொழுது செய் கருமம் கை கூடுதல் அரிது’ என்னும் குறிப்பினது.

இத்திருப்பாடலையே பற்றிப் பிற்காலத்தில் ஒளவையார்,

வாக்குண்டாம்; நல்ல மனம் உண்டாம்; மாமலராள்
நோக்குண்டாம்; மேனி நுடங்காது - பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு*

என அருளிச் செய்தமை அறியத் தக்கது.

* முதுரை - காப்பு.

கட்டளைக் கலித்துறை

501. கைக்கும் பிணியொடு, காலன் தலைப்படும் ஏல்வையினில் எய்க்கும் கவலைக்கு) இடைந்தடைந் தேன், வெம்மை நாவளைக்கும் பைக்கும் அரவரை யான்தந்த பாய்மத யானைபத்துத் திக்கும் பணிநுதற் கண்திரு வாளன் திருவடியே.

2

வெண்பா

502. அழியமர்ந்து கொள்வாயே? நெஞ்சமே, அப்பம், இடி, அவலோ(டு) என்டருண்டைட கண்ணல் - வடிசவையில் தாழ்வானை, ஆழ்வானைத் தன்னடியார் உள்ளத்தே வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ்.

3

501. ‘பிணியொடு, கவலைக்கு இடைந்து (யான்) அராவு அரையான் தந்த யானையாகிய நுதற்கண் திருவாளனது திருவடிகளையே (புகலிடமாக) அடைந்தேன்’ எனக் கூட்டுக. அதனால், யான் பிணியும் கவலையும் இலனாயினேன். ஆதலால் நீவிரும் அவனது அடிகளையே புகலிடமாக அடைமின்’ - என்பது குறிப்பெச்சம்.

கைத்தல் - கசத்தல்; அஃது இங்கு, வெறுக்கப்படுதலைக் குறித்தது, பிணி - நோய். ஒடு, என் ஒடு. மேற்காட்டிய ஒளவையார் பாட்டிலும். “மேனி நுடங்காது” என வந்தமை காண்க. தலைப்படுதல் - சந்தித்தல். ஏல்வை - பொழுது. எய்த்தல் - இளைத்துச் செயல் அறுதல். எய்க்கும் கவலை - எய்த்தலால் உண்டாகும் கவலை. எனவே, “எய்க்கும்” என்னும் பெயரெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்ததாம். எய்க்கும் - குறைக்கும். இடைந்து - தோற்று. வெம்மை - சீற்றம். ‘வெம்மையோடு’ என உருபு விரிக்க. பைக்கும் - படம் எடுத்து ஆடும். ‘பணி திருவாளன்’ என இயையும்.

502. குறிப்புரை : “அடி அமர்ந்து கொள்வாயே” என்பதை இறுதிக்கண் கூட்டுக.

இடி - மா. இடித்து உருவாக்கப்படும் அவல். கண்ணல் - கரும்பு. வடிசவை - இவைகளினின்றும் ஒழுகுகின்ற (மிகுகின்ற) சவை. தாழ்வான் - உள்ளாம் தங்குகின்றவன். ஆழ்வான் - அழுந்தி நுகர்வான். பணியாரங்களை மிக விரும்புவர் முத்த பிள்ளையார். “அவனை வாழ்த்தியே வாழ்” என்றது, ‘வாழ்த்தினால் அல்லது வாழ்வு உண்டாகாது’ என்றதாம். ஆகையால், ‘நெஞ்சமே, அவனுடைய அடிகளை விரும்பி உன்னுள் இருத்திக்கொள் வாயோ’ என்க. அமர்தல் - விரும்புதல். ஏகாரம், வினாப் பொருட்டு. ஏகாரத்தைத் தேற்றப் பொருட்டாக்கி, ‘கொள்வாய்’ என ஏவல் முற்றாக

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

503. வாழைக் கணிபல விள்கனி, மாங்கனி, தாஞ்சிறந்த சூழைச் சுருள், குழை அப்பம், எள் ஞன்டையெல் லாந்துறுக்கும் பேழைப் பெருவயிற் ரோடும் புகுந்தென் உளம்பிரியான் வேழத் திருமுகத் துச்செக்க்கர் மேனி விநாயகனே. 4

வெண்பா

504. விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்; விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான் – விநாயகனே விண்ணிற்கும், மண்ணிற்கும் நாதனுமாம் தன்மையினால் கண்ணிற் பணிமின் கணிந்து. 5

உரைப்பினும் அமையும். “பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்” என்பார் ஒளவையார்.

503. குறிப்புரை : பல - பலா. சூழைச்சுருள் - இரு முனைகள் குவிந்த, உள்ளே பூரணம் இடப்பட்ட கொழுக்கட்டை. குழை - குழைவு; பாயசம். துறுத்தல் - திணித்தல். ‘துறத்தும் வயிறு’ என இயையும். பேழைப் பெருவயிறு - பெட்டகம் போலும் பெரிதாகிய வயிறு. ‘வயிற்ரோடும்’ என்னும் இறந்தது தமுவிய எச்ச உம்மை, நன்கு புகுந்தமையைக் குறித்தது. ‘என்றன் உளம் புகுந்து பிரியான்’ என மாற்றிக் கொள்க. வேழம் - யானை. செக்கர் - சிவப்பு. ‘செக்கர் வானம்’ எனினும் ஆம்.

504. குறிப்புரை : ஈற்றடியை, ‘கண்ணின் கண்டு’ என ஒரு சொல் வருவித்து, ‘கண்டு, கணிந்து பணிமின்’ என மாற்றிக் கொள்க. வேட்கை - ஆசை, பொருட்பற்று. “தனிவிப்பான்” என்பதற்கு, ‘நிரப்புவான் போக்குவான்’ என இரு பொருளும் கொள்க. கணிதல் - மகிழ்தல். அஃது அரும்பொருள் எதிர்ப்பட்டமை பற்றித் தோன்றுவது. ‘பணிந்தால், மேற்கூறிய பயன்களைப் பெறலாம்’ என்பது கருத்து, “விநாயகனே” என்னும் சொல் ஒரு பொருளிலே பலமுறை வந்தது. இது சொற்பொருள் பின்வருநிலை யணி. கண்ணில் - நன்மை பெற எண்ணில்.

505. குறிப்புரை : “எவரும் வணங்கும்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. ‘எவரும் வணங்கும் முனிவன்’ என இயையும். முனிவன், சிவபெருமான். ‘பிறைச் சடை, கொன்றைச் சடை’ எங்க. பலி தேர்தல், பிச்சையைப் பலவிடத்தும் சென்று பெறுதல். இயற்கை - இயல்பு. “பெரு வெங் கொல்” என்பது யானைக்கு எய்திய இன அடை. கொல் யானை - கொல்லும் தன்மை வாய்ந்த யானை. “நினைவு” என்றது அதனைச் செய்யும்

கட்டளைக் கலித்துறை

505. கனிய நினைவொடு நாடொறும் காதற் படுஅடியார்க்கு) இனியன், இனி,யோ ரின்னாங் கிலம்ளவு ரும்வணங்கும் பளிவெண் பிறை,நறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை முனிவன் சிறுவன் பெருவெங்கொல் யானை முகத்தவனே.

6

வெண்பா

506. யானை முகத்தான், பொருவிடையான் சேய், அழகார் மான மணிவண்ணன் மாமருகன், – மேல்நிகழும் வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகன்னன் உள்ளக் கருத்தின் உளன்.

7

நெஞ்சினை. ‘நினைவு கனிய, அதனொடும் காதற்படும் அடியார்க்கு’ என்க. “இனி” என்பது, வினைமாற்றின் கண் வந்தது. ஒருவதல் - நீங்குதல். ஆம் - உண்டாகும். “கிலம்” ‘குறை’ என்னும் பொருளதாகிய வட்சொல். இதன் மறுதலையே ‘அகிலம்’ என்பது. ‘அவனை ஒருவின் கிலம் ஆம்’ என்க. ‘அது, சிவனது தேர் அச்ச முரிந்தமை முதலியவற்றால் அறியப்படும்’ என்பது கருத்து.

இன்னாங்கு - துயர். பலிதேர் இயற்கை - பிச்சையேற்றலை இயற்கையாகக் கொண்டவன். முனிவன் - சிவன்.

மனங்குழைந்திடும் நினைவுடன் நித்தமும் வணங்கிடும் அடியார்கட்டு இனியவனாம். இனி நமக்கு எத்துயரமும் இல்லை. அனைவரும் வணங்குகின்ற குளிர்ந்த வெண்மையான பிறையும், நறுங்கொன்றையும், கொண்ட சடைமுடியனும் ஜயமேற்கும் இறைமைத் தன்மையைக் கொண்டவனுமாகிய சிவனாரின் சிறுவன் பெருவெங்கொல் யானை முகத்தவன். அவனைப் பணிந்திடுக.

இவ்வாசிரியர் காலத்தில் யானைகள் எப்போதும் கொல்லும் தன்மை வாய்த்திருந்ததனால் என்னவோ பெருங்கொல்யானை என்றார். தற்காலத்தில் எல்லாப் பெரிய கோயில்களிலும் யானையைப் பக்கத்தில் சென்றே பார்க்கலாம். அதுதன் துதிக்கையை உயர்த்திப் பாகன் சொன்ன வேலையை எல்லாம் செய்வதைப் பார்க்கலாம். யானையைப் பழக்க முகாம்களே நடத்துகிறார்கள். யானைகளைப் பயன்படுத்தி வனங்களிலே பெரிய மரக்கட்டைகளை நகர்த்துவதைக் கூடத் தொலைக்காட்சியிலே பார்க்கிறோம். விநாயகனும் அன்புக்கடவுள். எதனால் ஆசிரியர் “பெருவெங்கொல் யானை” என்று இயற்றினார் என்று ஆராய வேண்டும். இந்த இடத்தில் இந்த இனஅடை தேவையா?

கட்டளைக் கலித்துறை

507. உளதள வில்லதூர் காதல்ளன் நெஞ்சில்லவன் நஞ்சமுண்ட வளரிள மாமணி கண்டன்வண் டாடுவன் கோதை, பங்கத்து (கு) இளவளர் மாமதிக் கண்ணியெம் மான்மகன், கைம்முகத்துக் களகள மாமதஞ் சேர்களி யானைக் கணபதியே.

8

வெண்பா

508. கணங்கொண்ட வல்வினைகள்; கண்கொண்ட நெற்றிப் பணங்கொண்ட பாந்தட் சடைமேல், - மணங்கொண்ட தாதகத்த தேன்முறுங் கொன்றையான் தந்தளித்த போதகத்தின் தாள்பணியப் போம்.

9

506. குறிப்புரை : பொரு விடை - போர் புரியும் இடபம். சேய் - மகன். மானம் - பெருமை. மணி - நீலமணி. நீல மணியின் வண்ணம் போலும் வண்ணத்தை உடையவன். மாயோன். மா - பெருமை, மருகன். உடன்பிறந்தாள் மகன். நிகழும் - வழிந்து ஒடுகின்ற (மதம்) 'குமிழி வெள்ளம்' என மாற்றுக. வெள்ள மதம் - வெள்ளம் போலும் மத நீர். உள்ளக் கருத்து - உள்ளத்தில் எழுகின்ற கருத்து. அதன்கண் உள்ளாதலாவது, கருதப்படும் பொருள் அவனேயாய் இருத்தல்.

507. குறிப்புரை : 'என் நெஞ்சில், கணபதிகண் அளவில்லதோர் காதல் உளது' என இயைத்து முடிக்க. இளமை, இங்கு அதன் கண் உள்ள அழகைக் குறித்தது. 'வளர் இளை' என்றது, 'பின்னும் வரும் இளமை' என்றவாறு. மா மணி - நீல மணி. 'நஞ்சம் உண்ட கண்டம்' என இயையும். கோதை - மாலை. அஃது அதனை உடைய உமாதேவியைக் குறித்தது. 'பங்கத்து எம்மான்' என இயையும். அத்து, வேண்டா வழிச் சாரியை. அஃது இரண்டாவதன் பொருள் குறித்து நின்றது. கண்ணி, முடியில் அணியும் மாலை. கை - தும்பிக்கை. 'களகள்' என்பது ஒலிக் குறிப்பு. 'சோர் மாமதம்' எனப் பாடம் ஒதுதல் சிறக்கும். மா மதம் - கரிய மதம். களி - மத மயக்கம். "யானைக் கணபதி" என்பது, 'செஞ்சுாயிறு' என்பதுபோல இயைபின்மை நீக்கிய விசேடணத்தையுடைய இருபெயர் ஒட்டு.

508. குறிப்புரை : 'கண் கொண்ட நெற்றியையும், சடைமேல் கொன்றையையும் உடையவன், தந்தளித்த போதகத்தின் தாள் பணிய, கணங்கொண்ட வல்வினைகள் போம்' என இயைத்து முடிக்க. கணம் கொண்ட - கூட்டமாகத் திரண்ட. வல்வினைகள் - வலியனவாகிய வினைகள்; சஞ்சிதம். பணம் - பாம்பின் படம். பாந்தள் - பாம்பு. 'பாந்தளையுடைய சடை' என்க. தாது அகத்த - மகரந்தத்தை உள்ளே உடைய. 'தாதகத்த கொன்றை. தேன்

கட்டளைக் கவித்துறை

509. போகபந் தத்து)அதந்தம் இன்றிநிற் பீர்,புனை தார்முடிமேல் நாகபந் தத்து)அந்த நாள்அம் பிறையிறை யான்பயந்த மாகபந் தத்து)அந்த மாமழை போல்மதத் துக்கதப்போர் ஏததந் தத்துந்தை செந்தாள் இணைபணிந் தேத்துமினே.

10

வெண்பா

510. ஏத்தியே என்னுள்ளம் நிற்குமால் எப்பொழுதும் மாத்தனிவென் கோட்டு மதமுகத்துத் - தூத்தழல்போல் செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் கழல்ஜெங்கை முக்கட் கடாயானை முன்.

11

முரலுங் கொன்றை' என்க. தேன், ஒருவகை வண்டு. முரலுதல் - உளதுதல். அளித்த - தேவர் முதலியோரைக் காத்த, "அளித்த போதகம்" எனப் பெயரெச்சம் கருவிப் பெயர் கொண்டது. போதகம் - யானை.

கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தான் போலும்!
கயாசரரன் அவனால்கொல் வித்தார் போலும்!*

என அப்பரும் அருளிச் செய்தார்.

அல்லல்போம்; வல்வினைபோம்; அன்னைவயிற் றிற்பிறந்த
தொல்லைபோம்; போகாத் துயரம்போம்; - நல்ல
குணம் அதிக மாம்அருணைக் கோபுரத்தின் மேவும்
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்.

எனப் பிற்காலத்து வெண்பா ஒன்றும் கூறிற்று.

509. குறிப்புரை : போக பந்தம் - உலக இன்பமாகிய கட்டு. (அதில்) அந்தம் இன்றி நிற்பீர் - முடிவு இல்லாமல் இருந்து கொண்டே இருப்பவர்களே! இது விளி. நாக பந்தம் - பாம்பாகிய கட்டு. அதனையுடைய இறையான் சிவன். அந்த, பண்டறி சுட்டு. 'அந்த இறையான்' என இயையும். நாள் அம் பிறை - முதல் முதலாகத் தோன்றுகின்ற மூன்றாம் நாட் பிறை. கடந்தம் - கழுத்து. கன்ன மதம் கழுத்து வழியாக மழைபோல ஒழுகுகின்றதாம். அந்த மா மழை - உலக முடிவுக் காலத்தில் பெய்கின்ற பெருமழை. கதம் - கோபம். கதப் போர். யானை இனம் பற்றிக் கூறியது. "ஏத்துமின்" என்றது, 'ஏத்தினால் போக பந்தத்தில் அந்தம் இன்றி நில்லாது. அதற்கு அந்தம் (முடிவு) உளதாகும்' என்றபடி.

* திருமுறை - 6.53.4

கட்டளைக் கலித்துறை

511. முன்னிலாங் காலத்தி வேபற்றி னேண்;வெற்றி மீன்ஷயர்த்த மன்னிலாங் காமன்தன் மைத்துன னேமணி நீலகண்டத்து) என்னிலாங் காய்களி ரே,இமை யோர்சிங்க மேஉமையாள் தன்னிலாங் காதல னே,சர ணாவுன் சரணாங்களே.

12

வெண்பா

512. சரணுடை யேன்னன்று தலைதொட் டிருக்க முரண்டையேன் அல்லேன் நான்முன்னம் - திரள்நெடுஞ்கோட்டு) அண்டத்தான், அப்பறத்தான், ஆனைமுகத் தான் அமரர் பண்டத்தான் தாள்பணியாப் பண்டு.

13

510. குறிப்புரை : ‘என் உள்ளாம் எப்பொழுதும் யானை முன் ஏத்தியே நிற்கும்’ என இயைத்து முடிக்க. ஆல், அசெ. மா - பெருமை. தனி - ஓற்றை. செக்கர் - சிவப்பு. முன்னர் ‘மதம்’ கூறினமையால், பின்னர், “கடாம்” என்றது. களிற்றினைக் குறிக்கும் குறிப்பாய் நின்றது. தனிக் கோடு, செக்கர் மேனி, கழல், ஐங் கை இவை பிற யானைகளினின்று பிரித்த, பிறிதின் இயைபு நீக்கிய விசேடணங்கள் ‘அங்கை’ என்பது பாடம் அன்றாம். கோடு - கொம்பு.

511. குறிப்புரை : ‘உன் சரணங்களே சரணா முன் இளங்காலத்திலே பற்றினேன்’ என முடிக்க. மீன் - மீன் எழுதப்பட்ட கொடி. உயர்த்த - உயர்த்துக் காட்டிய. மன் - தலைவன். இரண்டாவதான இளமை அழகைக் குறித்தது. விநாயகருக்கு மன்மதன் அம்மான் மகன் ஆதல் பற்றி அவரை, ‘அவனுக்கு மைத்துனன்’ என்றார். மணி நீலகண்டம் - நீல மணிபோலும் நீலகண்டம் விநாயகருக்கும் நீலகண்டம் உண்மை.

நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்'

என்னும் ஒளவையார் வாக்காலும் அறிக. என் - எனது. இங்நனம் உளிமை பாராட்டியது அன்பினால், ‘இளங் களிறு, காய் களிறு’ என்க. காய்தல் - இனம் பற்றி வந்த அடை. “சிங்கமே” என்றது. “வடிவத்தில் யானையாய் இருப்பினும், வீரத்தில் சிங்கம்” என்றபடி. ஈற்றில் நின்ற இளமை பருவம் உணர்த்தியதன்றி, பிறப்புமுறை குறித்ததன்று. காதலன் - மகன். இளமையிலேயே விடுவன விடுத்துப் பற்றுவன பற்றுதல் முற்றவம் உடையார்க்கன்றி ஆகாது. இவ்வாசிரியர், “முன் இளங்காலத்திலே பற்றினேன்” என்றமையால் அத்தகைய தவம் உடையாராதல் விளங்கும். முன் இளங்காலம் - பருவங்களில் முதலாவதாகிய இளமைப் பருவம்.

1. விநாயகர் அகவல்

கட்டளைக் கவித்துறை

513. பண்டம்தம் ஆதரத் தான்னன் றினியன வேபலவும்
கொண்டு) அந்த நாள்குறு காமைக் குறுகுவர் சூர்ணார்வில்
கண்டு) அந்த நீண்முடிக் கார்மத வார்ச்சடைக் கற்றைஒற்றை
வென்தந்த வேழ முகத்து)எம் பிராணடி வேட்கையரே.

14

வெண்பா

514. வேட்கை வினைமுடித்து, மெய்யடியார்க்கு) இன்பஞ்செய்து
ஆட்கொண் டருஞும் அரண்சேயை, - வாட்கதிர்கொள்
காந்தார, மார்பிற் கம்புதார்க் கணபதியை
வேந்தா உடைத்தமரர் விண்.

15

முன்னாயதனை “முன்” என்றது ஆகுபெயர். “சரண்” இரண்டில் முன்னது அடைக்கலம்; பின்னது திருவடி.

512. குறிப்புரை : ‘முன்னம் திரள் நெடுங்கோட்டு ஆனைமுகத்தான், அண்டத்தான், அப்புறத்தான், அமரர் பண்டத் தான் தான் நான் பண்டு பணியா, - சரண் உடையேன் - என்று தலை தொட்டிருக்க முரண் உடையேன் அல்லேன்’ என இயைத்து முடிக்க. முன்னம் திரள் - முகத்திற்கு முன்னே திரண்டு தோன்றுகின்ற. அண்டத்தான் - அனைத்து அண்டங்களிலும் உள்ளவன். (ஆயினும்) அப்புறத்தான் - அனைத்து அண்டங்கட்டும் அப்பாலும் உள்ளவன். பண்டத்தான் - அடையத்தக்க பொருளாய் உள்ளவன். சரண் - புகலிடம். முரண் - வலிமை. “பண்டமாப் படுத்து என்னை” என்னும் அப்பர் திருமொழியையும் காண்க. பணியா - பணிந்து. ‘தலை தொடுதல்’ என்பது குஞ்சரத்தலைக் குறிப்புதொரு வழக்கு மொழி. ‘பண்டே பணிந்தேனாயினும். அந்திலையில் - உன்னையே நான் சரணாக (புகலிடமாக) உடையேன் - என்று குள் உரைக்கும் அளவிற்கு நான் உறுதியடையேன் அல்லேன்’ என்பதாம். ‘அத்தகைய உறுதியை எனக்கு நீ அருளல் வேண்டும்’ என்பது கருத்து.

நின்றன் வார்கழற்கு அன்பு எனக்கும் -
நிரந்தரமாய் அருளாய்²

எனவும்,

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டி” எனவும் போந்தனவும் இக்கருத்தே பற்றியாம்³. “வணக்க முடையேன்” என்ற முதன்மை தொடர நான் மாறுபாடு கொண்டேன் அல்லன்.

1. திருமுறை - 45.4.
2. திருவாசகம் - திருச்சதகம் - 6.
3. பெரியபுராணம் - காரைக்காலம்மையார் - 60.

கட்டளைக் கலித்துறை

515. விண்ணுதல் நுங்கிய விண்ணும்மண் ணும்செய் வினைப்பயனும் பண்ணுதல் நுங்கடன் என்பாமெய் அங்பர்கள் பாய்மதமாக கண்ணுதல் நுங்கிய நஞ்சமுண் டார்க்கரு மாயிடற்றுப் பெண்ணுதல் நும்பிரி யானுரு பாகன் பெருமகனே.

16

வெண்பா

516. பெருங்காதல் என்னோடு, பொன்னோடை நெற்றி மருங்கார வாங்செவிகள் வீசி – ஒருங்கே திருவார்ந்த செம்முகத்துக் கார்மதங்கள் சோர வருவான்தன் நாமம் வரும்.

17

513. குறிப்புரை : “கூர் உணர்வில்” என்பது முதலாகத் தொடங்கியிருக்க. கூர் உணர்வு - நுணுகிய ஞானம் ‘உணர்வில் கண்டு’ என்க. “அந்த” என்பது பண்டறி சுட்டு. ‘அந்த எம் பிரான்’ என இயையும். கார் மதம் - கரிய மத நீர். ‘மேகம் போலப் பொழியும் மதம்’ என்றலும் ஆம். விநாயகருக்கும் சடைமுடி உள்ளது. ‘ஒற்றைத் தந்தம்’ என இயையும். அடி வேட்கையார் - அடிக்கண் அன்பு செய்பவர். “பண்டம்” என்றும், “தம் ஆதரத்தான்” என்றும் உணர்ந்து குறுகலர் - என்க. பண்டம் - தமக்குப் பொருளாய் உள்ளவன். ஆதரத்தான் - அன்பிற்கு உரியவன். இனியன - இனிய சவை யுடைய பண்ணியங்கள். “கொண்டு குறுகுவர்” என்க. அந்த நாள் குறுகாமை - முடிவு நாள் உண்டாகாதபடி; ‘என்றும் நிரந்தரமாக’ என்பதாம். குறுகுவர் - அடைவர்.

514. குறிப்புரை : “மெய்யடியார்க்கு வினை முடித்து இன்பம் செய் சேய்” என இயைக்க. வேட்கை வினை - விரும்பிய விருப்பத்தை ஏற்ற செயல். என்றது, ‘விரும்பிய செயல்’ என்றபடி. சேய் - மகன். வாட் கதிர் - ஓளிக் கதிர். கதிராவது - எங்கும் பரந்து செல்வது. ‘கதிர் மார்பில் காந்தாரத் தார், கமழ் தார்’ என்க. காந்தாரம் - (வண்டுகளின்) இசை. விண் - இங்குச் சிவலோகம். எனவே, அமரர், பதமுத்தி பெற்றவர்களாவார். ‘பத முத்தி பெற்றவர்கள் விநாயகரை வணங்கி வாழ்வர்’ என்றவாறு.

515. குறிப்புரை : விண்ணுதல் - ‘விண்’ என ஒலித்தல். நுங்கிய விண் - அங்ஙனம் ஒலிக்கும் ஒலியைத் தன்னுட்ட கொண்ட ஆகாயம். “விண்” என்பது அதன்கண் உள்ள உலகத்தையும், “மண்” என்பது அதனால் ஆகிய உலகத்தையும் முன்னர்க் குறித்துப் பின்னர் அவ்வுலகங்களில் வாழும் தேவரையும், மக்களையும் குறித்தலால் இருமடி யாகுபெயர். வினைப் பயனைப் பண்ணுதல் - தொடங்கிய செயலின் பயனை விளைவித்தல். அஃதாவது, அச்செயல் இடையூறின்றி இனிது முற்றுப்பெறச் செய்தல். பெண்

கட்டளைக் கலித்துறை

517. வருகோள் தருபெருந் தீமையும், காலன் தமரவர்கள் அரு(கு)ஒட்டருமவ ராண்மையும் காய்பவன், கூர்ந்தனபு தருகோள் தருமா பிற்புத்தர் சித்தத் தறியணையும் ஒருகோட்டு(கு) இருசெவி முக்கண்செம் மேனிய ஒன்களிறே.

18

வெண்பா

518. களியானைக், கண்றைக் கணபதியைச், செம்பொன் ஒளியானைப் பாரோக்கு(கு) உதவும் – அளியானைக் கண்ணுவதும், கைத்தலங்கள் கூப்புவதும் மற்றவன்தாள் நண்ணுவதும் நல்லார் கடன்.

19

தநுப் பிரியா ஒரு பாகன் - பெண்ணைத் தனது உடம்பினுள் பிரியாதவாறு ஒரு பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான். ‘பிரியாது’ என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்தின் ஈறு தொகுத்தலாயிற்று. அவ்வெச்சம், “பாகன்” என்னும் வினைக்குறிப்புப் பெயரோடு முடிந்தது. பெருமகன் - முத்த மகன். மெய் அன்பர்கள் - கண் நுதலையும், கருமாமிடற்றையும், பெண் தநுப் பிரியா ஒரு பாகத்தையும் உடையவனுக்குப் பெருமகனாய்த் தோன்றி யவனே! தேவரும், மக்களும் தொடங்கிய செயல்களை இடை யூறின்றி இனிது முற்றுவித்தலே உனது கடன் - என்பார்கள் என இயைத்து முடிக்க.

516. குறிப்புரை : ‘காதலையுடைய என்னோடு’ என இரண்டாவது விரிக்க. ஓடை - நெற்றிப் பட்டம். நெற்றி மருங்கு ஆர - நெற்றியின் இரு பக்கங்களிலும் பொருந்தும்படி. வார் - நீண்ட. திரு - அழகு. ‘நெற்றி மருங்கு ஆரச் செவிகளை வீசி, முகத்தில் மதங்கள் சோர வருவான் தன் நாமம் என்னோடு வரும்’ என இயைத்து முடிக்க. நாமம் உடன் வருதலாவது, ஓரிடத்தில் நில்லாது நடந்து சென்றாலும் நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டே நடத்தலாம். “செம்முகத்துக் கார்மதம்” என்பது முரண் தொடை.

517. குறிப்புரை : வரு கோள் - தசா புத்திகளாகவும், பிறவாறாகவும் வந்து பற்றுகின்ற கிரகங்கள். அருகு ஒட்டரும் - அருகினின்றும் அப்பாற்போகும்படி துரத்த இயலாத. அரும், பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சம். அவர், காலன் தமர் (தூதுவர்) அன்பு தருகோள் தரும் மரபின் பத்தர் - அன்பினால் தரப்படும் கொள்கையால் தரப்படும் நெறிமுறைகளையுடைய அடியார். ‘அன்பு காரணமாகவே வழிபடும் அடியார்கள்’ என்றபடி. சித்தத் தறி - உள்ளமாகிய தறி; “தறி” என்றது அவர் கருதுகோள் பற்றி, உருவகம் அன்று. ‘தறியை அணையும் களிறு’ என

கட்டளைக் கலித்துறை

519. நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்து)எங்கள் போதக மே!புரம் மூன்றெரித்த
விள்லான் அளிந்த விநாயக ணே!யென்று மெய்ம்மகிழி
வல்லார் மனத்தன்றி, மாட்டாள் இருக்க மலர்த்திருவே.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

இயையும். “ஓரு கோட்டுச் செம்மேனிய களிறு” என்றது. ‘இஃதோர் அதிசயக் களிறு’ என்றபடி. களிறு - முகத்தால் யானையாகியவன். எனவே, “களிறு” என்றது ‘யானைபோல்பவன்’ என உவமை யாகுபெயர். ஆகுபெயர் அல்லாக்கால், “காய்ப்பவன்” என உயர்தினை வினையோடு இயையாது. ஏகாரம் பிரிநிலை. ‘களிறே தீமையும், ஆண்மையும் காய்ப்பவன்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘ஆதலின் அவனையே அடைக’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

518. குறிப்புரை : களி - மதக் களிப்பு. மதம். இங்கு அருள். “யானைக் கன்று” என்பது, ‘கன்றாகிய யானை’ என்னும் பண்புத்தொகை. முன்பின்னாகிய புணர்ச்சி. “யானை” என்பது பிறிதின் இயைபு நீக்க வரின், ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புணர்ச்சியாம். இங்கு அவ்வாறில்லை. செம்பொன் ஓளியான் - செவ்விய பொன்னினது ஓளிபோலும் ஓளியை யுடையவன். அளியான் - அருளாளன். கண்ணல் - கருதல். மற்று, அசை. நல்லார் கடன் - நல்லொழுக்கம் உடையவர்கட்கு இன்றியமையாக் கடமைகள். ‘கடன் கணபதியைக் கண்ணுவதும், கைத் தலங்கள் கூப்புவதும், அவன்தாள் நண்ணுவதும்’ என இயைத்து முடிக்க. நல்லார்க்கு இவைகளைக் கடனாகக் கூறியது, நல்லார் எண்ணியவற்றை இடையூறின்றி இனிது முடித்தற் பொருட்டும், தீயான் எண்ணியவற்றை இடை முரிவித்தற் பொருட்டுமே இறைவனால் தந்தருளப்பட்ட கடவுளாதல் பற்றி. இதனைத் “தனதடி வழிபாடு மவர்இடர் - கணபதி வர அருளினன்... இறையே” என ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச் செய்தமையான் அறிக்.

519. குறிப்புரை : நல்லார், இங்கு இரத்தின பரீட்சையில் வல்லவர். அவரால், ‘குற்றம் உடைத்து’ என்று பழித்தல் இல்லாத பவளம் என்க. பவளத்து ஐ - பவளத்தினது அழகு. ‘நாண நின்ற போதகம்’ என இயையும். ‘பொற்’ என்பது எதுகை நோக்கி, ‘பொல்’ எனத் திரிந்து நின்றது. பொள் - பொள்ளல்; புழை. புழை ஆம் முகம் - உள்துளை பொருந்திய தும்பி முகம். போதகம் - யானை எங்கள் போதகமே. விநாயகனே - என்று துதித்து, அதனால் உள்ளமே யன்றி உடம்பும் மகிழ்வடைய வல்லாரது மனத்திலின்றி (ஏனையோர் மனங்களில்) மலர்த் திரு இருக்க மாட்டாள்’ என இயைத்து

முடிக்க. முன் தவம் உடையார்க்கன்றி இது கூடாமையின் “வல்லார்” என்றார். மெய் மகிழ்ந்தலாவது, புளகம் போர்த்தல். “பொள்ளா” என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்து பொல்லா என்றாயிற்று என்றும் கொள்ளுவர். உளியால் பொள்ளப்படாத முகம் என்க. “நல்லோர்களின் பழிப்பற்ற உளியால் செதுக்கப்படாத அழகிய செம்பவளம் நானுகின்ற திருமுகம் கொண்ட எங்கள் யானையே! முப்புரம் ஏரித்த சிவபெருமான் அருளிய விநாயகனே!” என்று மெய்ம் மகிழ்ந்து போற்றவல்லார் மனத்தன்றி மற்றவரிடத்தில் திருமகள் இருக்கமாட்டாள்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

விநாயகப் பெருமானைப் போற்றி அருளப்பட்ட நூல்கள்

வ.எண்	நூலின் பெயர்	நூலாசிரியர்
1.	விநாயகர் அகவல்	ஓளவையார்
2.	விநாயகர் அகவல்	நக்கீரர்
3.	முத்த நாயனார் திருஇரட்டை மணிமாலை	கபிலதேவ நாயனார்
4.	முத்த பிள்ளையார் திரும்மணிக்கோவை	அதிராவடிகள்
5.	திருநாரையூர் விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை	நம்பியாண்டார் நம்பிகள்
6.	விநாயகர் கவசம்	
7.	ஸ்ரீ கணேச பஞ்சாத்தினம்	ஆதி சங்கராசாரியார்
8.	ஸ்ரீ கணேச புஜங்கம்	
9.	ஸ்ரீ கணேச மஹிம்ன ஸ்தோத்ரம்	புஷ்பதந்தர்
10.	ஸ்ரீ மகாகணபதி சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் (கணேச புராணம்)	
11.	கலசைச் செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ்	மாதவச் சிவஞான சவாபிகள்
12.	விநாயகர் புராணம்	கச்சியப்ப முனிவர்
13.	ஐங்கரன் புகழ் ஆயிரம்	கோழுகி வேலன்
14.	பிள்ளையார்ப்பட்டி தல வரலாறு	சா. கணேசன் (கம்பன் அடிப்பொடி)
15.	விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்	வித்துவான் அருணை வட்வேல் முதலியார் 1958
16.	விநாயகர் அகவல் (தெளிவுரை)	பட்டுச்சாமி ஒதுவார் 1985
17.	விநாயகர் அகவல் விளக்கவுரை	மா.வே. நெல்லையப்பப் பிள்ளை 2003
18.	விநாயகர் அகவல்	தமிழ்நாடு தெய்வீகப் பேரவை
19.	விநாயகர் அகவல் (மூலமும் உரையும்)	முனைவர் ர. வையாபுரி

**ஒளவையார் அருளிய
விநாயகர் அகவல் (மூலம்)**
(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஜிசை பாட
பொன் அரை ஞானும் பூந்துகில் ஆடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்ப
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும் 5
வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்
அஞ்ச கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிறு புயமும்
மூன்று கண்ணுங் மும்மதச் சுவடும் 10
இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகமேஷாளி மார்பும்
சொற்பதம் கடந்த துரிய மெஞ்ஞான
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறே
முப்பழம் நூகரும் மூக்ஷிக வாஹன 15
இப்பொழுது என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டி
தாயா யெனக்குத் தானெனழுந் தருளி
மாயாப் பிறவி மயக்கம் அறுத்து
திருந்திய முதல் ஜந்தெழுத்துத் தெளிவாய்
பொருந்தவே வந்து என் உளந்தனிற் புகுந்து 20
குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
திருவடி வைத்துத் திறமிது பொருளென
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளி
கோடா யுத்தால் கொடுவினை கணைந்தே
உவட்டா உபகேசம் புகட்டினன் செவியில் 25
தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையும் காட்டி
ஜம்புலன் தன்னை அடக்கும் உபாயம்
இன்பறு கருணையின் இனிதெனக் கருளி
கருவிகள் ஓடுங்கும் கருத்தறி வித்து
இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து 30
தலமொரு நான்கும் தந்தெனக் கருளி

<p>மலமொரு மூன்றின் மயக்க மறுத்தே ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால் ஜம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி ஆறா தாரத்து அங்கிசை நிலையும் பேறா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே 35 இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக் கடையிற் சுழுமுனை கபாலமும் காட்டி மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின் நான்றேழு பாம்பின் நாவி லுணர்த்திக் குண்டலி யதனில் கூடிய அசபை விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து மூலா தாரத்து மூண்டெழு கனவைக் காலா வெழுப்புங் கருத்து அறிவித்தே 40 அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும் குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும் உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டி சண்முகத் தூலமும் சதுர்முக குக்ஷமமும் எண்முக மாக இனிதெனக் கருளி 45 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத் தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்தி கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து 50 முன்னை வினையின் முதலைக் கணைந்தே வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் தேக்கிய எந்தன் சிந்தை தெளிவித்து இருள் வெளி இரண்டுக்கு ஒன்றிட மென்ன அருள்தரும் ஆனந்தத்து அமுத்தினன் செவியில் 55 எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து அல்லல் கணைந்தே அருள்வழி காட்டிச் சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவங் காட்டி சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி 60 </p>
--

65

அனுவிற் கணுவாம் அப்பாலுக் கப்பாலாம்
 கணுமற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக் காத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட
 வித்தக விநாயக ! விரைகழல் சர்ணே.

70

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்தத்தில் சிவபரம் பொருளே திருவருளால் குருவடிவம் கொண்டு எழுந்தருளிப் பக்குவமுடைய ஆன்மாக்களுக்குத் திருவடி தீக்கூஷ செய்து ஞானோபதேசம் செய்யும் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்நாவில் விநாயகப் பெருமானே குருவடிவம் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து தீக்கையும் ஞானோபதேசமும் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. விநாயகப் பெருமானைப் பலவகையால் அழைத்து முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டு அவருடைய பெருமையினை எடுத்துப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

அகவல் - தமிழில் வழங்கும் நால்வகைப் பாக்களுள் ஆசிரியப்பா என்னும் வகையைச் சார்ந்தது.

இதற்குரிய ஓசையினை அகவலோசை என்பார்.

அகவல் - அழைத்தல். முன்னிலைப்படுத்துதல்.

இவ்வகவல் ஆசிரியப்பா வகைகளுள் நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா எனப்படும்.

இவ்விநாயகரகவல் 72 அடிகளால் ஆனது.

இவ்வகவலில் விநாயகப் பெருமான் குருவடிவாக இவ்வுலகத்தில் எழுந்தருளி வந்து தமக்குத் திருவடி தீக்கூஷ செய்து யோக நெறியை விளக்கி அதன் வழியாக ஞானத்தை ஊட்டி அதன் பயனால் நிலைத்த வீடுபேற்றின்பத்தை வழங்கினார் என்று ஒளவையார் கூறியுள்ளார். இது இவ்வகவலின் தூலமான கருத்து.

இவ்வகவலின் தொடக்கத்தில் 1-15 அடிகள் விநாயகப் பெருமானின் திருவருவ வருணனையாகப் பாதாதிகேசம் என்ற முறையில் அமைந்துள்ளன.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

பின்னர் அப்பெருமான் இவ்வுலகில் குருவடிவில் தோன்றித் தீகைச் செய்து மெய்ப்பொருளை உணர்த்தினார் என (16-23-) எட்டு அடிகள் கூறுகின்றன. இதன் பின்னர் அடி 24 முதல் அகவல் முடிய உள்ளன எல்லாம் யோக நெறி பற்றியும் உபதேச ஞானம் பற்றியும் கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு செய்தியும் வினை எச்சமாகத் தொடர்ந்து இறுதியில் ஆண்ட என்னும் பெயரெச்சத்துடன் இயைந்து வித்தக விநாயக என்னும் விளிப் பெயரில் முடிவடைகின்றது.

இங்ஙனம் ஆட்கொண்ட விநாயகப் பெருமானின் திருவடிகளே தனக்குச் சரணாக - புகவிடமாக - அமைகின்றன என்று கூறி ஒளக்கையார் இந்நாலை முடித்துள்ளார்.

இவ்வகையில் இவ்வகவலில் நாற்பத்தைந்து வினை எச்சங்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருண்மைப் பொருள் அமைந்துள்ளது. என்றாலும் இவை முறைப்படி வரிசையாக அமையவில்லை. அதாவது குரு முதலில் என்ன அறிவிப்பார்? அதற்கடுத்து முறையாக என்னென்ன அறிவிப்பார் என்ற வரிசையில் அமையவில்லை. எனவே அவற்றை வரிசை முறைக்கேற்ப முன்னும் பின்னுமாக மாற்றி அமைத்தே பொருள் எழுதுதல் வேண்டும். எனினும் அங்ஙனம் மாற்றி எழுதினால் படிப்பவர்க்குத் தொல்லையாக இருக்கும் எனக் கருதி நூலில் கிடந்தவாறே உரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஒளக்கையார் அருளிய விநாயகர் அகவலுக்கு உரை

விநாயகர் - வி நாயகர். நாயகர் - தலைவர், வழிநடத்துபவர்.

வி - பெருமை - அவருக்கு மேற்பட்ட தலைவரில்லை

1-12 அடிகளில், விநாயகப்பெருமானின் திருவுருவ வர்ணனை, பாதாதிகேசமாகப் பாடப்பட்டுள்ளது

1. பாதம் (1-2 ஆவது அடிகள்)

சீதம் - குளிர்ச்சியடைய.

களபம் - களபம் என்னும் நறுமணச் சாந்து பூசப்பெற்ற.

குளிர்ச்சியடைய களபம் என்னும் நறுமணச் சாந்து பூசப்பெற்ற பூம் பாதத்தில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பு என்னும் ஆபரணம் பலவகையான இசைகள் தோன்றுமாறு ஒலிக்க.

2. இடுப்பு (3 - 4)

அரை - இடுப்பு, ஞான் - கயிறு. அரைஞான் - ஆண்கள் இடுப்பில் அணிந்து கொள்ளும் கயிறு. பூந்துகில் ஆடை - பூ வேலையுடன் நெய்யப்பட்ட பட்டாடை. பொன்னால் செய்யப்பட்ட அரைஞானும், பூவேலைப்பாடுடன் கூடிய பட்டாடையும், அழகிய இடுப்பில் அணிந்து அதன் அழகு மேலும் வளர்ந்து ஓளிவீச.

3. வயிறு (5)

பேழை - பெட்டி

விநாயகப் பெருமான் பெருத்த வயிறுடையவர். எல்லாப் பொருள்களையும் இவ்வயிற்றில் அடக்குவார் என்பது கருத்து.

4. கொம்பு (5)

பாரம் - கனம், திட்பழுடைமை. கோடு - கொம்பு.

பெரிய திண்ணென்ற கொம்பை உடையவர்.

5. முகம் (6)

வேழம் - யானை

விநாயகப் பெருமான் யானை முகம் உடையவர்.

6. நெற்றி (6)

சிந்துரம் - செந்திறமான பொடி. அப்பொடியினால் அணிவிக்கப்படும் நெற்றிப் பொட்டு சிந்துரத்திலகம் எனப்படும்.

சிந்துரன் என்பவனை அழித்து, அவனுடைய உடம்பைச் சாந்தாக ஆக்கி, விநாயகர் தமது மத்தகத்தில் பூசிக் கொண்டார் என்றொரு வரலாறும் உண்டு.

7. கைகள் (7)

அஞ்சுகரமும் - ஐந்து திருக் கைகளும்

விநாயகப் பெருமானின் யானை முகத்தில் அமைந்துள்ள துதிக்கை யினையும், ஏனைய நான்கு கைகளுடன் சேர்த்து விநாயகர் ஐந்து கரமுடையவர் எனச் சொல்லப்படுவார். துதிக்கை என்பது மூக்கும், கையும் இணைந்த நிலை.

8. ஆயுதங்கள் (7)

அ) அங்குசம் - மதம் பிடித்த யானையை அடக்கி நெறியில் செலுத்தும் தோட்டி என்னும் ஆயுதம். மக்களுக்குண்டாகும் மதச் செருக்கினை

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

அடக்கி நெறியில் செலுத்துவார். இதன் பொருட்டு, மேல் வலக்கையில் அங்குசம் ஏந்தியிருக்கிறார்.

ஆ) பாசம் - கயிறு. உயிர்கள் மும்மலங்களில் வீழாமல் தடுத்து, தம்மிடம் பிணித்துக் கொள்வதற்கு அடையாளமாகக் கையில் பாசத்தை ஏந்தி இருக்கிறார். மேல் இடக்கையில் உள்ளது.

9. அ) வாய் - (9)

நான்ற - தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற. வாயும் - கீழ் உதடும். நாலுதல் - தொங்குதல். இது துதிக்கையைக் குறித்ததன்று. யானை முகத்தின் கீழ்வாய் உதடு சிறிது வளைந்து தொங்கினாற்போன்று இருக்கும். கைவேறு; வாய் வேறு.

ஆ) தோள்கள்

நாலிறுபுயம். அழுத்தமான / இறுக்கமான / வலிமையான நான்கு தோள்கள்.

10. கண்கள் (10)

அ) சிவபெருமானைப் போலவே முகத்தில் இரண்டு கண்களும், நெற்றியில் ஒரு கண்ணுமாக விளங்குகின்ற மூன்று கண்கள்.

ஆ) மும்மதச்சவடு

சவடு - அடையாளம், மூவகையான மதநீர் ஒழுகிய அடையாளங்கள்

11. செவி (11)

அ) இரண்டு செவியும் - முறம் போன்ற இரண்டு செவிகளும்

ஆ) தலை (11)

இலங்கு பொன் முடியும் - விளக்கம் மிக்க பொன்னால் செய்த முடி என்னும் தலையணியும். இலங்குதல் - ஒளிவிட்டு விளங்குதல்.

12. மார்பு (12)

இதுவரை விநாயகப் பெருமானுடைய தடத்த நிலையான பாதாதி கேச திருவுருவ வர்ணனையைப் பாடிய ஒளவையார், இனி சொருப நிலையை எடுத்தியம்புகிறார்.

13. சொருபநிலை (13)

பதம் - நிலைமை, தன்மை. சொற்பதம் கடந்த - சொல்லின் தன்மைக்கப்பாற்பட்ட, அதனைக் கடந்த என்றதனால் சொல்லில் சொல்லிக் காட்ட இயலாத என்னும் பொருள் பெறப்பட்டது.

துரிய - நின்மல துரிய நிலையில் ஆன்மா கலந்து நிற்றற்குரிய உடவில் உயிர் இருக்கும் நிலைகள் எனச் சுட்டப்படுகின்ற சாக்கிரம், சமுத்தி, துரியம் என்று சொல்லப்படும் நிலைகளில் ஒன்று.

மெய்ஞ்ஞான - உண்மை ஞானமயமான

14. அ) அற்புதம் (14)

அற்புதம் நின்ற - அற்புதத் தன்மை நிலைபெற்ற

அற்புதன் ஈன்ற - என்று பாடபேதம் கொண்டால் அற்புதனாகிய சிவ பரம்பொருள் ஈன்றெடுத்த என உரைகொள்ள வேண்டும்.

சொற்பதம் கடந்த களிறு, துரியக்களிறு. மெய்ஞ்ஞானக் களிறு. அற்புதம் ஈன்ற களிறு என்று தனித்தனியே கூட்டியுரைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“அற்புதம் ஈன்ற” என்பது விநாயகப் பெருமானின் வடிவத்தைக் குறித்ததாகவும் கொள்ளலாம். யானைத் தலை, குள்ளமான உருவம், மானுட உடம்பு, தொந்தி வயிறு, பூதகணங்களுக்கு உள்ளது போல குட்டையான திருக்கரங்கள். கால்கள். பெருச்சாளி வாகனம் என அமைந்து, பார்ப்பவர்களுக்கு இது, இந்நாள் வரை எங்கும் இல்லாததோர் அற்புத வடிவாய் இருக்கிறதே என்னும் எண்ணம் தோன்றுதல்.

ஆ) பெயர் அல்லது திருநாமம் - கற்பகக் களிறே - கற்பக விநாயகர் என்னும் திருப்பெயர் தாங்கிய பெருமானே! என்று பெயர் கூறுகிறார். பிள்ளையார்பட்டி, சிதம்பரத்தில் மேலைக் கோபுர வாயில் போன்று பல இடங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகருக்கும் கற்பக விநாயகர் என்று பெயர் குட்டியிருத்தலை நாமெல்லோரும் அறிவோம்.

“கற்பகம் என வினை கடிதேகும்” அருணகிரியார்.

15. அ) உணவு (15)

முப்பழம் நுகரும் - மூன்று வகையான பழங்களை நுகர்பவர். மா, பலா, வாழை என்றும், மா, விளா, நாவல் என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆ) வாகனம் - மூசிகம் என்னும் பெருச்சாளியை வாகனமாக உடையவர். மூசிகவடிவமெடுத்துத் தன்னோடு போர் செய்த கஜமுகன் என்னும் அரக்கனை வலி ஒடுங்கச் செய்து, அவனை வாகனமாக அதே வடிவில் ஏற்றுக்கொண்டார்.

16. ஆட்கொள வந்த வடிவம் (16-22)

குவலயந்தன்னில் - இவ்வுலகத்தில். (கு - உலகம், வலயம் - வட்டம்) மண்டலமாக உருண்டையாக இருக்கின்ற உலகம் என்பது கருத்து.

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

17. தீக்கை (22)

திருவடிவைத்து - திருவடி தீட்சை செய்து

18. பொருள் திறம் இது என அறிவித்தல் (22-23)

வாடுதல் - தனிர்த்தல், செழித்தலின்றி உலர்ந்துபோதல்

19. வினைநீக்கம் (24)

கோடாயுதம் - கொம்பாகிய ஆயுதம். இது சஞ்சித வினை அழிப்பைக் கூறுகிறது.

20. உபதேசம் (25)

உவட்டா உபதேசம் - அருவருப்பின்றி மனங்கொள்ளத்தக்க உபதேசம்.

21. ஞானத்தெளிவு (26)

தெவிட்டாத - தெவிட்டுதல். “இது போதும். இனி வேண்டாம்” என மனத்தில் நிகழும் உணர்வு. இதனை உலக வழக்கில் திகட்டுதல் என்பர். உடலுக்குத் தரப்படும் உணவு தெவிட்டும். உயிருக்குத் தரப்படும் ஞானம் தெவிட்டாது. ஞானத்தில் தெளிவாவது - பிறர் கூறும் கொள்கைகளைக் கேட்டு உபதேசத்தில் ஜயம் கொள்ளாமல் - குரு உபதேசமே உண்மை எனத் தெளிந்து உறுதியாகப் பற்றி நிற்றல்.

22. புலன்டைக்கும் உபாயம் (27-28)

பொறிகள், புலன்கள் எல்லாம் இறைவனால் வினை நீக்கத்துக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவை. அவை நம்மைத் தம் வழியில் இழுத்துச் செல்கின்றன. நம் உயிர் சொல்கின்றபடி அவற்றை இயங்கச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் உயிர் இப்பிறவியில் அவைகளிடம் சிக்கிக்கொண்டு அலைக்கழிக்கப்படுகிறது. நாம் சிவனை உணர்ந்து, இறையின்பத்தையே விரும்பி, இறைவன் கற்பித்த ஞானநெறியில் நின்றால், இவ்வைம் பொறிகளும் நம்மை அலைக்கழிக்க மாட்டா. நமக்கு அடங்கி ஏவல் செய்யும். அந்த உபாயத்தை விநாயகர் அருளுகிறார்.

23. கருவிகள் ஓடுங்குதல் (9)

கருவிகள் - தத்துவங்கள். ஆன்ம, வித்தியா, சிவத்துவம் என்று சொல்லப்படும். இவைகளைப் பிரித்தால் ஞானேந்திரியம், கனமேந்திரியம், அந்தக்கரணங்கள், கலைகள் என்று 36 ஆக விரியும். இத்தத்துவங்களே உயிர்களுக்குத் தனு கரணபுவன போகங்களாக ஆகின்றன. இவையே

உயிருக்கு பந்தம். இவற்றை நீங்குதலே வீடு. இதை அறிந்து இவற்றை நீங்கிப் பரம்பொருளை உணர்பவனே தத்துவ ஞானி எனப்படுவான். இக்கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தை விநாயகர் அறிவிக்க வல்லவர்.

24. இருவினை அறுத்து இருள் கடிதல் (30)

<p>இருவினை - நல்வினை, தீவினை புண்ணியம், பாவம் நன்மை, தீமை</p>	<p>24 நான்காவது அடியில் சஞ்சித வினை நீக்கம் கொம்பால் நிகழ்ந்ததைக் கூறியவர், இங்கு பிராரத்த அனுபவமும், அதனால் வினையும் ஆகாமியமும், உயிரைத் தாக்காமல் தடுத்ததைக் கூறுகிறார்.</p>
--	--

உவட்டா உபதேசம் பெற்ற உயிர், ஞானநெறியில் நிற்பதனால் பிராரத்த அனுபவம் உடலளவாய் தாக்கிக் கழியுமேயன்றி உயிருணர்வைத் திரித்துப் பிறவியில் செலுத்தும் வலிமையற்றதாகிவிடும். எனவே இவ்வுயிருக்கு ஆகாமியமும் ஏறாது. இருள் - ஆணவமலம். கடிதல் - கடிந்து கூறுதல்.

25. தல நான்கும் தருதல் (31)

தலம் - இடம். இது உயிருக்கு உண்டாகும் நிலைகள். கனவு, நனவு, உறக்கம். பேருறக்கம் / ஒடுக்கம் என்பன.

26. மும்மல மயக்கறுத்தல் (32)

மும்மலம் - ஆணவம், கண்மம், மாயை
மயக்கம் - கூட்டம்.

இவ்வாறு விநாயகப் பெருமான் தனது ஞானோபதேசத்தால் உயிருக்குண்டான ஆணவ, கண்ம, மாயா மலங்களிலிருந்து விடுதலை பெறச் செய்து, சுத்தநிலையில் நான்கு வகையான இடங்களில் படிப்படியாக மேலேற்றி, சிவபோகம் அனுபவிக்கும் தகுதியினை அடையச் செய்தார்.

27. ஜம்புலக்கதவை அடைத்தல் (33-34)

ஒன்பது வாயில்கள் - நமது உடம்பில் ஒன்பது வாசல்கள் உள்ளன. அவை, கண் இரண்டு, காது இரண்டு, மூக்குத்துளை இரண்டு, வாய் ஒன்று, கருவாய் ஒன்று, ஏருவாய் ஒன்று என்பன.

ஒரு மந்திரம் - ஒம் என்னும் பிரணவம்.

28. ஆதார யோகம் (35-36)

ஆறு ஆதாரம் - உடலில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறு ஆதாரத்தலங்கள்.

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

அங்கு - மேற்கண்ட இடங்களில் ஆதார மூர்த்தங்கள்

இசை - பொருந்திக் கூடியிருக்கின்ற நிலை

பேறு - பெறத்தக்க பேறு - அட்டமாசித்திகள்

நிறுத்தி - என்னிடத்து அனுபவமாய் நிற்கச் செய்து. உயிர், இடகலை, பிங்கலைகளாக பிராண் வாயுவை இரேசக் பூரகங்களாக இயக்கிக் கும்பகம் செய்து, மூலாதாரத்தில் உள்ள குண்டலினியை எழுப்பி, அதனுடன் சுழுமுனா நாடி வழியாக மேலேறிச் செல்லும்போது வழியில் ஒவ்வொரு ஆதாரத் தானங்களையும் கண்டு, அதில் எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தியைத் தரிசித்து வழிபட்டு, அவ்வெம் மூர்த்திகளுடன் தியான யோக முறையால் கூடிநின்று அனுபவித்துப் பின் மேலே மேலே உள்ள ஆதாரங்களை அவ்வாறே கடந்து, ஆஞ்ஞஞத் தானத்தில் நிலைத்து நிற்றல் வேண்டும் என்பது இவ்வாதார யோகத்தின் கருத்து.

29. மோன நிலை (36)

பேச்சு - பேசுதல், உரை - உரைத்தல் என்னும் இரண்டையும் அறத்து - இல்லையாக்கி பேசுதல் - தானே ஒன்றைப் பற்றி பிறர்க்குப் பேசுதல். உரைத்தல் - மூலநாலுக்கு உரை விளக்கம் கூறுதலும், பிறர் வினவிய வினாவுக்கு விடை உரைத்தலும்.

ஒன்றைப் பற்றி பேசுதலோ, பிறருடன் உரையாடுதலோ இல்லாத நிலை, சமாதியான மோன நிலையாகும்.

30. நாடிகளின் நிலை (37)

இடை - இடநாடி - சந்திர கலை - ஸம்

பிங்கலை - வலநாடி - சூரிய கலை - ஹம்

இவை இரண்டும் ஹம்ஸம் என நிகழும். இதனை ஹம்ஸ மந்திரம், அஜபாமந்திரம் எனவும் சொல்வர். அசபா - செபிக்கப்படாதது.

31. சுழுமுனாநாடி (38)

சுழுமுனை கடையில் கபாலமும் காட்டி என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. கடையில் - முடிவிடத்தில். கபாலம் - உச்சந்தலையில் உள்ள பிரமரந்திரம் எனப்படுமிடம். இது சகஸ்ராரம் எனவும் கூறப்படும்.

32. குண்டலிப் பாம்பு (39-40)

மூன்று மண்டலம் - அக்கினி, சூரிய, சந்திர மண்டலங்களின் வழியாக. முட்டிய தூணின் - மேலேறி பிரமரந்திரத்தை முட்டி நிற்கின்ற சுழுமுனா நாடியின். நான்று எழுபாம்பின் - தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு

கிடந்து, பின், மேல்நோக்கி எழுவதற்கு முயலும் பாம்பு போலக் காணப்படும் குண்டலினி சத்தியின்.

நாலுதல் - தொங்குதல்.

33. அசபா மந்திரம் (41-42)

குண்டலினி அதனில் - குண்டலினித் தானமாகிய மூலாதாரத்தில் உள்ள முக்கோணத்தின் மேல்முனையில். கூடிய அசபை - இட, வல முக்கோணங்களிலிருந்து மேலே வந்து பிரணவமாகக்கூடிய, உச்சரிக்கப்படாத அசபா மந்திரம்.

விண்டு - பிரிந்து

விள்ளால் - முழுப்பொருளிலிருந்து பகுதி பகுதியாகப் பிரிதல்.

பிரிந்து எழும் எழுத்துக்கள் - அ, உ, ம் என மூன்றாம்.

34. மூலக்கனலை எழுப்புதல் (43-44)

கால் - காற்று - பிரானவாயு. அது இட, வல நாடிகள் வழியாக இயங்கி மூலாதாரம் வரையில் சென்று அங்கு அடக்கிக் கிடக்கிற குண்டலினி என்னும் மூலாக்கினியை விசிறி வீசி எழுப்பினாற் போல எழச் செய்யும். காற்று வீசினால் நெருப்பு மூண்டெழுவது போன்றது இது. குண்டலினி சத்தி எழுச்சியின்றி அடங்கிக் கிடப்பதனை உறங்குகின்ற பாம்பாகக் கூறுவர். காலால் எழுப்பும் கருத்து என்பது உதைத்து எழச் செய்தல் என்னும் நயம்பட நின்றது.

35. மதிமண்டலம் (45-46)

அமுத நிலை - அமுத தாரை நிலைத்து நின்று பெருகி வழிகின்ற நிலை. ஆதித்தன் இயக்கம் - சூரிய நாடி என்னும் வல நாடியின் இயக்கத்தையும். குமுத சகாயன் - இடைகலை எனப்படும் சந்திர கலையினுடைய இயல்பினையும். குமுத - குமுத மலர்; இது மாலைப் பொழுதின்பின் சந்திரன் வருகையில் மலர்வது. சகாயம் - துணை. குமுதம் மலர்வதற்குச் சந்திரன் துணைசெய்வதால் சந்திரனுக்கு, “குமுத சகாயன்” என்று பெயர். இடகலை, பிங்கலை வாயுக்களினால் குண்டலினியை எழுப்பி அதனைச் சுழிமுனை நாடி வழியாக மேலேற்றி, உச்சியில் மதி மண்டலத்தைத் தாக்கினால், மதி மண்டலத்திலிருந்து அமுததாரை பெருகி உடல் முழுவதும் பரவும்.

36. ஈரெட்டு நிலைகள் (47-48)

இடைச்சக்கரம் - மூலாதாரத்துக்கும், துவாதசாந்தத்துக்கும் இடையேயுள்ள தானங்களினுடைய, சக்கரம் - எந்திரம். இது ஆறு

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

ஆதாரங்களில் விளங்கும் முக்கோணம், அறுகோணம், பிறை போன்ற வடிவங்களைக் குறித்தது.

ஈரெட்டு நிலை - பிராசாத யோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மேதா முதல் உள்மனை வரையுள்ள 16 கலைகள்.

உடல் சக்கரத்தின் - உடம்பாகிய எந்திரத்தின்.

37. அதிகுக்கும் பஞ்சாக்கரம் (49-50)

சண்முக தூலம் - ஆற்றமுத்துக்களை உடைய தூல பஞ்சாக்கரம்: ஓம் நமசிவய.

சதுர்முக சூக்கம் - நான்கெழுமுத்துக்களை உடைய அதிகுக்கும் பஞ்சாக்கரம்: ஓம் சிவய.

எண் முகமாக - எட்டுத் திசைகளிலும் நின்றுஅருளி அல்லது பஞ்சடுதங்கள், சூரியன், சந்திரன், உயிர் என்ற எண்மராய்.

38. புரியட்ட சர்ரம் (51-52)

புரியட்ட காயம் - சவை, ஓளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்ற எட்டுத் தத்துவக் கருவிகளும் பிணைந்து செயலாற்றும் நிலை - சூக்கும் தேகம்.

எட்டு நிலை - எட்டு நிலைகளாகிய தத்துவங்களின் இயல்பு. ஆதாரம் 6 + பிரமரந்திரம் 1 + துவாதசாந்தம் 1 ஆகிய 8.

39. கபால வாயில் (53-54)

கருத்தினில் - என் அறிவினில்

கபால வாயில் - தலை உச்சியில் இருக்கின்ற பிரமரந்திரப்புழை என்னும் துவார வழி.

கபாலம் - மண்டை ஓடு. இங்கு தலை உச்சியைக் குறித்தது.

காட்டி - அறிவித்து

இருத்தி - என்னை அப்பிரமரந்திரத் தானத்தில் நிலைத்து நிற்கச் செய்து.

கபாலத்தை ஏழாந்தானமென்றும் கூறுவர். இங்கு ஒரு சிறு துளை உள்ளது எனவும், இதன் வழியாகப் பிரணவ யோகம் (அ) பிராசாத யோகம் என்னும் நெறியால் உயிர் மேலே துவாத சாந்தத் தானம் வரையிலும் சென்று மீண்டும் எனவும், யோகிகள் தம் உடம்பிலிருந்து நீங்க வேண்டுமென விரும்பினாலும், உயிரை இவ்வழியாகவே உடம்பிலிருந்து வெளியேற்றுவார்கள் எனவும் கூறுவர்.

40. வீடுபேறு (54)

முத்தி - விடுபடுதல் - வீடுபேறு - உயிர் உடம்பிலிருந்து விடுபட்டுப் பிறவா நிலைக்குச் செல்லுதல் - இறைவனின் திருவடி நீழலில் இளைப்பாறுதல்.

விடுதல் - மும்மலங்களினின்றும் விடுபடுதல்
பெறுதல் - பேறு - சிவப்பேறு

41. உயிரின் இயல்பை உயிருக்கு அறிவித்தல் (55)

என்னை - என்னுடைய இயல்பினை
எனக்கு - இதுவரை அறியாதிருந்த எனக்கு
அறிவித்தருள் செய்து - எழுந்தருளி அறிவித்து

இயல்பிலேயே நீ ஆணவமலத்துடன் கிடந்ததனால் உன்னுடைய இயல்பினை உணராதிருந்தாய். பின்னர் நாம் மாயை கன்மங்களைக் கூட்டியபோதும், நீ அவற்றின் வசமாய்க் கிடந்து ஜம்புல இன்பங்களாகிய சிற்றின்பங்களே உமக்கு உரியது எனக் கருதிக் கிடந்தாய். மாயை கன்மங்களால் சிறிது விளங்கி, ஆணவ மலச் சத்தியின் வலிமையும் சிறிது தேயந்தபோதும், நீ நம் உதவியை அறியாது, நீயே கருத்தா எனத் தன்முனைப்பு கொண்டிருந்தாய். இந்திலைகளையெல்லாம் சிறிது சிறிதாக மாற்றி நாம் உம்மை என்னுடன் கூட்டினோம். இனி நீ பிறந்து இறந்து உழலுவாயல்லை; என்றும் எம்முடன் ஆனந்தம் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பாய் என அறிவித்தல்.

42. முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே (56)

முன்னை வினை - அநாதி நித்தியமான கன்மம் என்னும் பொருளிலிருந்து, உயிர் பல்வேறு கன்மங்களைச் செய்துகொள்ளுமாறு பக்குவப்படுத்திக் காரண சரீரம் கூட்டும்போது, அதனுடன் சேர்ந்தே கூட்டப்பட்ட வினை. இது உயிர் பின்னர் செய்கின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட நல்வினை தீவினைகளுக்கெல்லாம் முதற்காரணமாய் இருப்பது. இதுவே மூலகள்மம் எனப்படுவது.

முதல் - காரணத்தை. காரணமாவது முதல் முதலில் உயிருக்கு வினையைக் கூட்டுவதற்குக் காரணமாய் இருந்த ஆணவ மலம்.

களைந்து - வேருடன் இல்லையாக்கி.

ஆணவ மலத்துக்கு வேராவது அதன் வாசனை. வாசனை பயன்தராது எனினும் அது இருக்கும் வரை பழைய பழக்கம் பற்றி உயிர்க்கு விடயங்களின் மேல் விருப்பு, வெறுப்பு வரும். அது பற்றிக் கன்மம் செய்ய நேரும். அதனால் பிறவி உண்டாம்; ஆதலின், எல்லா மலமும்

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

வாசனையின்றி நீங்குதல் வேண்டும். கன்ம மலநீக்கம் கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே என முன்னரே கூறப்பட்டது. இதனால் வாசனா மல நீக்கம் கூறப்பட்டது.

43. மனம் ஒடுங்குதல் (57-58)

வாக்கும் - பேச்சும்; மனமும் - நினைப்பும்; இல்லா - நீங்கிய; வயம் - ஒடுக்கம், மனோலயம் - மனம் ஒடுங்கிய நிலையில் விளையும் ஆனந்தத்தை. தேக்கி - என் அறிவில் நிறைந்திருக்கச் செய்து.

44. ஆனந்தத்து அழுத்துதல் (59-62)

இருள் வெளி இரண்டிற்கும் - இருள் எனப்படும் ஆணவ மலத்துக்கும் ஒளி எனப்படும் சிவத்துக்கும். ஒன்று - உயிர் எனப்படும் ஒரு பொருளே. இடம் என்ன - இடமாக இருக்கிறது என்று.

45. ஒலி உலகில் சிவம் (63)

சத்தத்தினுள்ளே - வாக்கினிடமாக வைத்து

சதாசிவம் காட்டி - சதாசிவப் பெருமானுடைய இயல்பினை அறிவித்து. உள் என்பது இடம் என்னும் பொருளில் வந்தது.

இந்த வாக்கு, பரை, பைசந்தி, மத்திமை, சூக்கும வைகரி, தூலவைகரி என ஐந்து வகைப்படும்.

46. உயிரில் சிவம் (64)

சித்தத்தினுள்ளே - உயிரினிடத்தில். சிந்தை, சித்தம் என்பன சில இடங்களில் உயிருக்குப் பெயராக வழங்கப்படும்.

சிவலிங்கம் காட்டி - மேலே சதாசிவப் பெருமானை சாத்திரங்களை இடமாகக் கொண்டு காட்டியதேயன்றி, உயிரை இடமாகவும் வைத்து அறிவித்து.

47. சிறியதில் சிறியவன் பெரியதில் பெரியவன் (65-66)

அனுவிற்கு அனுவாய் - மிகச் சிறிய பொருள் எனக் கூறப்படும் அனுவினும் சிறிய பொருளாய்.

அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் - பெரிய பொருளுக் கெல்லாம் மிகப்பெரிய பொருளாய். முற்றி - நன்கு செழித்து வளர்ந்து முதிர்ச்சியடைந்த. கணு நின்ற - கணுக் கணுவாய்ப் பகுக்கப்படுமாறு நின்ற. கரும்பு - கரும்பின் சுவையினை. உள்ளே - என் அறிவிடத்தே. காட்டி - அனுபவமாக விளங்கச்செய்து.

48. சிவ வேடம் (67)

வேடமும் - சிவ வேடமும். உருத்திராக்கம், சடைமுடி, காவியாடை, ஐந்தெழுத்து செபம், சிவஞான நூல்களை எப்போதும் கையில் வைத்திருத்தல். நீறும் - திருநீறும். திருநீறும் சிவ வேடங்களுள் ஒன்றாயினும், அது ஏனையவற்றிலும் சிறந்தது, என்னும் தலைமைபற்றித் தனியே எடுத்துக் கூறப்பட்டது. நெற்றி உட்பட 16 இடங்களில் திருநீறு உடலில் அணிதல். “சிறந்த காப்பு” எனக் கருதி, திருநீற்றுப் பையினை எப்பொழுதும் உடன் வைத்திருத்தல்.

49. அடியார் திருக்கூட்டம் (68)

கூடும் - எப்பொழுதும் சிவோகம் பாவனையால் சிவத்துடன் கூடியிருக்கின்றது. மெய்த்தொண்டர் - மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்துக்குத் தொண்டு பூண்டு ஒழுகுபவர்களின். மெய் - மெய்ப்பொருள். அது சிவம். தொண்டு - தனக்குச் சுதந்திரமின்மையும், தன்னிடத்து நிகழும் இச்சை, ஞானம், கிரியைகள் எல்லாம் சிவத்தின் வழியிலே நிகழ்கின்றன என்பதையும் உணர்ந்துநின்று ஒழுகும் தன்மை.

தொண்டர் - தன்முனைப்பின்றிச் சிவபரம் பொருளுக்குப் பணிசெய்து வாழ்பவர்கள்.

50. உண்மைஞான உபதேசம் (69-70)

அஞ்ச அக்கரத்தின் - திருவைந்தெழுத்தின்

அரும்பொருள் தன்னை - அரிய பொருளினை

நெஞ்சக் கருத்தின் - உயிரின் அறிவில். நெஞ்ச - உயிர், கருத்து - அறிவு எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

நிலை - நிலைபெற்று நிற்றற்குரிய உபாயம் (திருவைந்தெழுத்தை உயிரின் கண் பதித்து சுத்தமானதமாகச் செபித்தல்) அறிவித்து - அறியச்செய்து.

51. தத்துவ நிலையைத் தருதல் (71)

தத்துவ நிலையை - பிறப்பிறப்பில்லா நிலையை

தத்து - எனக்குக் கொடுத்து

52. அடிமை கொள்ளல் (72)

வித்தகம் - சதுரப்பாடு - சாமர்த்தியம். வித்தகர் - அரிய செயல்களை எளிதில் செய்பவர். என் போன்றவர்களை ஆளாகக் கொள்ளும் சாமர்த்தியம் உனக்கே உரிமையுடையது.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

விரைகழல் சரணே. விரை - வாசனை.

விரைகழல் - மணம் மிக்க திருவடி.

கழல் - காலில் அணியும் அணிகலன். அது இங்கு அணிகலனை உணர்த்தாமல் அவ்வணிகலன் அழகு பெறுவதற்கு இடமாக இருக்கும் திருப்பாதங்களை உணர்த்திற்று.

சரண் - புகலிடம்

பிறப்பிறப்புக்கு அஞ்சினவன் புகலாக அடைவதற்குரிய இடம், பெருமானுடைய திருவடியேயன்றி வேறில்லை. சரணடைதலின் பயன், பிறவி அறுதலும், திருவடி அடைதலுமாம்.

எழுபத்திரண்டு அடிகளைக் கொண்ட இவ்வகவலில் கற்பகக் களிறே, மூக்ஷிகவாகன, வித்தக, விநாயக என நான்கு வினிகள் அமைந்துள்ளன. வித்தக என்பதனை, விநாயக என்பதற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டால் மூன்று வினிகள் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

இவ்வகவலில் விநாயகர்

1. எழுந்தருளி (17)
2. மயக்கம் அறுத்து (18)
3. உளந்தனில் புகுந்து (20)
4. குருவடிவாகி (21)
5. திருவடிவைத்து (22)
6. மகிழ்ந்தெனக் கருளி (23)
7. கொடுவினை களைந்து (24)
8. உபதேசம் புகட்டி (25)
9. ஞானத் தெளிவையும் காட்டி (26)
10. எனக் கருளி (28)
11. கருத்தினை அறிவித்து (29)
12. அறுத்து (30)
13. கடிந்து (17)
14. தந்தெனக் கருளி (31)
15. மயக்கம் அறுத்தே (32)
16. அடைப்பதும் காட்டி (34)
17. பேறா நிறுத்தி (36)
18. பேச்சரை அறுத்து (36)

19. எழுத்தறிவித்து (37)
20. கபாலமும் காட்டி (38)
21. நாவில் உணர்த்தி (40)
22. வெளிப்பட உரைத்து (42)
23. கருத்து அறிவித்து (44)
24. குணத்தையும் கூறி (46)
25. உறுப்பையும் காட்டி (48)
26. இனிதெனக் கருளி (50)
27. தெரிசனப் படுத்தி (52)
28. வாயில் காட்டி (53)
29. இருத்தி (54)
30. இனிதெனக் கருளி (54)
31. அறிவித்தருள் செய்து (55)
32. முதலைக் களைந்து (56)
33. தேக்கி (58)
34. தெளிவித்து (58)
35. அழுத்தி (60)
36. அளித்து (61)
37. களைந்து (62)
38. காட்டி (62)
39. காட்டி (63)
40. காட்டி (64)
41. காட்டி (66)
42. நிறுத்தி (67)
43. கூட்டி (68)
44. அறிவித்து (70)
45. தந்து (71)

என நாற்பத்தைந்து வினையெச்சங்கள் உள்ளன. (அறிவித்தருள் செய்து என்பதனை, அறிவித்து எனவும், அருள்செய்து எனவும், தனித்தனியே கொண்டால் நாற்பத்தாறும் ஆகும்) ஒவ்வொரெச்சமும் விநாயகர் அருள் செய்வதில் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு செயலைக் குறித்து நிற்கின்றன.

இவையனைத்தும் சேர்ந்து, “ஆண்ட” என்னும் பெயரெச்சத்தில் உள்ள, “ஆளுதல்” என்னும் தொழிற்பெயருடன் நிறைவேறுகின்றன.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

அருணகிரிநாத சவாமிகள்
திருப்புகழும் விநாயகரும்

1. கைத்தல நிறைகளி அப்பமோ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ
கற்பகம் எனவினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரண்மகன்
மற்பொரு தீரள்புய மதுயானை
மத்தள வயிற்னை உத்தமி புதல்வனை பணிவேனே
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அநிர்ரா
அத்துய ரதுகெட சுப்பிர மணிபடும்
அப்புனம் அதனிடை இபமாகி
அக்குற மகஞ்ஞன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே !
2. உம்பாதரு தேனுமணிக் கசிவாகி
ஓண்கடலில் தேனமுதத் துணர்வுணி
இன்பரசத்தே பருகிப் பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவற் றருள்வாயே
நம்பிதனக் காகவனத்தனைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கணியோனே
அன்பாதமக் கானாநிலைப் பொருளோனே
ஜந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே !
3. பக்கரை விசித்ர மணி பொற்கலனையிட்ட நடை
பக்கியெனு முக்ரதுர கழுப்புப்
பக்குவம ளர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய வழவேலும்
திக்கதும திக்கவரு குக்குடமும் ரகைத்தரு
சிற்றடிய முற்றியபயன் னிருதோனும்

செய்ப்பதியும் வைத்துயார் திருப்புகழ்வி ரூபமொடு	
செப்பென எனக்கருள்கை	மறவேனே
இக்கவரை நற்கணிகள் சர்க்கரை பருப்புடன் நெங்	
என்பொரி அவல் துவரை	இளநீர் வண்
டெச்சில் பய றப்பவகை பச்சரிசி யிட்டு	
வெளரிப்பழ மிடிப்பல் வகை	தனிமூலம்
மிக்க அடிசீற் கடலை பக்ஷணமெனக்கு கொள் ஒரு	
விக்கினச மார்த்தனெனும்	அருளாழி
வெற்பகுடிலச்சல விற்பரம் அப்பாருள்	
வித்தக மருப்புடைய	பெருமானே

4. விடமடைக வேலை அமரர் படை சூலம்
விசையன் விடு பாணம் எனவேதான்

விழியுமதி பார தனமும் உடை மாதார்
விழியின் விளை வேதும் அறியாதே

கடியுலவு பாயல் பகலிரவெனாது
கலவிதனில் மூழ்கி வறிதாய்

கயவனாறி வீணன் இவனும் உயர் நீடு
கழிலினைகள் சேர அருள்வாயே

இடையர் சிறு பால்நெங் திருடி கொடு போக
இறைவன் மகள் வாய்மை அறியாதே

இதய மிக வாடி உடைய பிளைநாத
கணபதி யெனாம முறைக்கூற

அடையல் அவர் ஆவி வெருவ அடிசூர
அசலு மறியாமல் அவரோட

அகல்வதென்டா சொல் எனவும் முடிசாட
அறிவருஞும் ஆணை முகவோனே

5. நினது திருவடி சத்தி மயிற் கொடி
நினைவு கருதிடு புத்தி கொடுத்திட
நிறைய அமுதுசெய் முப்பழும் அப்பழும் நிகழ்பால்தேன்

நெடிய வளைமுறி இக்கொடு லட்டுகம்
நிரறவில் அரிசி பருப்பு அவல் என் பொரி

நிகரில் இனிகதலிக்கணி வர்க்கழும் இளநீரும்

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

மனது மகிழ்வொடு தொட்ட காத்தொரு
மகர சலநிதி வைத்தது திக்கர
வலிய கரிமுக ஒற்றை மருப்பனை வலமாக

மருவு மலர்புனை தொத்திர சொற்கொடு
வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டோடு
வனச புரிபு பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே

தென்ன தெனதென தெத்தென னப்பல
சிறிய அறுபத மொய்த்து தீரப் புனல்
தீரஞ முறுச்சை பித்த நினங்கு குடல்செறிமுளை

செரும வதரநி ரப்புசெ ருக்குட
ஸிரைய விரவிநி றைத்த களத்திடை
திமித திமிதிமி மத்தளி டக்கைகள் செக்கேசே

எனவெ துகு துகு துத்தென வெர்த்துகள்
துடிக எடிமிக வொத்து முழக்கிட
டிமுட டிமுட மு டிட்டுமெனத்த வில்ளழ மோசை

இகலி யலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட
இரண் பயிரவி சுற்றுந டுத்திட
எதிரும் நிசிசர ஸரப் பலியிட்டருள் – பெருமாளே

அருணகிரியாரருளிய திருப்புகழும் விநாயகரும்
நிறைவூற்றது.

ஓளவையார் அருளிய விநாயகர் பாடல்கள்

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுங் கலந்துணக்கு நான் தருவேன் கோலம்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துந் தூமணியே நீயேனக்குச்
சங்கத் தமிழ் மூன்றுந் தா.

(நல்வழி)

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனி நூடங்காது பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு.

(முதுரை)

திருமூலர் திருமந்திரம்

ஜந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
பந்தியில் வைத்துடி போற்றுகின் ரேனே.

சித்தி விநாயகர் துதி

உள்ளமெனுங் சூடத்தில் ஊக்கமெனுந்
தறிநிறுவி உறுதியாகத்
தள்ளளிய அன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி
இடைப்படுத்தித் தறுகட்ட பாசக்
கள்ளவினைப் பச போதக் கவளமிடக்
களித்துண்டு கருணையென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழுத்தை
நினைந்து வருவினைகள் தீர்ப்பாம்.

- பரஞ்சோதி முனிவர் (திருவினையாடற் புராணம்)

திரு அருடபாவும் விநாயகரும்

திருவுங் கல்வியுஞ் சீருஞ் சிறப்புமுன்
திருவடிப் புகழ்பாடுந் திறமும்நல்
உருவுஞ் சீலமும் ஊக்கமுந் தாழ்வுறா
உணர்வுந் தந்தென துள்ளத் தமர்ந்தவா
குருவுந் தெய்வமு மாகி அன்பாளர்தங்
குறைதவிர்க்குங் குணப்பெருங் குண்றமே
வெருவஞ் சிந்தை விலகக் கஜானனம்
விளங்குஞ் சித்தி விநாயக வள்ளலே!

- வள்ளலார்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

ஆணி லேஅன்றி ஆருயிர்ப் பெண்ணிலே
அலியி லேயிவ் வாடியனைப் போலவே
காணி லேனொரு பாவியை இப்பெருங்
கள்ள நெஞ்சக் கடையனை ஆளையா
ரணி லேஇடா் எ்த விடுத்தியேல்
என்செப் கேளினி இவ்வுகைத்திலே
வீணி லேயுழைப் பேனருள் ஜயனே
விளங்குஞ் சித்தி விநாயக வள்ளலே.

- திருவருட்பா

கலைநிறை கணபதி சரணம் சரணம்
கசமுக குணபதி சரணஞ் சரணம்
தலைவ நினினையாட சரணம் சரணம்
சரவண பவ குக சரணம் சரணம்
சிலைமலை யுடையவ சரணம் சரணம்
சிவ சிவ சிவ சரணம் சரணம்
உலைவறு மொருப்பூர சரணம் சரணம்
உமை சிவையம்பிகை சரணம் சரணம்.

- திருவருட்பா

முத்த பிள்ளையார் வாழ்த்து

அப்பர் தேவாரம்

1. பொருந்தாத செய்கை பொலியக் கண்டேன்
போற்றிசைத்து விண்ணேனார் புகழுக் கண்டேன்
பரிந்தார்க் கருஞும் பரிசுங் கண்டேன்
பாராய்ப் புன்னாகி நிற்கை கண்டேன்
விருந்தாய்ப் பரந்த தொகுதி கண்டேன்
மெல்லியலும் விநாயகனும் தோன்றக் கண்டேன்
மருந்தாய்ப் பிணீதீர்க்கு மாறு கண்டேன்
வாய்மூ ரடிகளைநான் கண்ட வாயே.

சிவஞானபோதம்

2. கல்லால் நிழன்மலை
வில்லா ராருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவெரே.

சிவஞான சித்தியார்

3. ஒருகோட்டன் இருசெவியன் மும்மதத்தன்
நால்வாய்ஜூங் கரத்தன் ஆறு
தருகோட்டம் பிறைபிதழித் தாழ்ச்சடையான்
தரும்ஒருவா ரணத்தின் தாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும்வணங்கி ஒவாதே
இரவுபகல் உணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டும் அயன்திருமால் செல்வமும்ஒன்
ஹோவெண்ணச் செய்யுந் தேவே.

சிவப்பிரகாசம்

4. நலந்தா நூல் இருந்தமிழின் செய்யும் குற்றம்
நண்ணாமை இடையூறு நலியாமை கருதி
இலங்குமிரு குழையருகு பொருதுவரி சிதறி
இணைவேல்கள் இகழ்ந்தகயற்கண்ணியொடும் இறைவன்
கலந்தருள வரும் ஆனை முகத்தான் மும்மைக்
கடமருவி யென்றிலவு கணபதியின் அருளால்
அலந்துமது கரமுனிவர் பாவவளர் கமலம்
அனையதிரு வடியிணைகள் நினைதல் செய்வாம்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

திருவருப்பயன்

5. நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங் கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

பெரியபுராணம்

6. எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய் நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத் தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிச் கடக்க ஸிற்றைக் கருத்து ஸிருத்துவாம்.

தணிகைப்புராணம்

7. மும்ம தத்தனை ஹாருபெயர் தனக்குமொய் கூந்தற் கொம்மை வெம்முலைக் கோற்றோடுக் கொடிச்சியை இலைவேற் கைம்ம லாந்தனி யிளாவற்கும் காலிதெனுங் கானத் தம்ம முந்துடுக் குறுத்தவ ணடிமலர் பணிவாம்.
8. பண்ணிய மேந்துங் கரத்தனக் காக்கிப் பானிலா மருப்பமர் திருக்கை விண்ணனவர்க் காக்கி யரதனக் கலச வியன்கரந் தந்தைதாய்க் காக்கிக் கண்ணிலா ணவைவைக் கரிபிடித் தடக்கிக் கரிசினேற் கிருகையு மாக்கும் அண்ணலைத் தணிகை வரைவளர் ஆபத் சகாயனை யகந்தழீஇக் களிப்பாம்.

கந்தபுராணம்

9. திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான் சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன் அகட சக்கர விண்மணி யாவுறை விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.
10. மண்ணுல கத்தினிற் பிறவி மாசற எண்ணிய பொருளெலா மெளிதின் முற்றுறக் கண்ணுத லுடையதோர் களிற்று மாமுகப் பண்ணவன் மலராட பணிந்து போற்றுவாம்.

11. உச்சியின் மகுடம் மின்ன ஓளிர்தர நுதலின் ஓடை
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள்கிம் புரிவபங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழுமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்ரக் கணபதிக் கண்பு செய்வாம். – கந்தபுராணம்

திருவிகளையாட்றப்புராணம்

12. உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுங்
தறிநிறுவி யறுதி யாகத்
தள்ளாரிய வன்பென்னுங் தொர்பூட்டி
யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்
கள்ளாவினைப் பக்போதக் கவளாமிடக்
களித்துண்டு கருணை யென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழுத்தை
நினைந்துவரு வினைக டர்ப்பாம்.

திருப்பரங்கிரப்புராணம்

13. வஞ்சகத்தி லொன்றானைத் துதிக்கைமிகத்
திரன்டானை வணங்கா ரூள்ளே
யஞ்சரண மூன்றானை மறைசொலுநால்
வாயானை யத்த னாகித்
துஞ்சவுணர்க் கருஞ்சானைச் சென்னியணி
யாறானைத் துகளை மூனைச்
செஞ்சொன்மறைக் கெட்டானைப் பரங்கிரிவாழ்
கற்பகத்தைச் சிந்தை செய்வாம்.

தேவார மூவர் விநாயகரைப் பற்றிய செய்திகளை ஆங்காங்கு
பாடியுள்ளனர். பதினேராராம் திருமுறையில் விநாயகருக்கெனத் தனிப்பகுதி
மூன்றுள். பிற்காலத்தில் வந்த கவிஞர்கள் இலக்கியம் பாடத் தொடங்கும்
போது முதலில் விநாயகர் வாழ்த்துப் பாடியே இலக்கியங்களைத்
தொடங்குவர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய புரட்சிக்கவி பாரதியார்
விநாயகர் நான் மனிமாலை பாடியுள்ளார்.

எனக்கு வேண்டும் வரங்களை
இசைப்பேன் கேளாய் கணபதி
மனத்திற் சலனமில்லாமல்
மதியில் இருளே தோன்றாமல்
நினைக்கும் பொழுது நின் மவுன
நிலை வந்திட நீ செயல் வேண்டும்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கனக்குஞ் செல்வம் நாறுவயது
இவையுந்தர நீ கடவாயே.

எனப் பாராட்டி போற்றியுள்ளார். ஓளவையார் பாடிய விநாயகர் அகவல் தத்துவ முறைப்படி யோகத்தின் தனிச்சிறப்பை எடுத்தியம்புவது. கச்சியப்ப முனிவர் பாடிய விநாயகர் புராணம் விநாயகர் பெருமைகளை மிக விரிவாகவும், தெளிவாகவும் விரித்து உரைப்பதாகும். விநாயகரை முழுமுதற் கடவுளாக அந்தாலில் ஆசிரியர் அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

விநாயகர் திருவருவங்கள் முப்பத்தைந்துக்கு மேற்பட்டனவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பதினாறுவகை மிகச்சிறப்புடையன ஆகும். 1. பால கணபதி 2. தருண கணபதி 3. பத்தி கணபதி 4. வீர கணபதி 5. சக்தி கணபதி 6. பிரம கணபதி 7. பிங்கள கணபதி 8. உச்சிட்ட கணபதி 9. அமுத கலச கணபதி 10. விக்ன கணபதி 11. ஹேரம்ப கணபதி 12. இலக்குமி கணபதி 13. மஹா கணபதி 14. வல்லபை கணபதி 15. நிர்த்தன கணபதி 16. ஊர்த்தவ கணபதி. உயிர்கள் அருள் பெறுவதற்காக தம் தம் நிலைக்கேற்ப வேறு வேறு வகையில் இறை உருவங்களை வைத்து வழிபடுவது மரபாகும். வல்லபை கணபதி வழிபாடு, தலைவன் தலைவியாக அமைத்துச் செய்யும் சடங்குகளுக்கு ஏற்றதாகும்.

“அல்லல் செய் அகரார் அவனியுறாமல்
வல்லபை மாமத்தை வான் துதியார் பொத்தி
மாதுளையும் மணமலரும் நெற்கதிரும் கோடும்
மாதுடியும் இக்கும் குவளை வல்லபையணைத்து வலம் இடம்
வைத்தனை வாழ்த்து”

கலசம் வைத்து வேள்வி செய்வதற்கு வல்லபை, கணபதி என இருவருக்கும் இரு கலசம் வைத்து வழிபாடு செய்வது சாலச் சிறந்ததாகும்.

விநாயகப் பெருமானுக்கு கணபதி, ஆனைமுகத்தான், வேழமுகத்தான், விக்னேஸ்வரன், ஐங்கரத்தன், முத்த பிள்ளையார் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. எல்லாப் பெயர்களும் காரணப் பெயர்களே ஆகும்.

“காடும் காவும் கவின் பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலுங் கந்துடை நிலையினும்”

என்று முருகனை வைத்து வழிபட்ட நிலை திருமுருகாற்றுப்படையில்

சொல்லப்படுகிறது. இன்று இவ்விடங்களில் எல்லாம் விநாயகரை வைத்து வழிபட்டு வருவதை காணலாம். ஐங்கரரர் வணக்கம் மிக எளிதாகும்.

திருக்கோவில் கட்டித் திருவுருவங்களை அமைத்து வேள்வி செய்து திருக்குட நன்னீராட்டி திருவுருவங்களுக்கு இறையருளை எழுந்தருளச் செய்வது வழிபாட்டு நெறியாகும். ஆனால் விநாயகருக்கு அவ்வாறின்றி மஞ்சளாலோ, சாண்த்தாலோ, மாவினாலோ, மண்ணினாலோ அமைத்து அருகம்புல்லை மேலிட்டு வழிபட்டால் ஐங்கரன் வந்து அருள் செய்வார். எல்லா இடங்களிலும், எல்லாச் செயல்களையும் இவ்வாறு ஐங்கரன் பொதுமக்களுக்கு எளிவந்த தன்மையில் அருள்பாலித்து வருகிறார். ஐங்கரன் வழிபாடு எல்லாராலும் செய்யப் பெறுகின்ற எளிமையுடையது. ஆதலால் ஐங்கரன் வழிபாடு பீடும் பெருமையும் பெற்றது.

வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழுமறை வாழுப்
பான்மைதரு செப்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத் ஜந்துகர மூன்றுவிழி நால்வாய்
யானைமுக ஸைப்பரவி அஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

- சேக்கிழார் புராணம்

சத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொருள் நல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

- திருவிளையாடற்புராணம்

திருவுங் கல்வியுஞ் சீருந் தழைக்கவும்
கருணை பூக்கவும் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவ மாய்நம துள்ளாம் பழுக்கவும்
பெருகும் ஆழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.

- விருத்தாசல புராணம்

பண்ணியமும் வெண்கோடும் பாசாங் குசப்படையும்
நண்ணியசெங் கைத்தலத்து நாதா! ஒரு கோட்டுத்
தண்ணிய வெண்பிழைத் தாழ்ச்சடையாய்! மெய்யடியார்
எண்ணிய எண்ணியாங் கீந்தருஞும் வள்ளலே.

- காஞ்சிப் புராணம்

விகட சக்கர வாரணாம் தொடர்வரும் வித்தக முகில்வீற்
விகட சக்கர விந்தமன் னவன்தனக் கருஞுமெய்த் தலைவாகு
விகட சக்கர ஆகமென் புலையுமை காள்முளை என்னாக்சே
விகட சக்கரர் எந்திரம் எனச்சுழல் வெம்பவக் கடல்நஞ்சே.

- காஞ்சிப் புராணம்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

தஞ்சம் என்றுனைச் சார்ந்தனன் எந்தைநீ
தானும் இந்தச் செகத்தவர் போலவே
வஞ்சம் எண்ணி இருந்திடில் என்செய்வேன்
வஞ்சம் அற்ற மனத்துறை அண்ணலே
பஞ்ச பாதகம் தீர்த்தனை என்றுமின்
பாத பங்கயம் பற்றினன் பாவியேன்
விஞ்ச நல்லருள் வேண்டித் தருதியோ
விளங்கும் சித்தி விநாயக வள்ளலே.

- கணேசத் திருவருள் மாலை

பிஞ்சமதிச் சடாமகுடப் பெருமானைப் பிரியாத
வஞ்சிஇம வான்தவத்தின் வருபேடை மயிலுதவும்
அஞ்சிறைவன் டிரைத்துவிழும் அருவிமதம் ஒழுகுகவுள்
குஞ்சரவெம் புகர்முகத்துக் குரிசிலடி இணைதொழுவாம்.

- பிரமோத்தர காண்டம்

அருளெனும் கடல்முகந் தடியர் சிந்தையாம்
பொருள்பெறு நிலஞ்சிவ போக முற்றிட
வராமழை உதவுசெவ் வந்தி யானையின்
திருவடி இணைமலர் சென்னி சேர்த்துவாம்.

- செவ்வந்திப் புராணம்

ஊற்றெ டுத்துவண் டோலிடு மும்மதத்து
ஆற்றொழுக்கின் அருவியம் சாரல்வாய்
எற்று கைக்கும் இறைவற்கும் முந்திய
மாற்றி லாக்களி யானையை வாழ்த்துவாம்.

- திருச்செந்தூர் புராணம்

புயல்காட்டும் பனிவரையின் பிடிதழுவும் சிவவேழம்
பொருப்பில் வானில்
இயல்காட்டும் இருபிடிசேர் முந்நாலு துதிக்கையன் முன்
ஈன்ற ஞானச்
செயல்காட்டும் ஒருகோட்டின் இருகோட்டு வெண்பிறைவாழ்
செக்கர் வானை
மயல்காட்டுந் திருமேனி மழைமதச்சண் பகக்களிற்றை
மனத்துள் வைப்பாம்.

- திருக்குற்றாலப் புராணம்

சீர்புத்த இதழிபுனை சிற்பரனார் அற்புதனார்
சிவவேயோர் பாகர்
நீர்புத்த திருவளத்தில் நினைத்தபடி வேதமுனி
நிகழ்த்த லோடும்

ஏப்புத்த ஒரு கோட்டால் இலகுபா ரதமேரு

இடத்தே தீட்டும்

போர்புத்த நெடுந்தடக்கைப் பொல்லாத பிள்ளைபதும்

போற்றல் செய்வாம்.

– திருநெல்வேலிப் புராணம்

ஒங்குமொரு மருப்பானை உயிர்க்குமிராய் இருப்பானை

உரகவேந்தன்

தாங்குநெடு நிலத்தானை முகத்தானை வதைத்தானைச்

சயிலமானைப்

பாங்குவைத்து மழுத்தானை பரித்தான்தந் தளித்தானைப்

பக்ம்பொன் நோட்டுப்

பூங்கமல பதத்தானைப் பொருவில் ஐந்து கரத்தானைப்

போற்றல் செய்வாம்.

– சிவராத்திரிப் புராணம்

நீடாழி உலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைமிற்கவே

வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபா ரதஞ்சொன்னாள்

ஸ்டாக மாமேரு வேற்பாக வங்கூர் எழுத்தானிதன்

கோடாக எழுதும் பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

முருகார் மலர்த்தாம முடியானை அடியார் முயற்சித்திறம்

திருகாமல் வினைவிக்கும் மதயானை வதனச் செழுங்குன்றினைப்

புருஷதன் முதலாய முப்பத்து முக்கோடி புத்தேளிரும்

ஒருகோடி பூதே வருங்கை தொழுங்கோவை உறுங்னுவாம்.

– வில்லிபாரதம்

முக்கண் ஒருத்தன்மற் றென்னுள வாரி முயங்குதலான்

மிக்கவென் கோடொன்று மேசிதை யாநிற்கும் வெள்ளாறிவை

உக்க கருமத மேகரு மாசை ஓழிக்கும் அருள்

புக்கசெம் மேனி மனஞ்செம்மை யாகப் புணர்த்திடுமே.

– வாட்போக்கிக் கலம்பகம்

தழைவிரி கடுக்கை மாலைத் தனிமுதல் சடையிற் குடும்

குழவிவென் திங்கள் இற்ற கோட்டது குறையென் றென்னிப்

புழைநெடுங் கரத்தாற் பற்றிப் பொற்புற இணைத்து நோக்கும்

மழைமதக் களிற்றின் செய்ய மலரடி சென்னி வைப்பாம்.

– ணந்ததம்

திருமா லறியாச் சேவடி யாலெலன்

கருமா ஸறுக்கும் கணபதி சரணம்

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

முன்னவனே யானை முகத்தவனே முத்திநலம்
சொன்னவனே தூய்மெய்ச் சுகத்தவனே – மன்னவனே
சிற்பரனே ஜங்கரனே செஞ்சடையஞ் சேகரனே
தற்பரனே நின்தாள் சரணம்.

நல்ல சொற்பொருள் நானும் நடாத்தவும்
எல்லை காண்டிரும் பேரின்பம் எய்தவும்
வெல்லும் யானைமுகத்தினை மேலியாழ்
வல்லபைக் குரியானை வழுத்துவாம்.

பழகிய பதித்துவும் பான்மை யெய்தவும்
முழுகிய பகுத்துவ முற்று நீங்கவும்
ஒழுகிய மும்மதத் ஒளிகொண் ஞானமார்
அழகிய பிள்ளையா ரடிகள் போற்றுவோம்.

– சிவபுண்ணியத்தெளிவு

கவிராட்சச ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் வழங்கிய

விநாயகர் தோத்திரால்டகம்

பந்தம் அகற்றும் அநந்தகுணப் பரப்பும் எவன்பால் உதிக்குமோ
எந்த உலகும் எவனிடத்தில் ஈண்டி யிருந்து கரக்குமோ
சந்த மறைஆு கமக்கலைகள் அனைத்தும் எவன்பால் தகவருமோ
அந்த இறையாம் கணபதியை அன்பு கூரத் தொழுகின்றோம்.

1

உலகம் முழுது நீக்கம்அற ஒன்றாய் நிற்கும்பொருள் எவன் அவ்
உலகில் பிறங்கும் விகாரங்கள் உறாத மேலாம் ஒளியாவன்
உலகம் புரியும் வினைப்பயனை ஊட்டுங் களைகண் எவன் அந்த
உலக முதலைக் கணபதியை உவந்து சரணம் அடைகின்றாம்.

2

இடர்கள் முழுதும் எவன் அருளால் எரிவீழும் பஞ்ச என்மாயும்
தொடரும் உயிர்கள் எவன் அருளால் கரர்வாழ் பதியும் உறச்செய்யும்
கடவுள் முதலோர்க்கு ஊறுஇன்றி கருமம் எவனால் முடிவறும் அத்
தடவு மருப்புக் கணபதிபொற் சரணம் சரணம் அடைகின்றாம்.

3

மூர்த்தி ஆகித் தலம் ஆகி முந்தீர் கங்கை முதலான
தீர்த்தம் ஆகி அறிந்து அறியாத்திறத்தி ணாலும் உயிர்க்குநலம்
ஆர்த்தி நாளும் அறியாமை அகற்றி அறிவிப்பான் எவன் அப்
போர்த்த கருணைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரணம் அடைகின்றாம்.

4

செய்யும் வினையின் முதல்யாவன் செய்யப் படும் அப் பொருள்யாவன்
ஜயம் இன்றி உளதாகும் அந்தக் கருமப் பயன்யாவன்
உய்யும் வினையின் பயன்விளைவின் ஊட்டவிடுப்பான் எவன் அந்தப்
பொய்யில் இறையைக் கணபதியைப் புரந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

5

வேதம் அளந்தும் அறிவிய விகிர்தன் யாவன் விழுத்தகைய
வேத முடிவில் நடநவிலும் விமலன் யாவன் விளங்குபர
நாத முடிவில் வீற்றிருக்கும் நாதன்எவன் எண்குணன் எவன் அப்
போத முதலைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரணம் அடைகின்றாம்.

6

மன்னின் ஓர்ஜௌங் குணம் ஆகி வதிவான் எவன்நீர் இடை நான்காய்
நண்ணி அமர்வான் எவன்தீயின் மூன்றாய் நவில்வான் எவன்வளியின்
எண்ணும் இரண்டு குணம் ஆகி இயைவான் எவன்வான் இடைஒன்றாம்
அண்ணல் எவன் அக் கணபதியை அன்பில் சரணம் அடைகின்றாம்.

7

பாச அறிவில் பச அறிவில் பற்றற்கு அரிய பரன்யாவன்
பாச அறிவும் பச அறிவும் பயிலப் பணிக்கும் அரன்யாவன்
பாச அறிவும் பச அறிவும் பாற்றி மேலாம் அறிவான
தேசன் எவன் அக் கணபதியைத் திகழுச் சரணம் அடைகின்றாம்.

8

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கவிராட்சச கச்சியப்ப முனிவர் வழங்கிய விநாயக புராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிடியத னுருவுமை கொளாமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.

- திருஞானசம்பந்த சவாமிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்

“நங்குரு மரபிற்கெலாம் முதற்குருநாத”ராம் திருநந்திதேவர் பதினெண் புராணங்களையும் ஸ்ரீ பரமேஸ்வரன் பால் உபதேசம் பெற்றுணர்ந்தார். அவற்றைச் சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தார். வியாச முனிவர் அவர் மூலம் அவற்றைப் பெற்றார். வியாசமுனிவர் நான்கிலக்கத்து எண்ணாயிரம் சலோகங்கள் வாயிலாக அவற்றை உலகிற்கு வழங்கினார். அதனையடுத்து உபபுராணங்கள் பதினெட்டும் இலக்கம் சலோகங்களில் தோன்றின. இவற்றுள் பார்க்கவ புராணம் மிக்க சிறப்புடையது. பிருகு முனிவரால் உபதேசிக்கப்பட்டமையால் பார்க்கவ புராணம் என அது பெயர் பெற்றது. விநாயகப் பிரபுவின் அளவிலாத பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதால் அது “விநாயக புராணம்” என்று அழைக்கப்பட்டது.

பிரமன் பரமசிவ நாயகரிடம் விநாயகபுராண உபதேசம் பெற்று வியாச முனிவருக்கு வழங்கினார். வியாசமுனிவர் அதனைப் பிருகு முனிவருக்கு அருளினார். பிருகு முனிவர் அதனை உபாசனா காண்டம், லீலா காண்டம் என்னும் இரண்டு காண்டங்களாகவும், இருநூற்றைம்பது பிரிவுகளாகவும் அமைத்துப் பன்னிரண்டாயிரம் சலோகங்களால் உலகிற்கு வழங்கினார்.

தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் இதனைப் பெற்றுய்ய வேண்டுமே! திருக்கியலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் குல தெய்வமெனப் போற்றப் பெறும் திராவிட மஹாபாஷ்ய கர்த்தர் ஸ்ரீமத் சிவஞான சவாமிகளின் மாணாக்கருள் சிறந்த கவிராட்சச ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் திருவுள்ளத்தில் வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுத்தோடிய அருள் பிரவாகத்தில் முகிழ்த்ததே இந்த விநாயக புராணம் என்னும் செந்தமிழ்த் தேனுமுதாகும்.

இந்துால் உபாசனா காண்டம், லீலா காண்டம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளுடையது. உபாசனா காண்டத்தில் 69 படலங்கள் உள்ளன. இப்பகுதியில் உமாதேவியார், சண்முகர், பிரமவிஷ்ணு, உருத்திரர், அகஸ்தியர்,

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், பரசுராமன், காசிபன் முதலிய தவசிரேஷ்டர்கள் ஆகியோர் விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டு வரம் பெற்றமை விளக்கப்படுகிறது. சக்லபக்ஷி சதுர்த்தி, சங்கடஹரசதுர்த்தி, ஆவணிமாத சதுர்த்தி ஆகிய விரதங்களின் மகிமையும், அவற்றை அனுஷ்டத்தோர் அடைந்த பெரும் பேறுகளும் தேனினும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாக்களால் சுவைபட விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. அறுகு, வன்னி, மந்தாரை ஆகியவை விநாயகப் பெருமானுக்கு உகந்தவை என்பதை எடுத்துரைக்கும் சரிதப் பகுதிகள் கற்போர் உள்ததைக் கவர்வன. எம்பெருமான் சித்தி, புத்தியரை திருக்கல்யாணம் செய்தருளும் படலம் பலமுறை படித்து இன்புறுதற்குரியது. பிரம விஷ்ணு, உருத்திரர்களுக்கு மூலமாகிய விநாயகப் பிரபு விசவ ரூபம் காட்டிய பகுதி அரிய கருத்துக்களைக் கொண்ட அற்புதப் பகுதி என்க. தீராத நோய் கொண்ட சோமகாந்தன் பிருகு முனிவரைத் தரிசித்து,

“முக்கண்வேழமுகப் பிரானெனனை முற்றுமானு மடிப்பிரான்
பொக்கமுற்று மகற்றவல்ல புராண மன்னவகேட்டுளே
ஙக்கணேசர் புராண மேன்மையினாலகன்றதுன் வல்வினை
தொக்க நோய்க்கு மருந்துநியது சூழ்ந்து கேட்பினலாதிலை”

என்பனவாய உபதேச மொழிகளால் விநாயக புராணம் என்ற மருந்தினால் நோய்தீரப் பெற்று மகிழ்வற் செய்தி நமதுளத்தில் என்றும் அழியாமலிடம் பெற வேண்டிய செய்தியாகும். கானகத்திற்குச் செல்லுமுன் மன்னன் சோமகாந்தன் தனது அருமை மகன் ஏமகண்டனுக்கு அரசியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துரைக்கும் “அரசியற்கைப் படலம்” ஒரு நாட்டு மன்னன் கடைபிடிக்க வேண்டிய அறநெறிகளைப் பற்றியும், விலக்க வேண்டிய அதர்மங்களையும், தனது குடிமக்களைக் காப்பாற்ற மேற்கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாத கடமைகளையும் அற்புதமாக எடுத்துரைக்கிறது. காசிபர் முதலியோரனுட்டித்த படலத்தில் காணப்படும் ஸ்ரீ விநாயகர் தோத்திராஷ்டகம் (20-27) ஸ்ரீ கச்சியப்ப சவாமிகள் உலகிற்கு வழங்கிய அருட்கொடை என்க. உபாசனா காண்டத்தின் மனிமகுடமாக “சகத்திர நாமப் படலம்” திகழ்கிறது. “ஓம் அனந்தவானந்த சகாய நம:” என்னும் மந்திரத்தை நிறைவாகக் கொண்டு கணேசப் பெருமானாரின் பரந்துபட்ட புகழினைப் பாடும் பல அரிய திருநாமங்களை இப்படலம் பட்டியலிடுகிறது. அவற்றை ஒதுவதால் கிட்டும் அரிய பயன்களையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. அந்த ஆயிரத்து இருபத்து நான்கு திருநாமங்களை நாடெடாறும் சொல்லித் துதிக்க முடியவில்லையா? கணபதி, ஏரம்பன் அமோகன், தாணிதரன், கலாதரன், கசிப நந்தனன், மகாகணபதி, கிப்பிரப் பிரசாதனன், ஆசாபூரகன், வரதன், சயன், அமுத மந்திரன், இலக்க கணபதி, வர்ச்சித்தன், பீசவிநாயகன்,

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

மங்கல விநாயகன், துண்டி விநாயகன், பிரியகணபதி, சித்திவிநாயகன், சிந்தாமணி விநாயகன், மகோற்கடன் எனவரும் இருபத்தொரு திருநாமங்களையேனும் நாடோறும் ஜபித்தால் விநாயகப் பெருமானின் பூரண அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுயியலாம் என்று இப்படலம் உபதேசிக்கிறது.

இனி, இரண்டாம் காண்டமாகிய லீலா காண்டத்துள் பதினாறு படலங்கள் உள்ளன. விநாயகப் பெருமான் மேற்கொண்டருளிய பன்னிரெண்டு திருவவதாரங்களின் பெருமை ஈண்டு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அடியார்களைக் காக்கும் பொருட்டு விநாயகமுர்த்தி பலவேறு அரிய திருமேனிகளை எடுத்தருள்கிறார். அழகனாக விநாயகப் பெருமான் காட்சி கொடுத்தருனும் பகுதி மெய்சிலிருக்க வைக்கும் பகுதியாகும்.

சிந்தாமணி விநாயகர் திருவவதாரப்படலத்தில்,

“சித்திவாமத்தும் புத்தி திகழ்வலப் புறத்துங்கையாற்
பத்தியாற்றமுவிச்சிங்க முதுகின் மேற்பயின்று கையின்
வைத்த மோதகத்துயக்கின்ற வரதனைக் கண்டோரிந்த
வித்தகன்போல வேறு கண்டிலே மென வியந்தார்” (182)

என வரும் திருப்பாடல் ஸ்ரீ சித்தி புத்தி சமேதராய் விநாயகப் பெருமான் காட்டும் அருட்காட்சியைப் புலப்படுத்துகிறது.

கெசானனர் திருவவதாரப் படலத்தில்,

நின்மல விநாயகரைப் பிரமன் முதல் வானவர் திரளோடும்
வழுத்துதல் செய்யும் வண்ணத்தைப் பாரீர்!

“யாவனோரு வனயனெடுமாலகிலாண்டமு மீன்றெடுக்கின்றான்
யாவனோரு வன்குணமாயுமியம்பு மூவருருவாயும்
மேவுகுணாதீதனுமாயும் விளங்கா நின்றானத்தகைய
தேவன்கமலத்தாளினைக்குச் சிறியேம் வணக்கஞ் செய்கின்றோம்

பூதமைந்து மிருசுடரும் புகழ்சேர்துறக்க முடுதிசைவெற்
போதுநதிகும்யகரியக்கருகராக்கர்மனிதர்கள்கோக்
காதுவிருகங்களுஞ் செந்துக்களுநானாபூதமுழுவே
மூதனிலை தலழித லெவனருள் வானவற்குப் பணிகின்றாம்

உலகமுழுதுந் தனது தரத்துறை வித்திருக்கின்றான் யாவன்
இலகுமனாதி சித்தாந்தமாகியிருக்கின்றான் யாவன்
உலவில் பலவேறாமுருவழுமடையான் யாவன் மலமணுகா

அலகிலறிவன் யாவனனடித்தாமரைக்குப் பணிகின்றாம்.

யாவனொரு வனடியாரை யெய்த்த இடத்திற் புரக்கின்றான்
யாவனொரு வன்றயித்தியராலினை வானவரை யளிக்கின்றான்
யாவனொரு வன்வழிபடுவாரிடருக்கிடரைப் புரிகின்றான்
யாவனிகரிலா இறைவனவன் பொற்றாள்கள் பணிகின்றாம்”.

“வழுத்து மரிய பொருள் செவியின் மடுத்து விலம விநாயகனார்” அமரர் முன் காட்சி கொடுத்து அவர் தம் கவலையினை அகற்றுகிறார். விநாயகப் பெருமான் அளவிலா முதன்மையை எடுத்துரைக்கும் ஸ்ரீகச்சியப்ப முனிவரின் அருளாற்றலைக் காண்மின்!

பிந்திய மழுரேசர் திருவவதாரப் படலத்தில் இடம்பெறும் - “விநாயகர் கவசம்” (136-144) நமது வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் இன்னல்களை நீக்கவல்ல அருமருந்தாகும். “சிவபிரானும், விநாயகப் பிரானும் வேறல்லர்; ஒருவரே” என்னும் பேருண்மையை இவ்விநாயக புராணம் கொனனர் திருவவதாரப் படலம் போன்ற பல பகுதிகளில் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது. விநாயகர் திருவவதாரம் பற்றிய செய்திகளையும், ஸ்ரீசித்தி, ஸ்ரீபுத்தி, ஸ்ரீ வல்லபை ஆகிய தேவியரை எம்பிரான் திருக்கல்யாணம் செய்து உலகிற்கு அருளிய செய்திகளையும் இந்த அருளிலக்கியத்தின் மூலமாக உபதேச வாயிலாகக் கேட்டுப் பயனுறும் பாக்கியம் இல்லாதவர்கள் விநாயகர் பற்றி வாயில் வந்தவாறெல்லாம் பேசுபவர்; அவரது அறியாமையில் முளைத்த பொய்யுரைகளைப் புறக்கணித்து ஒதுக்குக்

இரண்டாம் காண்டத்தின் நிறைவில் காணப்படும் உபதேசப்படலம் சித்தாந்த சைவ சாத்திரக் கருவுலமாகும். அப்படலத்தின உள்ளுறையாகத் திகழும் கணேச கீதை சைவ உலகிற்கு ஸ்ரீ விநாயகச் செல்வனார் அருளிச் செய்த தண்ணருள் பூங்காவில் அருட்தேன் பொங்கும் செந்தாமரை மலரென்க. பிருகுமுனிவர் அருள்வாக்கால் விநாயக புராணத்தைச் செவி மடுத்த சோமகாந்தன் மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையவனாய் ஸ்ரீ விநாயகப் பெருமான் உலகிற்குச் செல்லும் பக்குவழுறுகிறான். அவனை அழைத்துச் செல்ல புஷ்ப விமானம் வருகிறது. கணநாதர்கள் அவனது அருமை மைந்தன் ஏமகண்டன் ஜங்கைப் பூரணன் பூசையாற்றிப் பண்பில் சிறந்துள்ளவனாகையால் விமானத்தில் ஏறுவதற்கு அவனை அனுமதிக்கின்றனர். இப்போது தனது நகருள்ளார் அனைவரையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல சோமகாந்தன் விழைகிறான். கணநாதர்கள்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

அவனது விழைவினைப் பூர்த்திசெய்ய ஒருவழி கூறுகின்றனர். “நகர மக்களுக்கு விநாயக புராணம் முற்றும் உரைப்பதற்குரிய கால அவகாசமில்லை. அவர்களின் வினையகற்ற அவிமுத்த நகராம் காசி ஏழு ஆவரணங்களிலும் எழுந்தருளியுள்ள கணேச மூர்த்தியின் ஜம்பத்தாறு திருவடிவத்தின் திருநாமங்களை நிரல்படக் கூறுகிறோம். நகரமக்கள் அவற்றை மெய்யன்போடு கேட்டால் விமானமேறும் பேறு பெறுவார்கள்” என்ற எளிய வழியினை அக்கணநாதர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். “உடுணடி விநாயகர்” என்று தொடங்கி “சனக விநாயகரே” என்று பூர்த்தி செய்து “ஜம்பத்தறுவரையுமணர்க” என்று அவர்கள் கூறக்கேட்ட அந்நகர மக்கள் அனைவரும் விமானமேறி சோககாந்தன் மன்னனோடு விநாயகருலகம் எய்தி சாமீபதம் பெறுகிறார்கள். இங்ஙனம் விநாயகரருளை எளிதில் பெற்றுயிடும் நெறி காட்டும் ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவரின் விநாயக புராணத்திற்கு ஈடுணையுண்டோ?

இத்தகைய விநாயக புராணந்தனைப் பத்தியுடன்
கேட்டோர்க்கெல்லாம்

“இடரில்லை வறுமையில்லை இன்னல்நோய் சிறிதுமில்லைத்
தொடர்தரு துக்கமில்லைச் சோகமோகங்க ஸில்லை
அடர்தரும் பாவமில்லை யரிட்டங்களேது மில்லைப்
படர்தரு பகைகளில்லை பயமில்லை யிடையூறில்லை” (II-85-37)

இப்புராணத்தினை இல்லத்தில் வைத்திருப்போர் அடையும் பயனை

“எழுதிய புராணம் வைகுமில்லிடைத் திருவோரெட்டுங்
குழுமுபு நடனஞ்செய்யுங்குளிகள் பிரேதம் பேய்கள்
பழுதுசெய்கின்ற பாலகிரகங்களாதி பற்றா
விமுமிய கணேசர்தாமே வீற்றிருந்தினிது காப்பார்” (II-85-41)

என்று ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் குத முனிவரது உபதேச மொழியாகக் கூறியருள்வதனைத் தெளிக.

இந்த அருணாலை அன்போடு படிப்பவர் தமக்குண்டாகும் உயர்வினை
“ஆயிரமாகமாதம் அவிர் பிரயாகந்தனின்
மாயிரு விதியினாடும் வரமுங் கோமதிதான்சென்று
மேயின சங்கமத்தின் விழைதகக் கோடிதானம்

பாயின பலனுமென்றும் படிப்பவர் தமக்குண்டாமே” (II-85-55)

எனவரும் அருட்பாசரம் எடுத்துரைக்கிறது.

சுருங்கக்கூறின், விநாயகபுராணம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய பயன்கள் நான்கினையும், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சிவ புண்ணியச் செயல்கள் நான்கினையும், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடுதல் ஆகிய நான்கு படிகள் தரும் சிவானந்தப் பேற்றினையும் நல்கும் சிவஞானக் கருவுலமாகும் என்பதை நாம் உணர்வோமாக.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

—
சிவமயம்
திருக்கயிலாய் பரம்பரை

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து முனிபுங்கவர், திராவிட மாபாடிய கர்த்தர்,

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்
இயற்றியருளிய

கலைசைச் சொங்கமுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தயிழ்

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழில் வழங்கும் தொண்ணூற்றாறு சிற்றிலக்கிய வகைகளில் பிள்ளைத்தயிழ் என்பதும் ஒன்று. இந்துல் தாம் விரும்பும் கடவுளர்கள், அரசர்கள், வள்ளல்கள், பெருமைக்குரியவர்களுள் ஒருவரைக் குழந்தையாக எண்ணித் தம் அங்கு வெளிப்படுமாறு, காப்புப்பருவம் தொடங்கி 10 பருவங்களில் 100 ஆசிரிய விருத்தங்கள் அமையப் பாடுவது. ஆண்பால் பிள்ளைத்தயிழ், பெண்பால் பிள்ளைத்தயிழ் என இந்துல் இரண்டு வகைப்படும். இரண்டிலும் முதல் ஏழு பருவங்கள் பொதுவாக அமையும். இறுதி மூன்று பருவங்கள் ஆண்பால் பிள்ளைத் தமிழுக்கு சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் எனவும், பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்கு அம்மானை, நீராடல், ஊசல் எனவும் வரும்.

விநாயகர் மீது பிள்ளைத்தயிழ் இல்லாத குறைதீர ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான முனிவர் இயற்றிய இப்பிள்ளைத்தயிழ்தூல், காப்புச் செய்யுள் 1, ஆசிரியர் கருத்து 1, முதல் ஒன்பது பருவங்களில் பருவத்திற்கு 5 பாடல்கள் வீதம் 45 பாடல்கள், பத்தாவது இறுதிப் பருவத்தில் 6 பாடல்கள் கொண்டு மொத்தம் 53 பாடல்களுடன் விளங்குகிறது. கலைசை - தொட்டிக்கலை எண்ப்படும் இத்தலம் திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் உள்ளது.

விநாயகக் கடவுள்

1. மணிபூத்த மருமத்து நெடுமால் முதற்புலவர்
வான்பதம் வேட்ட வர்க்கு
வழங்குவோ னும்தனது பதமிரந் தோர்க்குதவும்
வள்ளலுந் தானே யெனும்
தணிபூத்த தன்தந்தை போற்பிற குறித்ததூஉம்
தற்குறித் தேன்ற தொழிலும்
தானேக டைக்கூட்ட வல்லசெங் கழுநீர்த்
தடங்களிறை யஞ்ச லிப்பாம்!

அணிபுத்த தொய்யிற் கரும்புசிலை யாகவிழி
 அம்பினைப் பூட்டி மடவார்
 அம்புயக் கிழவனைச் சீதரனை வென்றவர்கள்
 அறிவினைத் திறை கோடலும்
 பணிபுத்த மலர்மகளிர் ஆங்கதனை மீட்டிடும்
 படிவந் திருந்து செவ்வி
 பார்க்குந் திருக்கலைசை மன்னிவாழ் தன்னையே
 பாடுமென் கவிதழையவே.

சொற்பொருள்

அணிபுத்த - அழகு பொருந்திய; தொய்யில் கரும்பு சிலையாக - சந்தனத்தால் எழுதப்பட்ட கரும்பினையே வில்லாகக் கொண்டு; விழி அம்பினைப் பூட்டி - (அந்த வில்லில்) கண்களாகிய அம்புகளைப் பொருத்திச் (செலுத்தி); மடவார் - அழகிய பெண்கள்; அம்புயக் கிழவனைச் சீதரனை வென்று - பிரமனையும் திருமாலையும் (தம் அழகால்) வெற்றி கொண்டு; அவர்கள் அறிவினைத் திறை கோடலும் - அவ்விருவருடைய மதியை மயங்கும்படிச் செய்து தங்களுக்கு உரியதாக்கிப் போகவும்; பணிபுத்த மலர் மகளிர் - ஆபரணங்களை அணிந்து விளங்கும் கலைமகளும் திருமகளும்; ஆங்கு அதனை மீட்டிடும்படி வந்து - அவர்கள் இழந்த அறிவைத் தெளிய வைத்து மீட்பதற்காக அவ்விடத்திற்கு வந்து; இருந்து செவ்வி பார்க்கும் - காத்திருந்து, (விநாயகரைக் காண) சமயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும்; திருக்கலைசை - தொட்டிக்கலை என்னும் தலத்தில், மன்னிவாழ் - நிலைபெற்று உறைகின்ற; தன்னையே பாடும் என்கவி தழைய - செங்கழுநீர் விநாயகராகிய தம்மைப் புகழ்ந்து பாடுகின்ற என்னுடைய பாடல்கள் தழைத்தோங்கிச் சிறப்படைவதற்காக; மணிபுத்த மருமத்து - கௌத்துப மணி தரித்த மார்பினை உடைய; நெடுமால் முதல் புலவர் - திருமால் முதலிய தேவர்கள்; வான்பதம் வேட்டவர்க்கு வழங்குவோனும் - (அசுரர்களால் இழந்த) தேவருலகப் பதவிகளை வேண்டினால் அவர்கள் விரும்பியபடியே தருபவனும்; தனது பதம் இரந்தோர்க்கு உதவும் வள்ளலும் - தனது சிவலோக பதவியையும் கேட்டவர்களுக்குத் தவறாமல் கொடுக்கும் கொடையாளியும்; தானே எனும் - தான் ஒருவனே என நிற்கும்; தணிபுத்த தன் தந்தைபோல் - கருணை கொண்ட தன் தந்தையாகிய சிவபெருமானைப் போல; பிற குறித்ததூஉம் தன்குறித்து ஏன்ற தொழிலும் - பிற தேவர்களையும் தன்னையும் வேண்டி ஏற்றுக்கொண்ட செயல்களை; தானே கடைக்கூட்ட வல்ல - தானே செய்துமுடிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட; செங்கழுநீர்த் தடம் களிறை - செங்கழுநீர் விநாயகன் என்ற பெருமையுடைய யானை முகப் பெருமானை; அஞ்சலிப்பாம் - கைகூப்பி வணங்குகின்றேன்.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

21. சிவபெருமான் திருமூர்த்தை மணிமாலை

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

520. அந்தி மதிமுகிழான்; அந்தியஞ் செந்திறத்தான்;
அந்தியே போலும் அவிர்ச்சடையான் – அந்தியின்
தூங்கிருள்சேர் யாமமே போலும் சுடுநீர்றான்
வீங்கிருள்சேர் நீல மிடறு.

1

520. குறிப்புரை : இங்கு, ‘இரட்டை மணி மாலை’ என்று இருப்பது ‘இணைமணி மாலை’ என்று இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், இப்பொழுது இதில் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் - 37. 37 ஆவது பாடல் இப்பிரபந்தத்தின் இறுதிப்பாடல், முதற் பாடல் தொடங்கிய அந்தச் சொல்லால் முடிய வேண்டும். அவ்வாறு முடியவில்லை. வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித்துறையும் மாறி மாறி அந்தாதியாக வந்து, 20 பாடல்களில் முடிவது இரட்டை மணிமாலை. அவை அவ்வாறு வந்து, 100 பாடல்களில் முடிவது இணைமணி மாலை. எனவே இதில் எஞ்சிய பாடல்கள் கிடைத்தில. பதிப்புக்களில் ‘இரட்டை மணிமாலை’ என்று இருப்பதால், இங்கும் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது.

இப்பாட்டில், “அந்தி” என்னும் சொல் ஒரு பொருளிலே பின்னும் பின்னும் வந்தது சொற்பொருட் பின்வருநிலை யணி. அந்தி - மாலைக் காலம். மதி முகிழ் - முகிழ் மதி; இளந்திங்கள்; மூன்றாம் பிறை. அந்திச் செந்திறம். உவமத் தொகை. அவிர் - ஒளிவிடுகின்ற. “அந்தியில்” என்பதில், “இல்” என்பது ‘பின்’ என்னும் பொருட்டாகிய ஏழன் உருபு. இல்லின் பின் உள்ளதை, ‘இல்லில் உள்ளது’ என்றல் போல. தூங்கு இருள் - திணிந்த இருள், யாமம், இடையாமம். வீங்கு இருள் - மிகுந்த இருள். இதில் “இருள்” என்றது கருமையை. ‘சுடு நீற்றான் மிடறு யாமமே போலும்; அவன் மதி முகிழான்; செந்திறத்தான்; அவிர்ச்சடையான்’ என இயைத்து முடிக்க. இது சிவபெருமானது திருவுருவை வியந்தது.

521. குறிப்புரை : ‘வெண்காட்டு எம் கரும்பு போல்வானை (அவன் தனது) மிடற்றில் நஞ்சம் வைக்கின்ற ஞான நல்லாள். தாமரைக் கைகள்

கட்டளைக் கவித்துறை

521. மிடற்றாழ் கடல்நஞ்சம் வைக்கின்ற ஞான்று, மெல் லோதிநல்லாள் மடற்றா மரைக்கைகள் காத்தில வே மழு வாளதனால் அடற்றா தையைஅன்று தாளெரிந் தாற்கருள் செய்தகொள்கைக் கடற்றாழ் வயற்செந்நெல் ஏறும்வெண் காட்டெங் கரும்பிணையே.

2

வெண்பா

522. கருப்புச் சிலைஅநங்கன் கட்டமிகு கட்ட நெருப்புத் திருநெற்றி நாட்டம்; - திருச்சடையில் திங்கள் புரையும் திராள்பொன் திருமேனி; எங்கள் இமையோர் இறைக்கு.

3

காத்திலவே; (தடுத்திலவே; அஃது ஏன்?) என இயைத்து முடிக்க. மெல் ஓதி - மென்மையான கூந்தல். நல்லாள் - அழகுடையவள்; உமை. மடல் - இதழ்கள். மழுவாளால் அன்று தாதையைத் தாள் ஏறிந்தான் - சண்டேசர நாயனார். 'கொள்கைக் கரும்பு' என இயையும். கடல் - கடலைச் சார்ந்த நிலம். தாழ் வயல் - பள்ளமான வயல்கள். நெல் - நெற்பயிர். ஏறும் - வளர்கின்ற. வெண்காடு. 'திருவெண்காடு' என்னும் தலம். 'வெண்காட்டின்கண் உள்ள கரும்பு' என்க. கரும்பு, உவமையாகுபெயர். 'தடாமைக்குக் காரணம். இதனால் இவற்கு விளைவதொரு திங்கில்லை என அறிந்திருந்தமையே' என்பது குறிப்பு. இங்ஙனம் இறைவியது அறிவைப் புகழும் முகத்தால், இறைவனது ஆற்றலைப் புகழ்ந்தவாறு. பல தலங்களுள் ஒன்றில் வைத்துப் புகழ்ந்தவாறு.

522. குறிப்புரை : 'எங்கள் இறைக்குத் திருநெற்றி நாட்டம் சுட்ட நெருப்பு; திருமேனி திங்கள் புரையும்' என இயைத்து முடிக்க. நாட்டம் - கண். திருமேனி திங்களை ஒத்தல் திருவெண்ணீற்றால், 'திருச்சடை மட்டும் திங்களால் விளங்குவதன்று; திருமேனி முழுதுமே திங்களைப்போல விளங்கும்' என்றற்குத் திருச்சடைமேல் திங்களையே உவமை கூறினார். திரள் பொன் - பொன்திரள், பொன்திருமேனி, உவமத்தொகை. இதுவும் திருவுருவின் சிறப்பையே புகழ்ந்தவாறு. "இமையோர் இறை" என்பது 'கடவுள்' என்னும் பொருட்டாய். "எங்கள்" என்பதனோடு ஆறாவதன் தொகை படத்தொக்கது.

523. குறிப்புரை : ('எல்லார்க்கும் குறைகள் உண்டு. இறைவனுக்கு யாதும் குறையில்லை' எனக் கூறினால்). 'இறைக்கோ குறைவில்லை? உண்டு. (ஆயினும்) இறையே. (சிறிதே அஃது யாது எனின்). எம்பிரான் (தான் சூடியுள்ள) ஒருபாதி

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

523. இறைக்கோ குறைவில்லை ? உண்டு);இறை யே;எழி ஸார்ஸருக்கு நறைக்கோ மளக்கொண்றை துண்றும் சடைமுடி நக்கார்சென்னிப் பிறைக்கோர் பிளவும் பெறுவினிக் கொண்டெடம் பிரான்டெடுக்கும் குறைக்கோ வணமொழிந் தாற்பின்னை ஏதுங் குறைவில்லையே.

4

வெண்பா

524. இல்லை பிறவிக் கடவேற்று; இன்புறவில் மூல்லை கமமும் முதுகுன்றில் – கொல்லை விடையானை, வேதியனை, வெண்மதிசேர் செம்பொற் சடையானைச் சாராதார் தாம்.

5

யாகிய பிறைக்கு மற்றொரு பாதி பெறவேண்டிய இளிவரலைக் கருத்திற் கொண்டு, தான் உடையின்றிக் கோவணம் மட்டும் உடுத்திருத்தலை நீங்கினால், அதற்குப்பின் அவனுக்கு ஏதும் குறையில்லை' என இவ்வாறு இயைத்துரைக்க. 'இறைக்கு யாதும் குறையில்லை' என்பாரை மறுப்பார்போல இவற்றைச் சில குறைகளாகக் கூறியது, அவர் கூறியதையே மறைமுகமாக வலியுறுத்தியதாம். இது பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்தது.

நறை - தேன். கோமளம் - அழகு. 'சடைச் சென்னி நக்கு ஆர் பிறை' என மாற்றிக் கொள்க. 'நக்கார்' என்பது குறுக்கல் பெற்றது. நக்கு - ஒளிவீசி. "பிளவு" என்பது 'பாதி' என்றபடி. இனி - இளிவரல். 'கருத்திற் கொண்டு' என்பது. கருத்திற் கொண்டு ஆவன செய்தலாகிய தன் காரியம் தோற்றி நின்றது.

524. குறிப்புரை : இன் புறவு - இனிய காடு. முதுகுன்று - திருமுதுகுன்றத் தலம். 'முதுகுன்றில் உள்ள' என்க. 'கொல்' என்பது ஐகாரம் பெற்று, "கொல்லை" என வந்தது. 'கொல் விடை' என்பது இன அடையாய், ஆற்றல் மாத்திரையே விளக்கிற்று. 'போர்விடை' என்றபடி. "விடையானை... சாராதார் தாம் பிறவிக் கடல் ஏறல் இல்லை" என்க. இதனால், 'பிறவி நீங்குமாறு சிவபத்தியன்றி வேறு இல்லை' என்பது கூறப்பட்டதாம். "யதா சர்மவ தாகாசம் வேஷ்ட யிஷ்யந்தி மாநவா: ததாசிவ மவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி!!" என்னும் சுருதியையும்¹ அதனை மொழிபெயர்த்து,

பரசிவ ஞனர்ச்சி யின்றிப்
பல்லுயிர்த் தொகையு மென்றும்

1. சுவேதாசவதர உபநிடதம்

கட்டளைக் கவித்துறை

525. தாமரைக் கோவும்நன் மாலும் வணங்கத் தலையிடத்துத் தாம்அரைக் கோவணத் தோடுஇரந் துண்ணினுஞ், சார்ந்தவர்க்குத் தாமரைக் கோமளத் தோடுஇல காளத் தருவர்கண்ணள்;
தாமரைக் கோமளக் கைத்தவ ளப்பொடுச் சங்கரரே.

6

விரவிய துயர்க்கீ றெய்தி
வீடுபே றடைது மென்றல்,
உருவமில் விசம்பிற் றோலை
உரித்துடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை பேசிற் றென்னில்,
பின்னும்ஓர் சான்று முன்டோ

எனக் கந்தபுராணமும்²,
மானுடன் விசம்பைத் தோல்போற்
சுருட்டுதல் வல்ல னாயின்
ஈனமில் சிவனைக் காணாது
இடும்பைதீர் வீடும் எய்தும்;
மானமார் சுருதி சுறும்
வழக்கிலை யாத லாலே
ஆனமர் இறையைக் காணும்
உபாயமே அறிதல் வேண்டும்

எனக் காஞ்சிப்புராணமும்³ சுறுவனவற்றையும் மற்றும்
அவனவ எதுவெனு மனவதொ றொன்றும்இச்
சிவனலால் முத்தியில் சேர்த்து வார் இலை;
துவளரும் இம்முறை சுருதி சுறுமால்;
இவனடி வழிபடின் முத்தி எய்துவாய்

என அக்காஞ்சிப் புராணமும்⁴ சுறுதலையும் காணக.

525. குறிப்புரை : ஈற்றடியை முதலிற் கூட்டி யுரைக்க. தாமரைக்கோ - பிரமன். தலையிடம் - வாயிற் படியிடம். ‘தாம் அரையிலே கோவணத்தோடு இரந்து உண்ணினும்’ எனக. “கோவணத்தோடு” என்றது, ‘கோவணத்தை மாத்திரமே உடுத்து’ என்றபடி. தாமரைக் கோமளம் - திருமகள். கண்ணர். முன்னிலையசை. தாமரைக் கோமளக் கை - தாவுகின்ற மானையேந்திய

2. தட்ச காண்டம் - உபதேசப் படலம் - 25.

3. சன்ற்குமார படலம் - 43.

4. திருநெறிக் காரைக்காட்டுப் படலம் - 29

வெண்பா

526. சங்குகோள் எண்ணுவரே பாவையரைத், தம் அங்கம் பங்குபோய் நின்றாலும்; பாய்கலுமிக் – கங்கை வரியராப் போதும் வளர்ச்சடையாய், நின்போல் பெரியர் ஆவாரோ பிறர்.

7

அழகிய கை. தவளாப் பொடி - வெண்பொடி; திருநீறு. ‘தாம் கோவணத்தோடு இரந்து உண்ணினும், தம்மைச் சார்ந்தவர்க்கு உலகாளத் தருவர்’ என்க.

தான்நாஞும் பிச்சை புகும்போலும் தன்அடியார் வான்ஆளா, மன் ஆள வைத்து

என நக்கிர தேவரும் கூறினார்*. இப்பாட்டு யமகம் என்னும் சொல்லணி பெற்றது.

526. குறிப்புரை : “பாய் கலுழி.... வளர் சடையாய், தம் அங்கம் பங்குபோய் நின்றாலும் பாவையரைச் சங்கு கோள் எண்ணுவரே; (ஆயினும்) பிறர் நின்போல் பெரியர் ஆவாரோ? (ஆகார்) - எனக் கூட்டி யுரைக்க. அங்கம் - உடம்பு. பாவையர் - மகளிர். “சங்கு கோள் எண்ணுவர்” என்றது, ‘தம்மைக் காதலிக்கச் செய்ய விரும்புவர்’ என்றபடி. காதல் மீக்கூரப் பெற்ற மகளிர்க்கு அவர் தம் சங்க வளைகள் கழன்று வீழ்தல் இயல்பு. அதனை நிகழ்விக்கச் சிலர் எண்ணுதலையே, “சங்கு கோள் எண்ணுவர்” என்றார். ஏகாரம் தேற்றம். “பிறர், அங்கம் பங்கு போய் நின்றாலும் சங்கு கோள் எண்ணுவரே ஆனாலும் நின்போல் பெரியர் ஆவரோ” என்றது, ‘நீ அங்கம் பங்குபோய் நின்றாலும் பாவையரைச் சங்கு கொண்டு பெரியவன் ஆகின்றாய்; அது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ’ என்றபடி அங்கம் பங்குபோதல் சிவனுக்கு, உமாதேவிக்கு ஒருபாகத்தைக் கொடுத்ததனாலும், பிறர்க்கு, உடம்பு நரை திரை மூப்புப் பிணிகளால் மெலிதலாலும் பொருந்துகின்றது. பாவையரைச் சங்கு கொள்ளுதல் சிவனுக்குத் தாருகாவனத்து இருடியர் பத்தினிகளை மையல் செய்வித்ததனாலும், பிறர்க்கு, மகளிரை மையல் செய்விக்க எண்ணுதலாலும் பொருந்துகின்றது. எனவே, மேற்போக்கில் ஏனையோரும் சிவன் செய்தவற்றையே செய்வார் போலக் காணப்பட்டாலும், சிவன் தனக்குப் பற்று யாதுமின்றி அருள் காரணமாக எல்லாவற்றையும், பிறர் பொருட்டாகவே செய்து பெரியன் ஆதல்போல ஆதல் பிறர்க்குக் கூடாது என விளக்கியவாறு.

* கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி - 53.

கட்டளைக் கவித்துறை

527. பிறப்பாழ் குழியிடை வீழ்ந்துநை வேற்குநின் பேரருளின்
சிறப்பார் திருக்கை தாக்கிற்றி யேதிரி யும்புரமுன்று)
அறப்பாய் எரியற, வான்வரை வில்வளைத்து) ஆய்தோவாய்
மறப்பா வரியர் நாணிடைக் கோத்தகை வானவனே. 8
-

கலுழிக் கங்கை - (சடைக் காட்டின் இடையே பாய்தலால்)
கான்யாற்றைப் போலும் கங்கை. 'கங்கையிலே அரா (பாம்பு) போதும் (புகும்)
சடை' என்க.

527. குறிப்புரை : “திரியும் புரம் மூன்று” என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. திரியும் புரம் - வானத்தில் உலாவும் கோட்டைகள். இங்குணம் கூறியதனால் ‘திரிபுரம்’ என்பது விணைத்தொகையாகவும் கொள்ளுதற்கு உரித்தாதல் அறியப்படும். “திரியும் புரம்” என்றே திருமுறைகளில் பல இடங்களில் வருதல் காணலாம். அறப் பாய் எரி - முற்றும் அழியும்படி பற்றும் தீ. உற - பொருந்தும்படி. வான் வரை - சிறந்த மலை; மகாமேரு. இனி, ‘உறுவான்’ என வான் ஈற்று விணையெச்சமாகப் பாடம் ஒத்துவும் ஆம். ‘வில்லாக’ என ஆக்கம் வருவிக்க. ஆயிர வாய், மற, பாவரி அர - ஆயிர வாய்களையும், கொடுமைகளையும், பரவியவரிகளையும் உடைய பாம்பு. செய்யுளாதவின், ‘அர’ என்பதில் குறிற்கீழ் ஆகாரம் உகரம் செலாது குறுகிமட்டும் நின்றது. இடை - வில்லின் கண். வானவன் - தேவன். ‘பிறப்பாகிய ஆழ் குழி’ எனவும், ‘அருளாகிய சிறப்பு’ எனவும் உரைக்க. சிறப்புத் தருவதனைச் “சிறப்பு” என உபசரித்தார். சிறப்பாவது வீடாதலைச் “சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும்”, “சிறப்பென்னும் செம்பொருள்” என்னும் திருக்குறள்களால்* அறிக. “அருளின்” என்பதில் இன், தவிர்வழி வந்த சாரியை. ‘சிறப்பைத் தருவதாகிய அருள் நிறைந்த திருக்கை’ என்றபடி. ஆழ் குழியில் வீழ்ந்தாரை எடுப்போர் கைதர வேண்டியிருத்தலை நினைக. கிற்றியே - வல்லையோ? ‘என்னைப் பற்றியுள்ள மலங்கள் மிக வலியன்’ என்பார், ‘வல்லையோ’ என்றார்.

528. குறிப்புரை : மணி முகடு - அழகிய மேற் கூரை. மால் வரை - பெரிய அட்டதிசை மலைகள். பார் - பூவுலகம். அரங்கு - ஆடும் மண்டபம். அம் மா முழவு - அழகிய, பெரிய மத்தளம். இது வாசிப்பாரால் வாசிக்கப்படும். எய்தாது - போதாது. இங்குக் கூறிய ஆட்டம். பிரம தேவனுடைய நித்திய கற்பங்களின் முடிவில் செய்யப்படும் நடனம். “கானகம்”

* குறள் - 31, 358.

வெண்பா

528. வானம் மணிமுகடா, மால்வரையே தூணாக,
ஆன பெரும்பார் அரங்காகக் – கானகத்தில்
அம்மா முழவதிர ஆடும் பொழு(ஞ) ஆரூர்
எம்மானுக் கெய்தா திடம்.

9

கட்டளைக் கலித்துறை

529. இடப்பா கழுமுடை யாள்வரை யின்னிலா வஞ்சியன்ன
மடப்பாஸ் மொழியென்பார்; நின்வலப் பாகத்து மாண்மழுவும்;
விடப்பா சனக்கச்சும்; இச்சைப் படநீ றணிந்துமிக்க
கடப்பார் களிற்றுரி கொண்டுளங்கும் மூடும்ளங் கண்ணுதலே.

10

என்றது உயிர்கள் ஒடுங்கிய நிலையில் உள்ள உலகத்தை. ‘அப்பொழுதும், சிவபெருமானது அருளிலே உயிர்கள் பிழைக் கின்றன’ என்பதாம். ‘முகடா, தூணா, அரங்காக ஆடும் பொழுது ஆரூர் எம்மானுக்கு இடம் எய்தாது’ என்க. ‘இங்குனம் ஆகவின், அவன் ஊர்தோறும் உள்ள சுடுகாட்டில் ஆடுவதாக நினைப்பாரது நிலைமை எத்தன்மையது’ என்பது கருத்து. சிவனது பெருநிலையை எடுத்தோதியவாறு.

529. பொழிப்புரை : ‘தனது இடப் பாகத்தில் உடையாளாகிய, வரை ஈன் பால்மொழி உள்ளாள்’ என்பர்; அங்கும், ‘வலப்பாகத்தில் மானுக்கு நேராக மழு உள்ளது’ என்பர்; அங்கும், ‘வயிற்றில், நஞ்சள்ள பாத்திரமாகிய பாம்பாகிய கச்சு உள்ளது’ என்பர்; அங்கும், விருப்பப் பூண்டாதலால் திருநீற்றை நிறையப் பூசி யிருந்தும் எங்கள் சிவபெருமான், மிக்க மதம் பொருந்திய பரிய யானையின் தோலை அந்த எல்லா இடங்களும் மறையும் படி போர்த்துள்ளான்.

குறிப்புரை : ‘இஃது எதற்கு’ என்பது குறிப்பெச்சம். மலைமகள், மழு, பாம்பு, திருநீறு இவற்றின் மேல் உள்ள ஆசையால் இவற்றைத் தன் திருமேனியில் கொண்டுள்ள சிவபெருமான் அந்தக் கோலம் சிறிதும் தோன்றாதபடி யானைத் தோலால் மூடியிருப்பது ஏன் என்பதி. ‘திருநே கவசமாய் எங்கும் பொதிந்திருக்க, மற்றும் ஓர் கவசம் மிகை’ என்பதும் கருத்து. “இடப்பாகம்” முதலியவற்றைச் சொல் பல்காமைப் பொருட்டு இருமுறை கூறாது ஒருமுறையே கூறினார் ஆகவின், அதற்கு இவ்வாறுரைத்தலே கருத்தாதல் அறிக. “என்பர்” என்பது பிற இடங்களிலும் சென்று இயைவது. உடையாள் - அனைத்தையும் உடையவள். வரை ஈன் - மலை பெற்ற. இள வஞ்சி அன்ன - இளைய வஞ்சிக் கொடிபோன்ற மடடம். மகளிர் குணம் நான்களுள் ஒன்று. பால் மொழி, பால் போலும் சொற்களை

வெண்பா

530. கண்ணி இளம்பிறையும், காய்சினத்த மாகணமும்
நண்ணி இருந்தால் நல்மில்லை; - தண்ணுலங்கல்
பூங்கொன்றை யின்தேன் பொதியுஞ் சடைப்புனிதா,
வாங்கொன்றை இன்றே மதித்து.

11

உடையவள். “மழுவும்” என்னும் உம்மையே “வலப் பாகத்து” என்பதனோடு கூட்டுக. “கச்ச” என்றதனால், ‘வயிறு’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது. கடம் - மதம், ‘யானையை உரித்துப் போர்த்தது பிறர்மேல் வைத்த கருணை யால்’ என்பதே இங்குப் புலப்படுத்தக் கருதியது.

530. குறிப்புரை : “தன் அலங்கல்... புனிதா” - என்பதை முதலிற் கூட்டி, ‘மதித்து, இன்றே வாங்கு’ என மாற்றி வைத்து உரைக்க. கண்ணி - முடியில் அணியும் மாலை. ‘கண்ணியாகிய பிறை’ என்க. மாகணம் - பாம்பு. ‘பிறையும், பாம்பும் பகைப் பொருள்கள். ஆகையால், அந்த இரண்டையும் உனது சடையில் சேர்ந்து இருக்க வைத்தால் நன்மை யில்லையாம். (தீமை விளையும்). ஆகையால், இதனைப் பொருட்படுத்தி உணர்ந்து, அந்த இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றை இப்பொழுதே நீக்கிவிடு’ என்க. இஃது, இறைவனது அருளாற்றவின் சிறப்பை உணராதவர் போல அச்சம் உற்றுக் கூறியது. இங்குனம் கூறும் முகத்தால், பகைப் பொருள்களும் சிவனை அடைந்தால் பகை நீங்கி நட்புற்று வாழ்தலை உணர்த்தியவாறு.

‘ஓற்றி ஊரும் ஓளிமதி பாம்பினை
ஓற்றி ஊரும் அப் பாம்பும் அதனையே;
ஓற்றி ஊர ஒருசடை வைத்தவன்
ஓற்றி யூர்தொழு நம்வினை ஓயுமே’

என்பதும்,

‘பாம்பும், மதியும், புனலும் தம்மிற்
பகைதீர்த் துடன்வைத்த பண்பா போற்றி’²

என்பதும் அப்பர் திருமொழிகள்.

531. குறிப்புரை : மதி - உயிர்களின் அறிவு. கோழிருள் கண்டவ - தினிந்த இருள்போலும் மிடற்றை உடையவனே. ‘கண்டன்’ என்னும்

1. திருமுறை - 5.241.

2. திருமுறை - 6.5.4.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

531. மதிமயங் கப்பொங்கு கோழிருள் கண்டவ, விண்டவர்தம் பதிமயங் கச்செச்ற கொற்றவில் வானவ, நற்றவர்குழ் அதிகைமய் கைத்திரு வீரட்ட, வாரிட்ட தேனுமுண்டு கதிமயங் கச்செஸ்வ தேசெஸ்வ மாகக் கருதுவதே?

12

வெண்பா

532. கருதுங் கருத்துடையேன்; கையுடையேன் கூப்பப்;
பெரிதும் பிறதிறத்தும் பேசேன், - அரிதன்றே
யாகப், பிறையான் இனியென் அகம்புகுந்து
போகப் பெறுமோ புறம்.

13

சினையடியாகப் பிறந்த பெயர் இடையே அகரத்தை வேண்டாவழிச் சாரியையாகப் பெற்று, “கண்டவன்” என நின்றது. இனி, ‘இருள் கண்டவ’ எனப் பாடம் ஒதி, ‘உழிக் காலத்து இருளைக் கண்டவனே’ என உரைப்பினும் அமையும். விண்டவர் - பகையால் நீங்கினவர். பதி - ஊர். அதிகை. மங்கை - திருவதிகைத் தலம். “அதியரைய மங்கை அமர்ந்தார் போலும்” என அப்பரும் அருளிச் செய்தார். கதி மயங்க - வழி பலவாய்க்கூட. ‘பல ஊர்களுக்குச் சென்று’ என்றபடி. ‘கண்டல், வானவ, வீரட்ட, ஆர் இட்டதேனும் உண்டு கதி மயங்கச் செய்வதையே செல்வமாக நீ கருதலாமோ?’ (இஃது உனக்குத் தகுதியா?) என முடிக்க. இதுவும் பழித்தது போலப் புகழ்ந்தது. சிவபெருமான் வைரவரைத் தோற்றுவித்தும் பிரம கபாலத்தில் இரத்த பிச்சை ஏற்கச் செய்தது தேவர்களது அகங்காரங்களை அடக்கு தற்பொருட்டும், பிட்சாடனராய்ச் சென்று பிச்சை ஏற்றது தாருகாவன இருடியரது அறியாமையைப் போக்குதற் பொருட்டும் ஆதலைச் சொல்லாமற் சொல்லி வியந்தவாறு.

532. குறிப்புரை : கருதுதல் - நினைத்தல். கருத்து - மனம் “கருதும்” என்றதும், ‘கருதுதற்கு’ என்றவாறேயாம். ‘கூப்பக் கையுடையேன்’ எனக் கூவே, ‘யான் அவனைக் கருதுதற்கும், தொழுதற்கும் தடைஎன்னை’ என்றபடி. அரிது அன்றே - (தடையில்லையாகவே) அவையியல்வது அரிதாதலே இல்லை. ஏகாரம் தேற்றம். ‘அவை யியல்வது அரிதன்று ஆதலால். பிறையான என் அகம் (மனம்) புகுந்து புறம் போகப் பெறுமோ’ எனக் புகுந்து - புகுந்தபின். “இனிப் புறம் போகலொட்டேனே” என மாணிக்கவாசகரும் அருளிச் செய்தார்².

1. திருமுறை - 6.82.2.

2. திருவாசகம் - உயிருண்ணிப் பத்து - 7.

கட்டளைக் கவித்துறை

533. புறமறை யப்புி புஞ்சடை விட்டுளி பொன்திகழும்
நிறமறை யத்திரு நீறு துதைந்தது; நீள்கடல்நஞ்சு
உறுமறை யக்கொண்ட கண்டமும் சால உறைப்புடைத்தால்,
அறுமறை யச்சொல்லி வைத்து)ஜயம் வேண்டும் அடிகளுக்கே.

14

வெண்பா

534. அடியோமைத் தாங்கியோ? ஆடை யுடுத்தோ?
குடியோம்ப மாநிதியங் கொண்டோ? – பொடியாடும்
நெற்றியூர் வாளரவ நீள் சடையாப், நின்றனரை
ஒற்றியூர் ஆக்கிற் ரூரை.

15

533. குறிப்புரை : ஈற்றடியை முதலிற் கூட்டடி யுரைக்க. அறும் மறையச் சொல்லி - அறத்தை மறைபொருளாய் நிற்கும்படி (மறைகளின் உள்ளே யிருக்கும்படி) சொல்லி வைத்து. ஜயம் வேண்டும் - (அது நடை முறையில் நிகழ வேண்டித்) தானே பிச்சை வேண்டி நிற்கின்ற. புறம் - முதுகு. விட்டு - தாழ விடப்பட்டு. இஃது எண்ணின்கண் வந்த வினையெச்சம். எரி பொன் திகழும் - நெருப்பில் காய்கின்ற பொன்போலும் நிறம் துதைந்தது - நிறையப் பூசப்பட்டது. உற மறைய - முற்றிலும் மறையும்படி. “கண்டமும்” என்னும் உம்மை சிறப்பு. உறைப்பு - உரம்; வலிமை. ஆல், அசை. இதுவும் திருமேனியை வருணித்துப் புகழ்ந்தவாறு.

- 534. குறிப்புரை :** ‘பொடி ஆடும்’ என்பது முதலாகத் தொடங்கி, “உரை” என்பதை, “கொண்டோ” என்பதன் பின்னர் வைத்து உரைக்க. தாங்குதல் - புரத்தல். குடி - மனைவியும், மக்களும். ஆடையே இல்லாதவனை “ஆடை உடுத்தோ” என்றது, அவனது நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி நகைத்தவாறு. “அடியோமைத் தாங்கியோ” என்றதும், “குடிஓம்பவோ” என்றதுங்கூட அவ்வாறு தாங்காமையையும், ஓம்பாமையையும் மறுதலை முகத்தாற் கூறி நகையாடினவே யாம். ‘உன் அடியார்கள் ஒன்றும் அற்றவர்கள்தாமே? உன்னுடைய மனைவியும், மக்களும் தங்கள் தங்கள் திறமையால்தானே மக்களிடம் வழிபாடு பெறுகிறார்கள்?’ என்பது கருத்து. ‘அதனால், நீ உன் ஊரை ஒற்றியாக்கியது வீணேயன்றோ’ என்றபடி. பொடி ஆடும் - திருநீற்றில் மூழ்குகின்ற. ‘பொடி ஆடும் நெற்றியையும், ஊர்கின்ற வாளரவத்தையுடைய சடையையும், உடையவனே’ என்க. கடல் அலைகள் வந்து ஒற்றுதல் பற்றி, ‘ஒற்றியூர்’ எனப் பெற்ற பெயரைச் சிலேடையால் ஆசிரியர் பலரும் இங்ஙனம் நகைதோன்றக் கூறுவர். ‘ஒற்றியூரேல், உம்மதன்று’ என்றது முதலியன காண்க. ஒற்றியூரை ஊராகக் கொண்டதனைக் குறித்து நயம்படப் புகழ்ந்தவாறு.

கட்டளைக் கலித்துறை

535. உரைவந் துறும்பதத் தேயுரை மின்கள் அன் றாயினிப்பால் நரைவந் துறும்பின்னை வந்துறுங் காலன்றுன் முத்து)இடறித் திரைவந் துறும்கரைக் கேகலும் வந்துறத் திண்கை,வன்றாள் வரைவந் துறுங்கடல் மாமறைக் காட்டு)எம் மணியினையே.

16

வெண்பா

536. மணியமரும் மாமாட வாய்முராள் தன்னை அணியமர ரோடயனும், மாலும், – துணிசினத்து செஞ்குட்ட சேவற் கொடியானு மாய்நின்று நஞ்குட்ட எண்ணியவா நன்று.

17

535. குறிப்புரை : “நன் முத்து இடறி” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. உரை வந்து உறும் பதம் - பேச்சுக்கள் தடையின்றி வந்து பொருந்த (நன்றாய்ப் பேச முடிகின்ற) அந்தப் பருவத்தில் தானே (துதியுங்கள்). கலம் - மரக் கலம். வந்து உற - வந்து சேரும்படி. கை - கைபோன்றனவும். தாள் - முயற்சி; செயற்பாடு, முயற்சியை, முன் “கை” என்றதற்கு ஏற்ப, “தாள்” (கால்) என்றது சொல்நயம். வரை - மலை. “திரை வந்துறும்” என்பது கரைக்கு அடையாய், வேறுமுடிபாயிற்று. மலை போலும் அலைகள்; உவமையாகுபெயர். மணி - மாணிக்கம். இது காதற் சொல், ‘மணியினை உரைமின்கள்’ என்க.

536. குறிப்புரை : மணி அமரும் மாடம் - மணிகளை வைத்து இழைத்தமையால் அவை பொருந்தியுள்ள மாடங்கள். வாய்மூர் - திருவாய்மூர்த் தலம். அணி - வரிசை; கூட்டம். செஞ்குட்ட சேவல் - சிவந்த கொண்டையை யுடைய சேவற் கோழி. அதனைக் கொடியாக உடையவன் முருகன். ‘இவர்கள் எல்லாரும் ஒருங்கு சேர்ந்து நின்ற நஞ்சு ஊட்ட எண்ணைம் இட்டவாறு நன்று’ எனப் பழித்த வாறு (அமராரும், அயனும், மாலும் தாங்கள் பிழைக்க நினைத்து எண்ணைம் இட்டார்கள்; முருகன் ஏன் அதற்கு இசைய வேண்டும்’ என்பது கருத்து. ‘இவர்கள் யாவராலும் சிவபெருமானது நித்திய (அழிவிலா)த் தன்மை நன்கறியப்பட்டது) என்பது இதன் உண்மைப் பொருள். மேலேயும்,

மிடற்று ஆழ்கடல் நஞ்சம் வைக்கின்ற நூன்று மெல்லோதி நல்லாள் மடற் றாமரைக் கைகள் காத்திலவே*

என இரங்கும் முகத்தால் இதனை விளக்கினார்.

* இந்தால் - 2.

கட்டளைக் கவித்துறை

537. நன்றைக் குறும்திரு மல்பெரு மூச்சுநன் னாதமுன்னம்
குன்றைக் குறுவது கொண்டழி யா(து) அறி வீர், செறிமின்;
கொன்றைக் குறுநறுங் கண்ணியி னான்றன் கொய் பூங்கயிலைக்
குன்றைக் குறுகரி தேனும்உள் எத்திடைக் கொள்மின்களே.

18

வெண்பா

538. கொண்ட பலிநுமக்கும், கொய்தார்க் குமரர்க்கும்,
புண்டரிக மாதினுக்கும் போதுமே? – மண்டி
உபிரிழுந்தார் சேர்புறங்காட் டோரிவாய் ஈர்ப்ப
மயிரிழுந்த வெண்டலைவாய் வந்து.

19

537. குறிப்புரை : “குன்றைக் குறுவது... அறிவீர்” என்னும் தொடரை முதற்கண் கூட்டி உரைக்க. ஐக்கு நன்று உறும் இருமல் - கோழையை வெளிப்படுத்துதற்கு நன்கு பொருந்துவதாகிய இருமல். இருமலும், பெருமுச்சம் நண்ணுதல் முதுமைக் காலத்தில். எனவே, “அவை நண்ணும் முன்னம்” என்றது, ‘இளமையிற்றானே’ என்றதாம். ‘குறியது’ என்பது, எதுகை நயம் நோக்கி, “குறுவது” என வந்தது. ‘குறுவதாக’ என ஆக்கம் வருவிக்க. குன்றைக் குறுவதாகக் கொண்டு அழியாது அறிவீர் - மலையை (மலை போலப் பெரிதாகிய பயண)ச் சிறியதாக நினைத்து இழந்து கெடாதவாறு, ஆவனவற்றை அறியும் அறிவுடையவர்களே, கயிலாயத்தை அடைதல் அரியதொன்றாயினும் (அரிது என்று விட்டொழியாது) கயிலை நாயகனை உள்ளத்தில் நினையுங்கள்; அதன் பயனாகப் பின் கயிலாயத்தில் செறியுங்கள் (சேருங்கள்).

538. குறிப்புரை : ‘பெருமானே’ என்பதை வருவித்து, “மயிரிழுந்த” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. பலி - பிச்சை. புண்டரிகம் - புலி. அது சாதி பற்றிச் சிங்கத்தைக் குறித்தது. சிங்க வாகனத்தையுடைய மாது காளி. இனி, ‘அன்பர் இதயத் தாமரை’ எனினும் ஆம். குமரர் - பிள்ளைகள் விநாயகனும், முருகனும். ‘உயிர் இழந்தார் மண்டிச் சேர் புறங்காடு’ என்க. மண்டி - நெருங்கி. வெண்தலைவாய் - வெண்தலையின்கண் (கொண்ட பலி) ‘பெருமானே, ஒரு தலை யோட்டலாவில் நீர் கொண்டு செல்கின்ற பிச்சை உமக்கும், உம் பிள்ளைகள் இருவருக்கும், அம்மைக்கும் ஆக நால்வருக்கும் போதுமோ’ என்க. ‘எடுப்பதுதான் பிச்சையாயிற்றே; அதையாவது எல்லோருக்கும் ஆகும்படி பெரிய பாத்திரத்தைக் கொண்டு எடுக்கலாகாதோ’ என்றபடி. இதனால், ‘உங்களில் யாருக்கும் இந்தப் பிச்சை தேவையில்லாமை

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

539. வந்தா றலைக்கும் வலஞ்சுழி வானவ, வானவர்தம் அந்தார் மகுடத் தடுத்தபைப் போதில்அந் தேனுழக்கிச் செந்தா மரச்செல்வி காட்டும் திருவடிக் குஞ்செல்லுமே எந்தாய் அடித்தொண்டா் ஓடிப் பிடித்திட்ட இன்மலரே.

20

வெண்பா

540. மலர்ந்த மலர்தூவி, மாமனத்தைக் கூப்பிப், புலங்கும் புலராத் போதும், – கலந்திருந்து கண்ணீர் அரும்பக் கசிவார்க்குக் காண்பெளியன், தெண்ணீர் சடைக்கரந்த தே.

21

தெரிகின்றது’ என்பதைக் குறிப்பாய் உணர்த்திப் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்தவாறு.

539. குறிப்புரை : ஆறு - காவிரியாறு. ‘ஆறு வந்து அலைக்கும் வலஞ்சுழி’ என்க. வானவ - கடவுளே ‘போதினின்றும் ஒழுகும் அழிய தேன்’ என உரைக்க. “திருவடி களை, ‘தாமரை’ எனக் கூறுதல் தேனோடு பொலிதலால் உண்மையாகின்றது” - என்றபடி. எந்தாய் அடி - எந்தையாகிய உனது திருவடி. செல்லுமே - ஏற்குமோ பிடித்தல் - கண்டறிந்து பறித்தல். ‘பறிந்திட்ட’ எனப் பாடம் ஒதுதல் சிறக்கும். ‘தேவர்களது கற்பக மலரைப் பொருந்தி விளங்கும் உனது திருவடிகட்டு இங்கு மக்கள் தேடிக் கண்டு பறித்து இடுகின்ற சில மலர்கள் ஏற்படைய வாகுமோ’ என்றபடி. ‘இன்மலர் செல்லுமே’ என முடிக்க.

540. குறிப்புரை : “கூப்பி” என்பதனோடு இயைத்து முரண் நயம் தோன்றுதற் பொருட்டு “மலர்ந்த” என்றாராகவின் அதற்கு, ‘மலரும் நிலையில் உள்ள’ என்பதே பொருளாதல் அறிக. மா - குதிரை. கூப்பி - குவியப் பண்ணி. ‘போது’ என்பது, “புலர்ந்த” என்பதனோடும் இயையும் ஆதவின், “புலர்ந்ததும்” என்றதற்கும், ‘புலர்ந்தபோதும்’ என்பதே பொருள். புலர்ந்தபோது காலை நேரம். புலராத போது - மாலை நேரம். கலந்து - அன்பால் உள்ளம் பொருந்தி. ‘தே, தூவி, கூப்பி, கலந்திருந்து கண் நீர் அரும்பக் கசிவார்க் காண்பு எளியன்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘அல்லாதார்க்கு எளியனல்லன்’ என்பது கருத்து.

541. குறிப்புரை : “தேவன்” என்றது, தலைமை பற்றி, ‘தேவதேவன்; மகாதேவன்’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. கோதை - மாலை. ‘கோதையின்கண்’ என ஏழாவது விரித்து, அதனை, “பூவன்” குறிப்பு வினைப்

கட்டளைக் கவித்துறை

541. தேவனைப், பூதப் படையனைக், கோதைத் திருஇதழிப்
பூவனைக், காய்சினப் போர்விடை தன்னொடும் போற்றின்ற
மூவனை, ஈருரு வாயுமுக் கண்ணனை, முன்னுமறை
நாவனை நான்மற வேன்இவை நான்வல்ல ஞானங்களே.

22

வெண்பா

542. நானுமென் நல்குரவும் நல்காதார் பல்கடையில்
காரிமிர்த்து நின்றிரப்பக் கண்டிருக்கும்; – வானவர்கள்
தம்பெருமான், மூவெயிலும் வேவச் சாந்தாற்றல்
எம்பெருமான் என்னா இயல்பு.

23

பெயரோடு முடிக்க. இதழி - கொன்றை. அடையாளப் பூவாதலின் “திருஇதழி” என்றார். விடை - இடபம். அதற்குக் காய் சினமும், போரும் இன அடையாய் வந்தன. “போற்ற” என்றது, ‘யாவரும் போற்ற’ என்றபடி. மூவன் - மூப்பவன். ‘முத்தவன்’ என இறந்த காலத்தாற் கூறப்பாலதனை எதிர்காலத்தாற் கூறினார். எதிர் காலம் உணர்த்துவதில் வகர மெய்ப்கர மெய்யோடு ஒக்கும் ஆதவின், ஈண்டு எதுகை நோக்கி வகரமெய் வந்தது. முத்தவன் - பெரியோன்.

முத்தானே, மூவாத முதலானே
விண்ணோர்க் கெல்லாம் மூப்பாய்

என ஆளுடைய அடிகளும் அருளிச் செய்தார். “�ருருவாய் முக்கண்ணன்” என்றது எண்ணலங்காரம். சிவபெருமானை, ‘தேவன்’ முதலிய பல பெயர்களால் கூறி, “நான் மறவேன்” என்றதனால், ‘இன்னோரன்ன அவனது பெயர்களை மறவேன்’ என்பதே பொருளாம். பெயர்கள் பலவாதல் பற்றி அவற்றை உணரும் ஞானங்களும் பலவாகக் கூறப்பட்டன. பிரித்துக் கூட்ட, ‘இவையே’ எனவரும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால், ‘பிற ஞானங்களை நான் வல்லேனல்லேன்’ என்பதைப் பிரிநிலை ஏச்சத்தால் உணர்த்தி, ‘பிற ஞானங்கள் வேண்டுவதில்லை’ எனக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தியவாறு.

542. குறிப்புரை : “வானவர்கள் தம் பெருமான்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. நல்குரவு - வறுமை. அஃது எங்குச் சென்றாலும் நீங்காமை நோக்கி, அது தனி நிற்பதொன்றாய் உடன் வந்து நிற்பது போலப் பான்மை வழக்காற் கூறினார். கடை - வாயில். கால் நிமிர்த்தல் - வலி தாங்காமையால் வளைந்தும், நிமிர்த்தியும் நிற்றல். “எம்பெருமான்” என்பதன் பின், ‘துணை’ என்பது சொல்லெச்சமாய் எஞ்சி நின்றது. என்னாம, என்று நினையாமை.

கட்டளைக் கலித்துறை

543. இயல்,இசை, நாடக மாய்,எழு வேலைக ளாய்,வழுவாப் புயலியல் விண்ணெணாடு மண்முழு தாய்ப்பொழு தாகினின்ற, மயிலியல் மாமறைக் காடர்,வெண் காடர்,வண் தில்லை,மல்கு கயலியல் கண்ணிபங் காரண்பார் சித்தத் தடங்குவரே.

24

அவ் எம்பெருமான் என்பதில் சுட்டு, ‘அத்தனமையன்’ எனப் பொருள் தந்தது ‘எம்பெருமான் என்னாத அந்த இயல்பே இப்படி இரந்து நிற்கும் நிலைமையைத் தந்தது’ என்பதனை, ‘இயல்பு நாங்கள் இரத்தலைக் கண்டு, மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது’ என்றார் - ‘சிவபெருமானே ஏத்தாதவரே வறுமையாளராய் இரப்பர்’ என்றல் கருத்து.

வானகம் ஆண்டுமந் தாகினிஆடி, நந்
தாவனம்குழி
தேகை மாமலர் சூடிச்செல் வோரும் -
சிதவல்கூற்றிக
கால்நகம் தேயத் திரிந்து இரப்போரும்
கனக வண்ணப்
பால்நிற நீற்றற்கு அடியரும், அல்லாப்
படிறருமே*

எனச் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் அருளிச் செய்தார்.

“இயல்பு, கண்டிருக்கும்” என்றதும் பான்மை வழக்கு.

543. குறிப்புரை : பின்னர், ‘எழு கடலாய்’ எனக் கூற இருப்பவர் அதற்கியைய முன்னர் ‘முத்தமிழாய்’ எனக் கூறுகின்றவர் அம்முத்தமிழ்களையும் விதந்தோதினார். வேலை - கடல். வழுவா - எஞ்சாத (விண்ணும், மண்ணும்). புயல் இயல் விண் - மேகங்கள் உலவுகின்ற ஆகாயம். பொழுது - கால தத்துவம். “கடல்” என்றது உபலக்கண மாய் ஏனைக் கருப்பொருள் பலவற்றையும் குறித்தது. ‘தமிழ்ச் சொற்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் குறித்தது. எனவே, இறைவர் முதல், கரு, உரி ஆகிய அனைத்துப் பொருளுமாய் நிற்றல் கூறப்பட்டதாம். ஆகவே, ‘இங்நனம் விசுவத்திற்கு அந்தரியாமியாய் நிற்கும் பெரியோனாகிய பெருமான் சித்தத்தில் அடங்குவன்’ வியந்தருளிச் செய்தவாறு. இப்பாட்டில் திருமறைக்காடு, திருவெண்காடு, திருத்தில்லை என்னும் தலங்கள் எடுத்தோதப்பட்டன. மயில் இயல் - மயில்கள் நடமாடுகின்ற. மா - பெருமை. ‘கயல் இயல் மல்கு கண்ணி’ என மாற்றி, ‘மீனின் இயல்பு நிறைந்த கண்ணையுடைய உமாதேவி’ என

* பொன்வண்ணத் தந்தாதி - 12.

வெண்பா

544. அடங்காதார் ஆரோருவர்? அங்கொன்றை துன்று
மடங்காதல் என்வளைகொள் வார்த்தை - நுடங்கிடையீர்,
ஊரூரன் சென்றக்கால் உண்பலிக்கென் றங்குனே
ஆரூரன் செல்லுமா றங்கு.

25

கட்டளைக் கலித்துறை

545. அங்கை மறித்தவ ராலவி உண்ணுமைவ் வானவர்கள்
தங்கை மறித்தறி யார்தொழு தேநிற்பர், தாழ்சடையின்
கங்கை மறித்தண வய்ப்பா மாகணக் கங்கணத்தின்
செங்கை மறித்திர விற்சிவன் ஆடுந் திருநட்டமே.

26

உரைக்க. ‘பங்கர்’ என்பதில் ‘அர்’ விகுதி நீக்கி, ஆர் விகுதி புணர்த்து, ‘பங்கார்’ என்றார். ‘பங்கினார்’ என்பதில் ‘இன்’ சாரியை தொகுக்கப்பட்டது எனினும் ஆம்.

544. குறிப்புரை : ‘நுடங்கிடையீர்; ஆரூரன் - உண் பலிக்கு - என்று அங்குனே ஊர் ஊரனாய்ச் சென்றக்கால், (அவன்) செல்லும் ஆறாகிய அங்கு காதலையுடைய என் வளைகளை (அவன்) கொண்ட வார்த்தையினுள் அடங்காதாராக யார் ஒரு மகளிர் உளராவர்? (ஒருவரும் உளராகார்) என இயைத்து முடிக்க. ‘அவன் பலிக்குச் செல்லும் எவ்விடத்திலும் உள்ள மகளிர் யாவரும் அவன்மீது, கொள்ளும் காதலால் தங்கள் வளைகளை இழக்கவே செய்வர்’ என்றவாறு. ‘நிலைமை இது வாகவின், யான் என் வளைகளை இழந்தமை பற்றித் தாய் முனிதல் தகுமோ’ எனத் தனது வேறுபாடு கண்டு கழறிய தோழியரைக் கழற்றேதிர் மறுத்தாள். இன்னொரன்ன துறைகள் கைக்கிளை பெருந்திணைகளில் வருதல் இயல்பு.

அடங்குதல் - உட்படுதல். கொன்றைதுன்று மடம் காதல் என் வளை - கொன்றை மாலையைப் பெற வேண்டிய மடமையையும், காதலையும் உடைய எனது வளைகள். “வாரத்தை” என்பதில், ‘உள்’ என்னும் பொருளில் வந்த கண் உருபு விரித்து, வார்த்தைக்கண் அடங்காதார் ஆர் ஒருவர்’ என மேலே கூட்டி முடிக்க. நுடங்கு துவன்கின்ற. ‘ஊர் ஊரனாய்’ என ஆக்கம் விரிக்க. ஆறு - வழி.

545. குறிப்புரை : அங்கை மறித்தவர் - வேள்வித் தீயில் ஆகுதி பண்ணுதற்குக் கைகளை மூடி விரிப்பவர்கள் அந்தணர்கள். அவி - அவிப் பாகம். தம் கை மறித்து அறியாதவர் - விரித்து இணைத்துக் குவித்த கைகளை மீட்க அறியாதவர். ‘அறியாதவராய்’ என ஆக்கம் விரிக்க. ‘எப்பொழுதும்

வெண்பா

546. நட்டம்நீ ஆடும் பொழுத்து, நல்லிலயம்
கொட்டக் குழிந்தொழிந்த வாகொல்லோ! – அட்டுக்
கடுங்குன்ற மால்யானைக் காருரிவை போர்த்த
கொடுங்குன்ற, பேயின் கொடிறு.

27

கும்பிட்டுக் கொண்டே யிருப்பவராய்' என்றபடி. கங்கை மறித்து - கங்கை நீரைத் தடுத்து வைத்து, அணவாப் பண மாசனைம் - சுருக்கிச் சுருக்கி உயர எடாமல், (எப்பொழுதும் உயர எடுத்து ஆடுக்கொண்டே) இருக்கின்ற படத்தை யுடைய பாம்பு. செங்கை மறித்து - சிவந்த கையை (அஞ்சலீர் என) அமைப்பதாகக் காட்டி 'தாழ் சடையில் கங்கையை மறித்து வைத்து, மாசனைக் கங்கண த்தின் கையை மறித்துச் சிவன் இரவில் ஆடும் திருநட்டம் வானவர்கள் தம் கை மறித்தறியராய்த் தொழுதே நிற்பர்' என இயைத்து முடிக்க. இரவாவது, ஊழி யிறுதிக் காலம். நட்டம். புனர் உற்பவத்திற்கு ஆவனவற்றைப் புரியும் சூக்கும் நடனம். "வானவர்கள்" என்றதனால், இங்கு 'இரவு' என்றது நில உலகத்து ஊழியை.

546. குறிப்புரை : "அட்டு" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. "பொழுது" என்பதில் அத்து, வேண்டாவழிச் சாரியை. இலயம் கொடுத்தல் - தாள அறுதிக்கு ஏற்ப முழக்குதல். ஒழி, துணிவுப் பொருண்மை விகுதி. கொல், அசை. ஒகாரம், ஐயப்பொருட்டு. அட்டு - கொன்று. கடுங்குன்ற மால் யானை - பெரிய மலை போலும் மத யானை. கார் உரிவை - கறுத்த தோல். கொடுங்குன்றம், பாண்டி நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று. "கொடுங்குன்ற" என்பது விளி. 'உன்னுடைய பேயின் கொடிறு' என்க. கொடிறு - தாடை. மழவு முதலியவற்றைத் தாள அறுதி தோன்ற முழக்கும் பொழுது வாய்ச் செய்கையால் தாடை குழிதல் உண்டு. பேய்கட்கு இயற்கையாய் உள்ள தாடைக் குழியை இங்நனம் செயற்கையால் நேர்ந்தன போலக் கூறி நகைத்தவாறு. 'உனது கூத்திற்குக் கொட்டி முழக்கப் பேய்கள் தவிரப் பிறர் இல்லையோ' என நகை தோன்றக் கூறியதாம். 'ஓடுக்கக் காலத்தில் இறைவனைச் சார்ந்து நிற்கும் உயிர்களே அவ்விடத்து உள்ளன' என்பது இதன் உண்மைப் பொருள்.

547. குறிப்புரை : கூறாளன் - ஒரு பாதியில் இருப்பவனும். நல்லன் - நற்குணம் (சாத்துவிக குணம்) உடையவனும் ஆகிய திருமால். (அவ்வாறு இருந்து கொண்டே) கொடிறு முரித்தனன் - எங்கள் பெருமானுடைய கழுத்தை முரித்து விட்டான். (இது, கூடவேயிருந்துகொண்டு குழிபறித்தான்'

கட்டளைக் கவித்துறை

547. கொடிறு முரித்தனன் கூறாளன்; நல்லன், குருகினங்சென்று)
இறைங் கழிநிப் பழனத் தாசை; எழிலிமையோர்
படிறு மொழிந்து பருசுக் கொடுத்துப் பரவைந்சம்
மிடறு தடுத்தது வும்மி யேங்கள் விதிவசமே.

28

வெண்பா

548. விதிகரந்த வெவ்வினையேன் மென்குழற்கே, வாளா,
மதுகாமே, எத்துக்கு வந்தாய்? – நதிகாரந்த,
கொட்டுக்காட் டான்சடைமேற் கொன்றைக் குறுந்தெரியல்
தொட்டுக்காட் டாய்சுழல்வாய் தொக்கு.

29

என்னும் பழமொழிக்கு ஒப்பாயிற்று - என்பதாம்). கொடிறு, ஆகுபெயர். குருகு - நீர்ப் பறவை. பழனம், 'திருப்பழனம்' என்னும் சோழ நாட்டுத் தலம். 'பழனத் தாசைக் கொடிறு முரித்தனன்' என்பதை, 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' என்பது போலக் கொள்க. படிறு மொழிந்து - கபட்டுரை கூறியது. அது, 'தேவ யாகத்தில் முதற் பங்கு உம்முடையதே யன்றோ? அதனால், தேவ காரியமாகப் பாற்கடலைக் கடைந்ததில் முதலில் தோன்றியது உமக்குத் தானே ஆக வேண்டும்?' எனக் கூறியது. விதி, இங்கு நல் ஊழி. 'மிடறு தடுத்திராது விடில் நாங்கள் எங்கள் தலைவரை இழந்திருப்போமன்றோ' என்றபடி. இவ்வாறு, தேவர்களது தந்நலத் தன்மையையும், அநித்தியத்தன்மையையும், சிவபிரானது பெருங்கருணைத் திறத்தையும், நித்தியத் தன்மையையும் குறிப்பாற் கூறிவியந்தவாறு. பரவை - கடல்.

548. குறிப்புரை : 'மதுகரமே, கொட்டுக்கு ஆட்டான் சடைமேல் கொன்றைத் தெரியல் தொட்டுக் காட்டாய்; தொக்குச் சுழல்வாய்; வாளா, எத்துக்கு வினையேன் மென் குழற்கே வந்தாய்?' என இயைத்து முடிக்க. விதி - பிரம தேவன். கரந்த வினை - மறைந்து வகுத்த பிராரத்துவ கன்மம். குழற்கே - கூந்தலின்கண்; உருபு மயக்கம். மதுகரம் - வண்டு. 'எற்றுக்கு' என்பது, 'எத்துக்கு' என மருவி வந்தது. 'நதி கரந்த சடை' என இயையும். கொட்டுக்கு ஆட்டு, மத்தளம் முதலிய கொட்டுக் களுக்கு இயைய ஆடும் நடனம். தெரியல் - மாலை. தொட்டு - கிளறி. 'அதன் நறுமனத்தைக் கொண்டுவந்து காட்ட மாட்டாய் என்க. மாலையைப் பெறாவிடினும் மனத்தையேனும் பெற்றால் 'ஆற்றலாம்' என்பது கருத்து. தொக்கு - வேறு பல வண்டுகளோடும் கூடி. இஃது, ஆற்றாமை மீதார்வால் தலைவி வண்டினை நோக்கிக் கூறிய, காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவி.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

549. தொக்கு வருங்கணம் பாடத்தொல் நீறணிந் தேநிலவு
நக்கு வருங்கண்ணி குடிவந் தார்ச்சும் புன்னைமுன்னம்
அங்கு வருங்கழிக் காணல்ஜை யாற்றரைக் காண அன்பு
மிக்கு வரும் அரும்; போதரைக் காண வெள்குவனே.

30

வெண்பா

550. வெள்காதே, உண்பலிக்கு வெண்டலைகொண் டேந்திரிந்தால்,
என்காரே வானவர்கள்? எம்பெருமான், - வள்கூர்
வடதிருவீரட்டானத் தென்னதிகை மங்கைக்
குடதிருவீரட்டானங் கூறு.

31

549. குறிப்புரை : ‘ஜயாற்றரைக் காண அம்பு மிக்கு வாழும்; (அவர்) வந்தார்; காண வெள்குவன்’ என இயைத்து முடிக்க. தொக்கு - கூடி. கணம் - பூத கணம். ‘நிலவாகிய கண்ணி. நக்கு வரும் கண்ணீ’ எனத் தனித்தனி இயைக்க. நக்கு - ஒளி வீசி. கண்ணி - முடியில் அணியும் மாலை. புன்னை - புன்னை மலர்; ஆகுபெயர். அக்கு - சங்கு. கானல் கடற்கரைச்சோலை. ஜயாறு, சோழ நாட்டுத் தலங்களில் ஒன்று. அரும் போதர் - அரியஞான சொழுபர், இஃது இங்கு, ‘அவர்’ என்னும் சூட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது. இது தலைவி தன் நாண் அழிவு கூறித் தோழியை வரைவு கடாவுவித்தது.

550. குறிப்புரை : “எம்பெருமான்” என்பது விளி. அது முதலாகத் தொடங்கி, ‘வானவர்கள் என்காரே’ என முடிக்க. ‘வல்’ என்பது அடியாக ‘வல்கு’ எனப் பிறந்த பண்புப் பெயர். ‘வள்கு’ எனத் திரிந்து ‘ஊர்’ என்பதனோடு புணர்ந்து, கோவலூரை உணர்த்திற்று. அவ்வுர் வீரட்டமே, “வடதிருவீரட்டானம்” எனப்பட்டது. தென் - தென்வீரட்டம்; திருவதிகை. குடதிருவீரட்டானம் - மேற்கேயுள்ள வீரட்டானம்; திருக்கண்டியூர். கூறு - பங்கு. ‘இவை போல எத்தனையோ வீரட்டானம் உம்முடைய பங்காய் இருக்க, நீர் ‘பிச்சைக்கு என்று வெண்தலை கொண்டு ஊர் திரிந்தால், வானவர்கள் ஏற்காரே?’ என்க. ‘வானவர்கள் நீர் இரப்பதன் உண்மையை அறிவார்கள் ஆகையால் என்கிற்றிலராய், உம்மை வணங்குவர்’ என்பது குறிப்பு. “அவனும் ஓர் ஜயம் உண்ணி; அதன் ஆடையாவது... கலனாவது ஒடு கருதில் - அவனது பெற்றி கண்டும், அவன் நீர்மை கண்டும் அகன் நேர்வர் தேவரவரே”* என்னும் அப்பர் திருமொழியையும் காண்க.

* திருமுறை - 4.8.1.

கட்டளைக் கவித்துறை

551. கூறு பெறுங்கன்னி சேர்கருங் கூந்தல்கண் ணந்துதைந்து,
நீறு பெறுந்திரு மேனி நெருப்புப் புரைபொருப்பொத்து)
ஆறு பெறுஞ்சடை அங்கொன்றை யந்தேன் துவலைசிந்த
வீறு பெறுஞ்சென்று சென்றேம் பிரானுக்கு வெண்ணிறமே.

32

வெண்பா

552. நிறம்பிறிதாப், உள்மெலிந்து, நெஞ்சுருகி, வாளா
பழ்முறமே நாள்போக்கு வாளோ! – நறுந்தேன்
படுமுடியாய்ப்பாய்நீர் பாந்தொழுகும் பாண்டிக்
கொடுமுடியாப், என்றன் கொடி.

33

551. குறிப்புரை : ‘எம்பிரானுக்கு வெண்ணிறம், துதைந்து, ஒத்து, சிந்த
வீறு பெறும்’ என இயைத்து முடிக்க. கூறு பெறுங் கன்னி. திருமேனியில்
ஒரு கூற்றைப் பெற்று விளங்கும் கன்னிகை; உமை. சுண்ணம் - பொடி;
திருந்து. துதைந்து - முழ்கப் பெறுதலாலும், ‘நீறு பெறும் நெருப்புப் புரை
திருமேனி நெருப்பு ஒத்து’ என மாற்றி, ‘நீறு பூத்த நெருப்பை ஒத்த திருமேனி
மலைபோலத் தோன்றுதலாலும்’ என உரைக்க. ‘கொன்றை அம் தேன்
திவலையைச் சிந்தவும்’ என்க. கொன்றை - கொன்றைப் பூ; ஆகுபெயர்.
சென்று சென்று வீறு பெறும். தொடர்ச்சியாக விளங்கி விளங்கிப் பெறுமை
பெறும். ‘கண்ணி, பெருஞ் சடை’ என்பன பாடம் அல்ல. செய்தென் எச்சங்கள்
எண்ணின்கண் வந்து, காரணப் பொருளாவாய் நின்றன. ‘பெருமானது பெரிய
திருமேனி முழுதும் திருநீற்றால் விளங்குகின்ற வெண்ணிறம் அதன்மேல்
உமாதேவி தன் கூந்தல் விழுதலால் கரு நிறத்தைச் சிறிது பொருந்தியும்,
சடையினின்றும் தேன் துளித்துளியாகச் சிந்து தலால் பல புள்ளிகளைப்
பெற்றும் மேலும் மேலும் அழகு பெறுகின்றது’ என அதனை வியந்தவாறு.
பல நிறங்கள் ஒன்று கூடுதலை அழகுடையதாக மதிப்பர்.

552. குறிப்புரை : “நறுந்தேன்” என்பது முதலாகத் தொடங்கியிருக்க. தேன்படும் முடியாய் - மலர்கள் தேனைச் சிந்துகின்ற முடியினை (தலையை)
உடையதாய். பாண்டிக் கொடுமுடி, கொங்கு நாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று.
கொடி - கொடிபோல்வாளாகிய பெண்; உவமையாகுபெயர். வாளா -
யாதொரு பயணையும் பெறாது புறம். புறமே - பெரிதும் தொலைவில் நின்று;
அடுக்கு, மிகுதி பற்றி வந்தது. ஒகாரம் இரக்கப் பொருட்டு. அதனால், ‘நீ
இரங்காயோ’ என்பது பெறப்படும். இது தலைவியது நிலைமை பற்றித் தோழி
செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற பின்பு செவிலி இறைவனாகிய தலைவனை
எதிர்பெய்து கொண்டு, இரங்கிக் கூறியது.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

553. கொடிக்குல வும்மதிற் கோவலூர் வீரட்ட, கோளரவும் பிடிக்கில அழ்முடிப்; பூணலை; யத்தொடு மால்விடையின் இடிக்குரல் கேட்டு(இடி) என்றிறு கங்கடி வாளெயிற்றால் கடிக்க லுறுமஞ்சி, நஞ்சம் இருந்தநின் கண்டத்தையே.

34

வெண்பா

554. கண்டம் நிறங்கறுப்பக் கவ்வைக் கருங்கடல்நஞ்சு(கு) உண்டல் புரிந்துகந்த உத்தமற்குத் - தொண்டடைந்தார் சூசவரே கூற்றைக் குறுகு வரேதீக்கொடுமை, பேசுவரே மற்றொருவர் பேச்சு.

35

553. குறிப்புரை : 'வீரட்ட, அரவம் அம் முடிப் பிடிக்கில்; அத்தொடு விடையின் குரல்கேட்டு இடி - என்று அஞ்சி நின் கண்டத்தை அடிக்கடி இறுக்கக் கடித்தலுறும். (ஆகையால் அவற்றைப்) பூணலை' என இயைத்து முடிக்க. 'கொடியை யுடைய மதில், குலம் மதில்' எனத் தனித்தனி இயைக்க. குலவுதல் - விளங்குதல். "குலவும் மதில்" என்பதில் மகர ஒற்று விரித்தல். பிடித்தல் - போதுமானதாக அமைதல். முடி பெரிதாய் இருத்தலின் அதை முழுவதுமாகச் சுற்றுதற்குச் சிறிதான பாம்பு, போதவில்லை' என்றபடி. 'அதனோடு' என்பு, அத்தோடு' என மருவிற்று. 'இவ் இருகாரணம் பற்றியேனும் அரவம் பூனுதலை விடு' என வேண்டியதாம்.

554. குறிப்புரை : 'உத்தமற்குத் தொண்டு அடைந்தார் கூற்றைக் கூசுவரே? தீக் கொடுமை. குறுகுவரே? மற்றொருவர் பேச்சுப் பேசுவரே? வினாப் பொருளில் வந்த ஏகாரங்கள் அவை நிகழாமையைக் குறித்தன. கவ்வை - ஆரவாரம். 'புரிந்தும்' என்னும் உம்மை தொகுக்கப்பட்டது. உகந்த (அதனை உண்பித்தவர்களை வெறாமல்) விரும்பிய. உத்தமன் - மேலானவன். 'தொண்டாய் அடைந்தார்' என ஆக்கம் விரிக்க. கூசுதல் - நாணுதல். அஃது இங்கு அஞ்சதலின் மேற்று. தீ - தீமை அது துன்பத்தைக் குறித்தது. கொடுமை - அடையலாகாதவை. 'தீயவை யாகிய கொடுமையைக் குறுகுவரே' - என்க. மற்றொருவர் பேச்சு - பிறர் ஒருவரைப் பற்றிய பேச்சு. 'உத்தமன் பேச்சையன்றிப் பிறர் பேச்சைப் பேசார்' என்றபடி.

555. குறிப்புரை : "முப்பொழுதும்" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. கோச் சுற்றம் ஆ - அரசனுக்குரிய பரிவாரங்கள்போல. 'இடுகாட்டு ஆடல்' என இயையும். 'இந்திரன் அயன், மால் முதலிய மேலான தேவர்களும் முப்போதும் வந்து வணங்க நிற்கின்ற நீ இடுகாட்டில் ஆடல் என? செப்பு

கட்டளைக் கவித்துறை

555. பேய்ச்சுற்றும் வந்திசை பாடப் பிணைமிடு காட்டயலே
தீச்சுற்று வந்துமின் றாடலென் னாம்? செப்பு; முப்பொழுதும்
கோச்சுற்று மாக்குடை வானவார் கோன், அயன் மால்முதலா
மாச்சுற்றும் வந்திறைஞ் சுந்திருப் பொற்சடை மன்னவனே.

36

வெண்பா

556. மன்னும் பிறப்பறுக்கும் மாமருந்து; வாளர்க்கன்
துன்னுஞ் சுடர்முடிகள் தோள்நெரியத் – தன்னைத்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் சித்தத்துள் வைத்தான்
திருச்சத்தி முற்றத்தான் தேசு.

37

திருச்சிற்றம்பலம்

(இப் பிரபந்தத்தில் இதற்குமேல் உள்ள பாடல்கள் கிடைத்தில)

என வினை முடிபு செய்க. ஆம், அசை. ‘இடுகாடு’ எனப்படுவது, உலகர் தம்
கிளைருரை இடுகின்ற காடு அன்று; உலகம் அனைத்தும் ஒடுங்கிய நிலையில்
காரண மாத்திரையாய் நிற்கின்ற மாயையே - என்பது கருத்து. அதனால்,
“பேய்” எனப்படுவனவும் ஒடுக்கக் காலத்து யாதோர் உடம்பும் இன்றி,
மாயையில், பிரளை கேவல நிலையில் இருக்கும் உயிர்களே - என்பதும்
பெறப்படும்.

556. குறிப்புரை : “மன்னும் பிறப்பறுக்கும் மாமருந்து” என்பதை
பிறுதியிற் கூட்டி யுரைக்க. வாள் அரக்கன் கொடிய இராக்கதன்; என்றது
இராவணனை. “சுடர் முடிகள்” என்பது அடையடுத்த ஆகுபெயராய்,
அவற்றை யணிந்த தலைகளைக் குறித்தன. முடிகள், தோள்கள் செவ்வென்.
“திருச் சத்தி” இரண்டில், முதலாவது என்றும் மாறாது நிற்கும் செல்வமாகிய
ஆற்றல். ஈற்றடியில் உள்ள “திருச்சத்தி முற்றம்”, சோழநாட்டுத் தலங்களில்
ஒன்று. “தன்னைத் திருச்சத்தி முற்ற என்றது, ‘தன்னை (அவ் அரக்கன்) என்றும்
நிலையான பேராற்றலை உடையவனாக நன்கு உணருமாறு’ என்றபடி.
சித்தத்துள் வைத்தான் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவன் என்றது. நினைத்துக்
கால் விரலால் ஊன்றியவன் என்றதாம். தேசு - ஒளி; அருள். ‘அரக்கனைத்
தன்னை உணருமாறு செய்தவனும், திருச்சத்தி முற்றத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய
அவனது அருளே, பலகாலமாய் நீங்காதிருக்கின்ற பிறவியாகிய நோயை
நீக்கும் பெரிய மருந்து’ என முடிக்க.

சிவபெருமான் திருஇரட்டை மணிமாலை முற்றிற்று.

கபிலதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

557. ஒன்று முதலாக, நூற்றாவும் ஆண்டுகள்வாழ்ந்து) ஒன்றும் மனிதர் உயிரையுண்(ு) – ஒன்றும் மதியாத கூற்றுதைத்த சேவாடியான், வாய்ந்த மதியான் இடப்பக்கம் மால்.

1

557. குறிப்புரை : “ஒன்று முதலாக நூற்றாவும் ஆண்டுகள்” என்றது, ‘இடைப்பட்ட எந்த ஆண்டிலும் கூற்றுவன் வருவான்; அதற்குத் தடையில்லை’ என்றபடி. ‘மக்கள் வாழ்நாளின் மேல் எல்லை நூறு ஆண்டு’ என்பதையும் பெரும்பான்மை பற்றிக் குறித்தார். ஒன்றும் மனிதர் - உலகில் பொருந்தியுள்ள மனிதர் ‘ஒன்றையும் மதியாத’ என உருபு விரிக்க. இதில் “ஒன்று” என்றது, ‘உயர்ந்ததாயினும், அன்றி, இழிந்த தாயினும்’ என்றபடி. “ஒன்று” என்னும் எண்ணுப் பெயர் எண்ணப்படும் காரணத்தின் மேல் நின்றது. உம்மை, முற்று. அடியையும், இடப்பக்கத்தையும் கூறியதனால், மதி, முடியில் உள்ள மதியாயிற்று. “இடப்பக்கம் மால்” என்றது, அரியர்த்தேசர வடிவம், அல்லது சங்கர நாராயண வடிவத்தை. கற்பத் தொடக்கங்கள் பலவற்றில் சிவபெருமான் சிலபொழுது தனது இடப்பக்கத்தில் மாயோனைத் தோற்றுவித்து, அதன் வழியாகப் பிரமனைத் தோற்றுவித்து உலகத்தைப் படைக்கச் செய்வான். சில பொழுது இடப்பக்கத்தில் மாயோனோடு கூடவே வலப்பக்கத்தில் பிரமனையும் தோற்றுவிப்பான். சில பொழுது வலப்பக்கத்தில் பிரமனைத் தோற்றுவித்து, அவனைக் கொண்டே மாயோனைப் படைப்பிப்பான். அவற்றுள் “இடப் பக்கம் மால்” என்று மட்டும் கூறிப் போயினமையால் இது, பின்பு மாயோனைக் கொண்டு பிரமனைத் தோற்றுவிக்கும் முறையைக் குறித்தது. இங்குக் கூறியவைகளை,

அயனைமுன் படைத்திடும் ஒருகற்பத(து);

அரியைமுன் படைத்திடும் ஒருகற்பத(து);

உயர் உருத்திரன் றனைமுனம் படைப்பன்

ஒருகற்பம்; மற்றொருகற் பந்தன்னில்

மூயலும் மூவரை ஒருங்குடன் படைப்பன்;

முன்பி றந்தவர் மற்றிரு வரையும்

558. மாலை ஒருபால் மகிழ்ந்தானே, வண்கொன்றை
 மாலை ஒருபால் முடியானே, – மாலை
 ஓளியானை, உத்தமனை, உண்ணாநஞ் சுண்டற்(கு)
 ஓளியானை, ஏத்தி உளம்.

2

செயலி னாற்படைக் கவும் அருள் புரிவன்
 சிவபிரான் எனில், ஏற்றமிங் கெவனோ

என்னும் சிவத்துவ விவேகத்தால்¹ உணர்க. “முன்பிறந்தர் மற்றிருவரையும்.... படைக்கவும் அருள்புரிவன்” என்றதனால், ‘அஃதே நியதியன்று; ஒருகற்பத்தில் சிவபிரான் தானே மூவரையும் படைத்தல் உண்டு’ என்பது போந்தது. இங்கு, ‘அயன், மால்’ என்பவரோடுகூட உருத்திரனையும் குறித்தமையை உணர்பவர்க்கு.

நான்முகனை நாரா யணன்படைத்தான்; நான்முகனும்
 தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்²

என்றது ஒரோ ஒரு கற்பத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சி என்பதும், அதுதானும் மூவருள் ஒருவனாகிய உருத்திரனைக் குறிப்ப தன்றி, மூவர்க்கும் மேலான் நான்காமவனாகிய சிவபிரானைக் குறியாது. ஒருகற்பத்தில் பிரமனுக்குப் படைத்தல் தொழிலைச் செம்மையாக உணர்த்துதற் பொருட்டு அவனது நெற்றி யினின் றும் தோன்றிய நீலலோகிதன் முதலிய உருத்திரர் பதினொருவரே எங்கும் ‘ஏகாதச ருத்திரர்’ எனக் குறிக்கப் படுகின்றனர். ‘இங்ஙனம் சிவ புண்ணிய மிகுதியால் சிவபிரானது உருவம், பெயர், தொழில் இவைகளைப் பெற்று நிற்கின்ற உருத்திரர்களே சிற்சில இடங்களில் பிரம விட்டுணுக்களினும் கீழ்ப்பட்டவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்’ என்பதையறியாமல் சிவனையே பிரம விட்டுணுக்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவனாக எண்ணுதல் தவறுடையதாதல் அறிக. பிரமனை, ‘சாக்கிர மூர்த்தி’ என்றும், விட்டுணுவை, ‘சொப்பன மூர்த்தி’ என்றும் கூறுதல் பலர்க்கும் உடன்பாடு. அந்நிலையில் சௌவாகமங்கள் சிவனை இம்முவர்க்கும் அப்பாற்பட்ட ‘தூரிய மூர்த்தி’ என்றே கூறுதல் குறிக்கொளத் தக்கது. “மால்” என்னும் எழுவாய், ‘உளன்’ என எஞ்சி நின்ற பயனிலையோடு முடிந்தது. இவ்வந்தாதியின் எல்லாப் பாடல்களும் சொற் பின்வருநிலையை பெற்று வருதல் காண்க.

558. குறிப்புரை : இரண்டாவதாக வந்த “ஒருபால்”, இடப்பக்கம் ‘அப்பக்கத்தில் கொன்றை மாலையைச் சூடான்’ என்றது, அஃது அம்மையது

1. சிவஞான போத மாபாடியம் - அதி. 2.

2. திவ்வியப் பிரபந்தம் - நான்முகன் திருவந்தாதி - 1.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

559. உள்மால்கொண் டோடி ஓழியாது, யாழும்
உள்மாகில், ஏத்தாவா றுண்டே - உள்மாசற்று)
அங்கமலம் இல்லா அடல்வெள்ளே றார்ந்துமலும்
அங்கமல வண்ணன் ஆடி.

3

560. அடியார்தம் ஆருயிரை அட்டபிக்குங் கூற்றை
அடியால் அருவாகச் செற்றான்; - அடியார்தம்
அந்தரத்தால் எத்தி அகங்குழைந்து மெய்யரும்பி,
அந்தரத்தார் சூடும் அலர்.

4

பாகம் ஆதலைக் குறித்தது, இறுதிக்கண் வந்த மாலை, அந்திக் காலம். அது கால ஆகுபெயராய், அது பொழுது தோன்றும் செவ்வான்த்தைக் குறித்தது. உண்ணா - உண்ணப்படாத, ஒளியான் - பின் வாங்கி மறையாதவன். “எத்தி” என்பது தகர ஒற்றுப் பெறாது வந்த இகர ஈற்று ஏவல் வினைமுற்று. ‘துதிப்பாயாக’ என்பது பொருள். “உளம்” என்பதை முதலிற் கூட்டி முடிக்க. ‘உண்ணா நஞ்சு உண்டல்’ என்றது முரண்தொடை.

559. குறிப்புரை : “யாழும்” என்பதை முதலிலும், “எத்தாவாறு உண்டே” என்பதை இறுதியிலும் கூட்டி யுரைக்க. “உளம்” முன்றில் இடையது தன்மைப் பன்மைக் குறிப்பு வினைமுற்று; ஏனையவை, ‘மனம்’ எனப்பெயர். “ஆகில்” என்பது தெளிவின்கண் வந்தது. ‘நாழும் மற்றவர்கள் போல மன மயக்கங்கொண்டு ஓடி ஓழியாது, நிலைபெற்றிருக்கின்றோம் என்றால், நாம் (முற்பிறப்பில்) சிவபெருமானது, திருவடிகளை துதியாதிருந்தது உண்டோ’ என்பது இதன் திரண்ட பொருள். ஏகார வினா, எதிர்மறையைக் குறித்தது. அங்கம் - உடம்பு, ‘மலம் - மாசு. உள்ளமும் மாசற்று, உடம்பும் மாசற்று விளங்கும் ஏறு’ என்க, அறக் கடவுளே விடையா தலையும், அதன் நிறம் வெண்மை யாதலையும் இவ்வாறு குறித்தார். அம் கமலம் - அழகிய தாமரை மலர். இது செந்தாமரை மலர்.

560. குறிப்புரை : மார்க்கண்டேயர் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகின்றவர் அதில் உள்ள சிவபெருமானது நேர்மையை விளக்குதற்கு, ‘அடியான்’ என ஒருமையாற் கூறாது, “அடியார்” எனப்பன்மையாற் கூறினார். அட்டு - கொன்று. அழித்தல் - செயற்படாதபடி செய்தல். “அந்தரத்தார்” என்பதை முன்றாவதாய் உள்ள “அடியார்” என்பதற்கு முன்னே கூட்டி, ‘அதன் கண், ‘அடியாராய்’ என ஆக்கம் விரித்து, ‘சூடும் அவர்களை யுடைய அடியால் செற்றான்’ என முடிக்க. “அருவாக” என்றது, ‘தூலஉடம்பை இழக்கும்படி’ என்றதாம். அம்தரத்தால் எத்தி - அழகிய, மேலான குணத்தால் துதித்து. ‘மந்திரத்தால்’ என்பது பாடம் ஆயின் மடக்கணிக்குச் சிறிதும் இடம்

561. அலராஞ்சுங் கொன்றை அணியல்ஆ ஸாற்கு
அலராகி யானும் அணிவன்; - அலராகி
ஓத்ததான் ஓட்டினேன்; ஒதுவன்யான், ஓங்கொலிநீர்
ஓத்ததான் நஞ்சுண்டான் ஊர்.
562. ஊரும் தொற்றியூர் உண்கலனும் வெண்தலையே
ஊரும் விடையொன்று) உடைதோலே, - ஊரும்
படநாகம் மட்டார் பணமாலை ஈதோ
படநாகம் அட்டார் பரிசு.

5

6

இல்லாது போதலால் அது பாடம் அன்று.

561. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, திருவாளர்ப் பெருமான்மேல் காதல் கொண்டாள் ஒருத்திதன் கூற்று. “அலர் ஆனும் கொன்றை” என்பதை, ‘கொன்றை ஆனும் அலர்’ என மாற்றிக் கொள்க. கொன்றை - கொன்றை மரம். அதனால் ஆளப் படுதல், பூத்து அசையச் செய்தல். அணியல் - அணிதலை உடைய. ‘அலர் அணிந்த ஆரூரனைக் காதலித்ததனால் யானும் எங்கும் அலர் உடையேனாயினேன்’ எனச் சொல் நயம்படக் கூறி இரங்கியவாறு. இவ் அலர் இரண்டனுள் முன்னது மலர்; பின்னது, ஊரார் கூறும் பழிச்சொல். முன்றாவதாகிய அலர் - பரந்து செல்லுதல். ‘நான் இழந்து, எங்கும் பரந்து செல்லும் செலவினை உடையேனாய்’ என்க. “ஓத்ததான்” இரண்டில் முன்னதில் தான், அசை. ஓத ஓட்டினேன் - நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தத் துணிந்துவிட்டேன் ‘அதன்படி இனி யான் நஞ்சுண்டானது ஊரைப் பலர்க்கும் ஒதுவன்’ (வெளிப்படச் சொல்வன்) என முடிக்க. ஓதம், பின்னது அலை, அஃது ஆகுபெயராய்க் கடலைக் குறித்தது. அதன்பின் வந்த ‘ஆன்’ உருபு ஏழாவதன் பொருட்டாய் நின்றது.

562. குறிப்புரை : இவ்வெண்பாவும் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்தது. “ஊரும் விடை” என்பதில் பெயரெச்சம் செய்ப்படு பொருட்டாயும், “ஊரும் நாகம்” என்பதில் பெயரெச்சம் வினைமுதற் பொருட்டாயும் நின்றன. “ஊரும் விடை ஒன்று” என்றது, “ஊர்தியாகக் கொள்ளப்பட்டது யானை, குதிரை முதலியன அல்ல; காளையே அதுவும் ஒன்று தவிர, இரண்டாவதில்லை” என்றபடி. “தோலே” என்னும் பிரிநிலை ஏகாரங்களால் நற்கலங்களும் நல் உடைகளும் பிரிக்கப்பட்டன. பட நாகம் மட்டு ஆர் பண் அம் மாலை - படத்தையுடைய பாம்பும், தேன் பொருந்திய அத்தியமே அழகாகச் செய்யப்பட்ட மாலைகள். நாகம் பட அட்டார் - யானை (கயாசுரன்) அழியும்படி அழித்தவர். பரிசு தன்மை ‘அவர் தன்மை இதுதானோ’ என்க. ஒகரம் இழிவு சிறப்பு.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

563. பரியானை ஊராது, பைங்கண் ஏற்றாரும்
பரியானைப் பாவிக்க ஸாகாப் – பரியானைக்
கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டுவாழ்; நன்னெஞ்சே
கட்டங்கம் ஏந்தியாக் கண்டு.

7

564. கண்டங் கரியன்; உமைபாலுந் தன்பாலும்
கண்டங் கரியன்; கரிகாடன்; – கண்டங்கள்
பாடியாட் டாடும் பரஞ்சோதிக்கு, என்னுள்ளம்
பாடியாக் கொண்ட பதி.

8

565. பதியார் பழிநீரா; பைங்கொன்றை தாவென்
பதியான் பலநாள் இரக்கப் – பதியாய
அம்மானார் கையார் வளைகவர்ந்தார்; அஃபேகொல்,
அம்மானார் கையார் அறம்!

9

563. குறிப்புரை : முதற்கண் உள்ள “பரியானை” என்பதில் ‘பரிய’ என அகரம் தொகுக்கப்பட்டது. இரண்டாம் அடியில் முதற்கண் நின்ற பரி - ஊர்தி. பாவித்தல் - நினைத்தல். நினைத்தல் செய்யாதவர்க்குப் பரியான் - அருளான். “கட்டங்கம்” இரண்டில் முன்னது ‘கட்வாங்கம்’ என்பதின் திரிபு. ‘மழு’ என்பது பொருள். பின்னது, கட்டு அங்கம் - மாலையாகக் கட்டப்பட்ட எலும்பு, நெஞ்சே பரியானை கட்டங்கம் ஏந்தியாகக் கண்டும், கட்டு அங்கம் ஏந்தியாகக் கண்டும் வாழ்’ என முடிக்க.

564. குறிப்புரை : “கண்டங்கள் பாடி ஆட்டாடும்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி, “சோதிக்கு” என்பதனோடு இயைய, “பதி” என்பதிலும், ‘பதிக்கு’ என, தொகுக்கப்பட்ட நான்காவது விரித்துரைக்க. முதற்கண் நின்ற கண்டம் கழுத்து; மிடறு. ‘உமை பாவினையும், தன் பாவினையும் கண்டு’ என இரண்டிடத்தும் இரண்டாவது விரிக்க. “கண்டு” என்னும் எச்சத்திற்கு முடிவாகிய ‘உணர்’ என்பது தொகுத்தலாயிற்று. அங்கு - அவனிடத்து ‘உமையொரு பாகமாகிய திருமேனியை யுடையனாயினும் அவனநுள் பெற்றார்க்கண்றிக் காண இயலாதவன்’ என்பதாம். இறுதியில் நின்ற கண்டம், ‘குரல்’ என்னும் பொருளது. ‘இக்குரல், பூத கணங்களின் குரல்’ என்க. ஆட்டு ஆடும் - பலவகை ஆட்டங்களை ஆடுகின்ற. பின் நின்ற பாடி - பாசறை; தங்குமிடம். பதி - தலைவன்.

565. குறிப்புரை : பதியார் பழி - ஊரில் உள்ளவர்கள் தூற்றும் அலர்கள். தீரர் - ஒழுகின்றில. ‘என்பது’ என்னும் சொல்லின் ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் யகரம் வரக் குற்றிய விகரமாய்த் திரிந்து முற்றியலுகரம் போல அலகு பெற்றது. ‘என்பது சொல்லி யான் இரக்கும்படி’ என, ‘சொல்லி’ என்னும்

566. அறமான நோக்கா(கு) அநங்கணயும் செற்றங்(கு)

அறமாநஞ் சன்ட அழுதன் - அறல்மானும்

ஒதியான் பாகம் அமர்ந்தான் உயர்புகழே

ஒதியான் தோற்றேன் ஒளி.

10

567. ஒளியார் சுடர்முன்றும் கண்முன்றாக் கோடற்(கு)

ஒளியான் உலகெல்லாம் ஏத்த - ஒளியாய

கள்ளேற்றான் கொன்றையான் காப்பிகந்தான், நன்னென்றுசே

கள்ளேற்றான் கொன்றை கடிது.

11

சொல்லெச்சம் வருவிக்க. பதி ஆய - தலைவர் ஆகிய அம் மான் ஆர் கையார் - (தாருகாவன முனிவர்கள் விடுத்த) அந்த மான் பொருந்திய கையை உடையவர். அகரம், பண்டறி சுட்டு. ‘அம் - அழு’ என்றலும் ஆம். அல்தே கொல் அத்தன்மையது தானோ! அம்மானார் - யாவரினும் பெரியோராயினார். கையார் - ஒழுக்கம் உடையார். ‘வளை கவர்ந்தார். அம்மானார், கையார் அறம் அல்தேதொல்’ என முடிக்க இதுவும் கைக்கிணைப் பாற்பட்ட தலைவி ஒருத்தியது கூற்று.

566. குறிப்புரை : அறம் ஆன நோக்காது - தனக்கு அறமாவனவற்றை எண்ணாமல், ('இருக்கம் இல்லாமல்' என்றபடி இதுவும் பழித்ததுபோல் புகழ் புலப்படுத்தியது) அநங்கன் - மன்மதன். 'மா நஞ்சு அற உண்ட அழுதன்' என மாற்றிக் கொள்க. அற - முற்றிலும் அறல் மானும் ஒதியான் - கருமணல் போலும் கூந்தலை உடையவள்; உமை. 'அறமான' என்பது பாடம் அன்று. அமர்ந்தான் - விரும்பினான். புகழே ஒதி - புகழையே சொல்லி. 'ஒளி தோற்றேன்' என மாற்றி, 'அழுகினை இழந்தேன்' என உரைக்க. இதுவும் கைக்கிணைப் பாற்பட்ட தலைவி ஒருத்தியது கூற்று.

567. குறிப்புரை : கோடற் கு ஒளியான் - கொள்ளுதலுக்குப் பின்னிடாதவன். “ஒளியாயகள்” என்பதில் கள், விகுதிமேல் விகுதி. ‘ஒளியானவைகள்’ என்றபடி - இங்கு ஒளி - புகழ். ‘உலகம் ஏத்துதற்கு உரிய புகழ்கள் பலவற்றையும் ஏற்றவன்’ என்க. இரண்டிடத்தும் “கொன்றை” என்பது கொன்றை மாலையையே குறித்தது. காப்பு இகழுந்தான் - என்னை இறவாமல் காத்தலைக் கைவிட்டான். இதன்பின் ‘ஆயினும்’ என்பது வருவிக்க. ‘தான் கொன்றையைக் கடிது ஈயக் கள்ளேல்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘�ய’ என்பது சொல்லெச்சம் கள்ளேல் - ('எண்ணால் இயலாது' என்று சொல்லிக) கரவு செய்யாதே. ‘விரைந்து சென்று இரந்து வாங்கி வா’ என்றபடி இப்பாட்டின் துறையும் முன்பாட்டின் துறையே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

568. கடியரவர் அக்கர் இனிதாடு கோயில்
கடியரவர் கையதுமோர் சூலம் - கடியரவ
ஆனேற்றார்க் காட்பட்ட நெஞ்சமே, அஞ்சல்நீ
ஆனேற்றார்க் காட்பட்டேம் யாம்.

12

569. யாமானம் நோக்கா(து) அலர்கொன்றைத் தார்வேண்ட
யாமானங் கொண்டங் கலர்தந்தார்? - யாமாவா
ஆஹா ஊரும் அழகா அனலாடி,
ஆஹார்க் கென்னுரைக்கேன் யான்.

13

568. குறிப்புரை : கடி அரவர் - கடிக்கும் குணத்தையுடைய பாம்பை
அணிந்தவர். அக்கர் - எலும்பை அணிந்தவர். ஆடு கோயில் கடியர் -
ஆடுமிடத்தைக் கடிதாக (சுடுகாடாக)க் கொண்டவர். ‘கடிய கோயிலார்’
என்றபாலது. இடத்தின் தன்மையை இடத்து நிகழ்பொருள்மேல் ஏற்றி,
“கடியர்” எனப்பட்டது. “கையதும்” என்னும் உம்மை, ‘அதுவும் கடிது’ என
இறந்தது தழுவிற்று. காடி அரவ ஆன் ஏறு - கடுமையான குரல் ஓசையை
உடைய இடபம். ‘கடியரவர் ஆனேறு’ என்பது பாடம் அன்று. ஆன்
ஏற்றார்க்கு ஆட்பட்டோம். அவ்விடத்துத் தகுதி வாய்ந்த தலைவர்க்கே
ஆட்பட்டோம். ஏற்றடி, அஞ்ச வேண்டாமைக்குக் காரணத்தை விளக்கிற்று.
ஆன் - அவ்விடம். அஃது, “ஆன் வந்தியையும் வினைநிலை யானும்” என்னும்
தொல்காப்பியத்தாலும்* அறியப்படும். ‘அவ்விடம்’ என்பது, ஆட்பட்ட
நிலையைக் குறித்தது. ஏற்றான் - ஏற்றவன்; ஏற்புடையவன். இதனால்,
பிறரெல்லாம் ஏற்புடையர் ஆகாமையும் குறிக்கப்பட்டதாம்.

569. குறிப்புரை : யாம் மானம் நோக்காது - நாம் நாணத்தைப்
பொருட்படுத்தாமல், யா மானம் கொண்டு அங்கு யா மாவா ஆஹா ஊரும்
அழகா அனலாடி அலர் தந்தார் - என்ன பெருமை பற்றி அவ்விடத்து எந்த
வகைக் குதிரையாகவோ இடபத்தை ஊர்பவரும், அழகாகத் தீயில்
ஆடுபவரும் ஆகிய பெருமான் (கொன்றை மாலையைத் தாராமல்) பழிச்
சொல்லையே தந்தார்? ஆ - ஐயோ! ‘யான் (அலர்தாற்றும்) ஊரார்க்கு என்
உரைப்பேன்’ என்க. “ஆடி” என்பது பன்மை யொருமை மயக்கம் அன்றி,
‘தந்தான்’ என்றே பாடம் ஒதலுமாம். ‘என்னுரைக்கோம் யாம்’ என்பது பாடம்
ஆகாமையறிக. மூன்றாம் அடியில், “ஊரா” என்றது, ‘ஊர்தியாக’ என்றபடி.
இதுவும் காதற்பட்ட தலைவி கூற்று.

570. குறிப்புரை : “அண்ணாமலையான், அம் பரன்” என்பவற்றை

* வினையியல் - 25.

570. யானென்றங்கு) அண்ணா மலையான், அகம்புகுந்து
யானென்றங்கு) ஜயறிவும் குன்றுவித்து – யானென்றங்கு)
ஆர்த்தானே யாயிடினும் அம்பரன்மேல் அங்கொன்றை
ஆர்த்தானேஸ், உய்வு தரிது. 14
571. அரியாரும் பூம்பொழில்கும் ஆமாத்தூர் அம்மான்
அரியாரும் பாகத் தமுதன் – அரியாரும்
வேங்கடத்து மேயானை மேவா உபிரெல்லாம்
வேங்கடத்து நோயால் வியந்து. 15
572. வியந்தாழி, னெஞ்சே, மெல்லியலார்க் காளாய்
வியந்தாசை யுள்மெலிய வேண்டா; – வியந்தாய
கண்ணுதலான் எந்தை,கா பாலி கழலடிப்பூக்
கண்ணுதலாம் நம்பாற் கடன். 16
-

முதற்கண் கூட்டியுரைக்க. அன்பான் - அழகிய இறைவன். “யான்” மூன்றில் முன்னது இறைவன் தான் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியது. இடையது, ‘யான்’ என்னும் செருக்கு. ‘என்ற’ என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. ஜயறிவு - ஜம்புல அறிவு. இறுதியது. இறைவன், ‘எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வன் யானே’ என அறிவித்தது. மூன்றாம் அடியில் உள்ள ஆர்த்தல் ஆரவாரித்தல். ஈற்றடியில் உள்ள ஆர்த்தல் இறுகக் கட்டுதல்; சூடியிருத்தல். “கொன்றை மாலையை எனக்குத் தாராமல் தானே சூடியிருப்பானாயின், யான் உய்வது அரிது” என்க. இதுவும் முன்னைத் துறை.

571. குறிப்புரை : “அரி” மூன்றில் முதலது வண்டு; இடையது திருமால்; இறுதியது சிங்கம். மூன்றாம் அடியில் “வேங்கடம்” திருவேங்கட மலை (மேவா உயிரெல்லாம் வியந்து கடத்து நோயால்வேம்) என்க. மேவுதல் - விரும்புதல். கடம் - உடல். வியத்தல், உடலை, ‘இளையது’ என்றும், ‘அழகிது’ என்றும் புசழ்தல். வேம் - வேசும்; அழியும். இப்பாட்டால் திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவர் அரியர்த்தேசரர் (சங்கர நாராயணர்) ஆதல் விளங்கும். முதலாழ்வார் பாடலும்* இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

572. குறிப்புரை : வியம் தாழி - எனது ஏவலிற் பொருந்து. இந்த ஏவல் வினைமுற்றில் இகரவிகுதி தகர ஒற்றுப் பெறாமல் வந்தது. ‘தாழ்தி’ என்றே பாடம் ஓதலுமாம். தாழ்தல் - தங்குதல். இதனை இறுதிக்கண் கூட்டுக. வியந்து - (அவர்களைப்) புகழ்ந்து. வியம்தாய - அகன்ற இடமுழுதும் நிறைந்த. கண்

* திவ்வியப் பிரபந்தம் - 3188, 3281, 3446. பதிப்பு - கி. வெங்கடசாமி ரெட்டியார், 1981.

573. கடனாகம் ஊராத காரணமும், கங்கை
கடனாக நீகவர்ந்த வாழும் – கடனாகப்
பாரிடந்தான் மேவிப் பயிலும் பரஞ்சோதி,
பாரிடந்தான் மேயாய், பணி.

17

574. பணியாய் மடநெஞ்சே, பல்சடையான் பாதம்;
பணியாத பத்தர்க்குஞ் சேயன் – பணியாய
ஆகத்தான் செய்துமேல், நம்மை அமர்கோன்
ஆகத்தான் செய்யும் அரன்.

18

நுதலான் - கண் பொருந்திய நெற்றியை உடையவன். அடிப்பு - திருவடியாகிய மலர். கண்ணுதல் - நினைத்தல். ‘நம்பால் உள்ள கடன்’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. கடன் - கடமை. “என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே”** என அப்பரும் அருளிச் செய்தார்.

573. குறிப்புரை : “கடன்” இரண்டில் முன்னது மதம்; அது, ‘கடம்’ என்பதன் இறுதிப் போலி. பின்னது கடமை, “பாரிடம்” இரண்டில் முன்னது பூதகணம்; பின்னது பூமியாகிய இடம், பணி - சொல்லியருள். இரண்டாம் அடியில் உள்ள “கடனாகம்” என்பதை, ‘கடல் நாகம்’ - எனப் பிரிக்க இதில் நாகம் - விண்ணுலகம் ‘நாகக் கடல் கங்கை’ என மாற்றி, விண்ணுலகத்தில் இருந்த கடல்போலும் கங்கையை’ என உரைக்க. முதலில் உள்ள நாகம், யானை. மேவி - விரும்பி. பயிலும் - சூழ்கின்ற. மேயாய் - விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பவனே, ‘பரஞ்சோதி, மேயாய், யானையை ஊராமல், ஏருதை உரும் காரணத்தையும், ஆகாய கங்கையை உன்சடைமுடியில் கவர்ந்து வைத்த காரணத்தையும் பணி’ என முடிக்க. ‘முன்னதன் காரணம் அறத்தை நடத்துதலும், பின்னதன் காரணம் பகீரதன் தவழும்’ என்பது கருத்து. “தான்” இரண்டும் அசைகள்.

574. குறிப்புரை : பணி ஆகபத்தர் - இடையறாத பணியை (தொழிலை) உடைய வெயிலவர். (ஆகபம் வெயில்) ஆதித்தர். சேயன் - சிவந்த ஒளியை உடையவன். ‘சூரியர் பலர் ஒன்று கூடினால் உண்டாகும் ஒளியைவிட மேலான ஒளியை உடையவன்’ என்றபடி. பணி ஆய ஆகம் - பாம்புகள் பொருந்திய உடம்பை உடையவன். செய்துமேல் - செய்வோ மாயின். தான் - அசை. ‘நெஞ்சே, பல் சடையான் பாதம் பணியாய்; செய்துமேல் சேயனும் ஆகத்தானும் ஆகிய அரன் நம்மை அமரர் கோனாகச் செய்யும்’ - என இயைத்து முடிக்க. “ஆகபத்தர்க்கு” என்னும் நான்கன் உருபு, ‘ஆகபத்தரினும்’

** திருமுறை - 5.19.9.

575. அரண்காய நைவேற்கு அநங்கவேள் அம்பும்
அரண்காயும்; அந்தியுமற் றந்தோ! – அரங்காய
வெள்ளில்சேர் காட்டாடி வேண்டான்; களிறுண்ட
வெள்ளில்போன் றுள்ளாம் வெறிகு.

19

576. வெறியானை ஊர்வேந்தர் பின்செல்லும் வேட்கை
வெறியார்பூந் தாரார் விமலன் – வெறியார்தம்
அல்லஸ்நோய் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் ஆரூர்க்கோன்
அல்லனோ? நெஞ்சே, அயன்.

20

என ஐந்தாவதன் பொருளில் வந்தது. “செய்தும்” என்பது வேறு முடிபாகவிற்
பால் இடவழுவிய ‘நம்மை அமரர் கோன் ஆக’ என்பது பன்மையொருமை
மயக்கம்.

575. குறிப்புரை : அரன் காய - சிவன் (என்னை விரும்பாமல்)
வெறுத்தலால், “அம்பும் அரன்” என்பதில் அரம், “அரன்” எனப் போவியாய்
வந்தது. அது காரிய ஆகுபெயராய் அரத்தால் அராவி உண்டாக்கப்பட்ட
கூர்மையைக் குறித்தது. உம்மையை மாற்றி, ‘அநங்க வேள் அம்பின் அரனும்
காயும்’ என்க. மற்று, அசை “வெள்ளில்” இரண்டில் முன்னது வெற்றிடம்;
பின்னது விளாமரம். ஆடி, பெயர். மேற்புறம் அழகாய் இருந்து உள்ளே
ஒன்றும் இல்லாததை, ‘வேழும் உண்ட விளாங்கனிபோல்வது’ என்றல் வழக்கு.
‘வேழும் உண்டல்’ என்பது விளாங்கனிக்கு இயற்கையில் ஏற்படுகின்ற ஒரு
நோய். ‘தேரை மோந்த தேங்காய்’ என்றலும் இது போல்வதே, இப்பழ
மொழிகளால் யானையும், தேரையும் உண்ணாமலே பழியைச் சுமத்தலால்
உண்ணாமலே வரும் பழிக்கு இவைகளை உவமை யாக உலகத்தார் கூறுவர்.
‘அரங்கு ஆய காட்டின்கண் ஆடி (என்னை) வேண்டான். (அதனால்) என்
உள்ளாம் களிறு உண்ட வெள்ளில் போன்று வெறிதாயிற்று. (இங்ஙனம்) அரன்
காய நைவேற்கு அநங்க வேள் அம்பின் அரமும் காயாநின்றது, அந்திக்
காலமும் அந்தோ!’ என இயைத்து முடிக்க. “அந்தோ” என்பதன் பின்
‘கொடிது’ என்பது எஞ்சி நின்றது. இதுவும் கைக்கிளைப்பட்டாள் ஒருத்திதன்
கூற்று.

576. குறிப்புரை : வெறி யானை ஊர் - மதத்தை உடைய யானையை
ஹர்தியாகக் கொண்டு ஊர்கின்ற வேந்தர்பின் செல்லும் வேட்கை வெறியார்
- (பரிசில் வேண்டி) அரசர் பின்னே திரிகின்ற ஆசையில்லாதவர்கள். விமலன்
வெறியார் - மலம் இல்லாதவனாகிய இறைவன்மேல் பித்துக் (பேரன்பு)
கொண்டவர்கள் ‘ஜயன்’ என்பது ‘அயன்’ எனப் போவியாய் வந்தது. ஜயன்
- தலைவன். ‘நெஞ்சே, யாவர்க்கும் தலைவனாவான் வேட்கை வெறியாரும்,

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

577. அயமால்ஊண்; ஆடாவம் நாண(து) அகள(து) ஆடை
அயமாவ(து) ஆனேறுஆர் ஆரூர் - அயமாய
என்னக்கன், தாழ்சடையன், நீற்றன் எரியாடு
என்னக்கன் றாழும் இவள்.

21

578. ஆழும் இவளையுங் கையலஅழுற் ரேனென்று)
ஆழும் இவளை அயராதே - ஆழும்
சலமுடியாய் சங்காரேன சங்கக் குழையாய்,
சலமுடியா தின்றநூள்வாய் தார்.

22

விமலன் வெறியாரும் ஆகிய அடியார்களது நோயைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் ஆரூர்க்கோன் அல்லனோ என இயைத்து முடிக்க. ‘அங்ஙனமாக, நீ பிறரை நாடியலைதல் எற்றுக்கு’ என்பது குறிப்பெச்சம். இனி, “அயன்” என்பதைப் போலியாக்காமல், ‘அயன் முதலாகிய காரணக் கடவுளர்களும் அவனேயன்றோ’ என முடிப்பினும் ஆம்.

577. குறிப்புரை : “அயம் ஆல் ஊண்” என்பதில், “ஊண்” என்பதை முதலிற் கூட்டுக. ஆல், அசை. ‘ஜயம்’, அயம் எனப் போலியாய் வந்தது. ஜயம் - பிச்சை. அதன் - தோல். “அயமாவது” என்பதில், குதிரையை உணர்த்துவதாய “அயம்” என்னும் பெயர் இங்குப் பொதுப்பட உனர்தி என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. இரண்டாம் அடியின் இறுதியிலும், ‘ஜயம்’ என்பது போலியாய் “அயம்” என வந்தது. ஜயம், இங்கு, சந்தேகம். ஜயம் மாய - சந்தேகம் நீங்க. இதனை, “ஆழும்” என்பதற்குமுன் கூட்டுக. நக்கன் - உடை உடாதவன். உரிமை பற்றி, “என் நக்கன்” எனத் தம் தமனாக்கிக் கூறினார். ‘ஆடிபால்’ என ஏழாவது விரிக்க. ‘இவள் என் நக்கு அன்று ஆழும்’ என இயைத்து முடிக்க. நகுதல் - மகிழ்தல்; விரும்புதல். அன்று - அவனைக் கண்ட அன்றே. ஆழும் - காதல் வெள்ளத்தில் ஆழ்வாள். ‘என் நக்கனுக்கு ஊன் ஜயம்; நாண் அரவு; ஆடை அதன்; அயமாவது ஆனேறு; ஊர் ஆரூர்; (அங்ஙனமாக, அவன்பால்) இவள் என் நக்கு அன்று முதலாக ஜயம் மாய ஆழும்’ என இயைத்து முடிக்க. இதுவும் பழிப்பது போலச் சிவபெருமானது வசிகரத்தைப் புகழ்ந்தவாறு.

578. குறிப்புரை : ஆழும் சல முடியாய் - வீழ்வார் அமிழ்ந்து போதற்குரிய நீரையணிந்த முடியை உடையவனே. இதனுடன் பிறவற்றையும் முதலிற் கூட்டுக. முதற்கண் உள்ள, “ஆழும் இவ்வளையும் கை அல; ஆற்றேன்” என்பது காதல் கொண்டாள் ஒருத்தியது கூற்று. “வளை” என்பது ஆகு பெயராய், நிலத்தை வளைத்துள்ள கடல் அலைகளைக் குறித்தது. கை -

579. தாராய தண்கொன்றை யானிரப்பத் தானிதனைத் தாராதே சங்கஞ் சரிவித்தான்; தாராவல் லானைமேல் வைகும் அணிவயல்ஆ ஸுர்க்கோன்நல் லானையும் வானோர்க் கரசு.

23

580. அரசுமாய் ஆஸ்விக்கும் ஆட்பட்டார்க்கு) அம்மான் அரசுமாம் அங்கொன்றும் மாலுக்கு) – அரசுமான் ஊர்தி எரித்தான் உணருஞ் செவிக்கினியன், ஊர்தி எரித்தான் உறா.

24

ஓழுக்கம். அஃதாவது, பிறர் மாட்டு இரக்கம். ஓழுக்கம் உடையவற்றை ‘ஓழுக்கம்’ என்றே கூறினார். கடல் அலை எழுப்பும் ஒசை காதலால் இரவெல்லாம் தூங்காது துன்புறுபவர்களை மேலும் தூங்க ஓட்டாது ஒலித்து வருத்துவன கடல் அலைகள். அவைகளை, “கை அல” என்றாள். “இவ்வளை” தன்பதில் வகர ஒற்றுத் தொகுக்கப்பட்டது. அயராதே - மறந்து விடாதே. ஈற்றடியில் உள்ள “சலம்” - வஞ்சனை. முடியாய் - இப்பொழுது கொண்டுள்ள இந்த வஞ்சனையை இறுதி வரையில் கொள்ளாதே. தார் - மாலை. ‘தார் அருள்வாய்’ என்க. இதுவும் காதல் கொண்டாள் ஒருத்தி கூற்று.

579. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடி இறுதியில் உள்ள “தாரா” - தாராக் கோழி; அது வயிலுக்கு அடையாதவின், “அணிவாய்” என்பதற்கு முன்னே செல்லக் கூட்டுக. ஆன்ஜை - ஏருதை. மேல் வைகும் - ‘மேற்பொருந்தி ஊர்கின்ற அரசு’ என்க. நல்லான் - நல்லவன். நையும் - வானோர் - பல துன்பங்களால் வருந்துகின்ற தேவர். அரசு - தலைவன். இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி கூற்று.

580. குறிப்புரை : அம் மான் - அழகிய பெண்; இலக்குமி. அவளுக்கு அரசு (கணவன்) “அரசும் ஆம்” என்றாராயினும், ‘அரசு ஆகின்றவனும்’ என்றலே கருத்து என்க. அங்கு ஒன்றும் - இலக்குமியாகின்ற அப்பொழுதே தனது ஒரு பாகத்தில் பொருந்துகின்ற. அரசும் - தலைவன் ஆகின்றவனும். ஆன் ஊர்தி - இடபத்தை ஊர்பவன். எரி - எரிபோலும் உருவம் உடையவன். ‘தான் கண்ணுக்கு எரிபோலத் தோன்றினும் செவிக்கு இன்பன்’ என்க. செவிக்கு இன்பனாதல், பலர்க்கு அருள் புரிந்தமையைக் கேட்டலால் வரும் இன்பத்தைத் தருபவனாதல். “தான்” என்பதன்பின், ‘ஆயினும்’ என்பது எஞ்சி நின்றது. ஈற்றடியில், ‘தீ யெரித்தான்’ என்பது ‘தீ எரித்தான்’ எனக் குறுகி நின்றது. அதற்கு முன் உள்ள ‘ஊர்’ - திரிபுரம். ‘தீயால்’ என உருபு விரிக்க உறுதல் - விரும்புதல். “உறார் போன்று உற்றார்” குறிப்பு* ‘உறாது’ என்பது

* திருக்குறள் - 1097.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

581. உறாவேயென் சொற்கள் ஓளிவளைநின் உள்ளத்து) உறாவேதீ உற்றனகள் எல்லாம் - உறாவேபோய்க் காவாலி தார்நினைந்து கைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்தாள் காவாலி தாம்ரின் கலை.

25

582. கலைகாமின்! ஏர்காமின்! கைவளைகள் காமின்! கலைசேர் நுதலிர்நாண் காமின்! - கலையாய பால்மதியன், பண்டரங்கன், பாரோம்பு நான்மறையன் பால்மதியன் போந்தான் பலிக்கு.

26

ஈறு குறைந்து நின்றது. ‘ஊரை உறாது தீயால் எரித்தான்’ என்க. “ஆட்பட்டார்க்கு” என்னும் நான்கன் உருபை இரண்டன் உருபாகத் திரிக்க. ‘அம் மானுக்கு அரசு ஆகின்றவனும், அப்பொழுதே தனது ஒருபாகத்தில் பொருந்துகின்றவனும் ஆகிய மானுக்குத் தலைவன் ஆகின்றவனும், ஆன் ஊர்தியும், தான் எரியாயினும் செவிக்கு இன்பனும் ஊர் உறாது எரித்த வனும் ஆகிய சிவபெருமான் தனக்கு ஆட்பட்டவரை அரசுமாய் ஆள்விக்கும்’ என இயைத்து முடிக்க.

581. குறிப்புரை : ஓளி வளை, தலைவி. ‘ஓளிவளை நினைந்து சோர்ந்தாள்’ என்க. மூன்றாம் அடியில் உள்ள “காவாலி” என்பது ‘காபாலி’ என்பதாம். ‘காபாலியாகிய நின் தார் (மாலையை) நினைந்து (நினைதலால்) இரண்டாம் அடி முதலில் உள்ள “உறா” என்பது, ‘உற்று’ என, ‘மிகுந்து’ என்னும் பொருட்டாயிற்று. வே தீ - ‘வேகின்ற தீ’ என வினைத்தொகை. ‘தீயைப்போல உற்றனகள் எல்லாம்’ என்க. ‘கள்’ விகுதி மேல் விகுதியாய் வந்தது. ஏகாரத்தை மாற்றி வைத்து ‘உறா போயே, கைசோர்ந்து மெய் சோர்ந்தாள்’ என்க. உறா - பற்றி. ஏகாரம் தேற்றம். கைசோர்தல் செயல் அறுதல். மெய்சோர்தல் நினைவிழுத்தல். (இது பற்றி எழுந்த என் சொற்கள் (காபாலி) நின் உள்ளத்து உருவோ? வாலிதாம் நின் கலை கா’ என்க). கலை - பிறை. ‘பிறை இனியும் தனது நிலவை வீசுமாயின் உன்னைப் பெண் பழி சாரும்’ என்றபடி. வாலிது - வெள்ளிது. கா - தடைக்காவல் செய். இது தலைவியது ஆற்றாமை குறித்துச் செவிலி வேண்டியது.

582. குறிப்புரை : “கலைசேர் நுதலிர்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி, “நான் காமின்” என்பதை இறுதியில் வைத்து உரைக்க. கலைசேர் - பிறை சேர்ந்தது போலும். கலையாய பால் - நூல்களாய பகுதிகள். மதியன் - அவற்றால் விளங்கப் பெறும் அறிவாய் உள்ளவன் ‘பாண்டரங்கன்’ என்பது குறுகி நின்றது. பாண்டரங்கம், ஒருவகைக் கூத்து. பால் மதியன் - பால்போலும் பிறையை அணிந்தவன். பலி - பிச்சை. ‘பலிக்குப் போந்தான்’

583. பலிக்குத் தலையேந்திப் பாரிடங்கள் சூழப்
பலிக்கு மனைபுகுந்து பாவாய், – பலிக்குநீ
ஜயம்பெய் என்றானுக்கு) ஜயம்பெய் கின்றேன்மேல்
ஜயம்பெய் தான் அநங்கன் ஆய்ந்து. 27
584. ஆயம் அழிய, அலர்கொறைத் தார்வேண்டி
ஆயம் அழிய, அயர்வேன்மேல் – ஆயன்வாய்த்
தீங்குழலும், தென்றலும், தேய்கோட் டிளம்பிழையும்
தீங்குழலும் என்னையே தேர்ந்து. 28
585. தேரோன் கதிரென்னுஞ் செந்தழலால் வெந்தெழழுபேய்த்
தேரோன் கதிரென்னுஞ் செய்பொருள்ளீ – தேராதே
கூட்டற்கா வாலி குரைகழற்கா, நன்னென்றுஞ்சே
கூட்டற்கா வாலிதரக் கூர். 29

என்க. ‘தானே மகளிரை மெவியச் செய்தல் போகப் பிறையையும் அணிந்துவந்தான்’ என்றபடி. முதற்கண் உள்ள கலை - ஆடை. காமின் - இழவாது காப்பாற்றுங்கள். ஏர் - அழகு. இது தோழியர் தலைவியர்க்குக் கூறியது.

583. குறிப்புரை : பலிக்கு - பிச்சைக்கு. பலிக்கும் மனை - பயன் விளையும் இல்லம். பாவாய் - பெண்ணே ‘பல்லி’ என்பது இடைக்குறைந்து “பலி” என வந்தது. பல்லிக்கு - பல்லைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்தப் பாத்திரத்தில். ஜயம் பெய் - பிச்சையிடு. ஐ அம்பு - ஜந்து அம்புகள். அநங்கன் - மன்மதன். இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

584. குறிப்புரை : ஆய் அம் - நணுகிய அழகு. ஆயம் - தோழியர் கூட்டம். அவர் அழிதலாவது வருந்தி இரத்தல். ‘தோழியர் வருந்திக் கொண்டிருக்கச் சோர் வடைகின்ற என்மேல்’ என்க. ‘ஆயன் குழல்’ என இயையும் ஆயர் ஊதும் குழல் மாலைக் காலம் நெருங்குதலைத் தெரிவித்தலால் தனிமையால் வாடுவார்க்கு அதனால் துன்பம் மிகும். தேய் கோடு - கூரியமுனைகள். ‘இவை வருத்துதல் சொல்ல வேண்டுமோ’ என்பதாம். தீங்கு உழலும் - தீமை செய்து கொண்டு திரிகின்றன. இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி கூற்று.

585. குறிப்புரை : “நன்னென்றுஞ்சே” என்பதை முதலில் வைத்தும். “கழற்று ஆ” என்பதில் உள்ள “ஆ” என்பதை இறுதியில் வைத்தும் உரைக்க. தேரோன் - வியத்தகுதேரை உடையவன்; சூரியன். வெந்து, (மனைகள்) வேதலால் பேய்த் தேர் - கானல். அதனையும் ஒரு தேவனாக வைத்து “பேய்த் தேரோன்” என

பதினெண்ணறாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

586. கூராலம் மேயாக் குருகோடு நெவேற்குக்
கூரார்வேற் கையார்க்காய்க் கொல்லாமே – கூரார்
பனிச்சங்காட் டார்சடைமேற் பால்மதியைப் பாம்பே,
பனிச்சங்காட் டாய்,கடிக்கப் பாய்ந்து.

30

587. பாயும் விடையூர்தி பாகுபதன் வந்தெனது
பாயிற் புகுதப் பணை மூலைமேல் – பாயிலன்நற்
கொன்றாய் குளிர்சடையாற் கென்றிலைலமை கூறாதே
கொன்றாய்; இதுவோ குணம்!

31

உயர்தினையாகக் கூறினார். அதன் இழிவு தோன்றுதற்கு, ‘இளமையார் போவார்; முதுமையார் வருவார்’ என்றல் போல, கதிர் - ஒளி. பேய்த்தேரின் ஒளி நிலையாது நீங்குவது போல நில்லாது நீங்கும் பொருள்’ என்க. “என்னும்” என்பன உருவக உருபும், உவம உருபுமாய் வந்தன. தேராது - அதனை அடையும் வழியை ஆராயாமல், கூடல் காவாலி - மதுரையில் உள்ள கபாலி. அவன் கழலைக் கூடுதற்காக. ஆவிதர - கண்ணீர் மழை போல வார. கூர் ஆ - மிகுந்த அன்பை உடையை ஆகு.

586. குறிப்புரை : கூர் ஆலம் - மிக்க நீர். (அதன்கண் சென்று) மேயாக் குருகு - இரையை உண்ணாமல் (ஏதோ காரணத்தால் வாடியிருக்கின்ற) நீர்ப் பறவையோடு. நெவேற்கு - (உன்னையும் உன் துணை விட்டுச் செல்ல) ‘வாடுகின்றாயோ’ என்று சொல்லி வருந்துகின்ற என் பொருட்டு. ‘பாம்பே, பால் மதியைப் பனிச்சு அங்கு ஆட்டாய்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘பனிப்பித்து’ என்பது பிறவினை விகுதி தொக்கு. ‘பனிச்சு’ எனப் போலியாயிற்று. ‘நடுங்குவித்து’ என்பது பொருள். அங்கு ஆட்டாய் - அந்தச் சடையிலே அலைக்கழி. தமக்குத் துன்பம் செய்பவர்களைத் தம்மால் துன்புறுவிக்க இயலாத்தெபாழுது, அதற்கு ஏற்படையவர்களைக் கொண்டு துன்புறுவித்தலாகிய உலகியல்பு பற்றி, தன்னை வருத்து பால்மதியை வருத்தும்படி பாம்பை வேண்டிக் கொண்டாள் காதல் நோயால் வருந்துகின்ற தலைவி. கடிக்கப் பாய்ந்து. கடிக்கப்போவதுபோல் பாய்ந்து (ஆட்டு). ‘கடித்துக் கொன்று விட்டால் சிவபெருமான் உன்னை ஒறுப்பார் ஆதலின், அது வேண்டா’ என்பாள். “கூரார் வேல் கையார்க்காய்க் கொல்லாமே” என்றாள். வேல் - மூவிலை வேல், மூன்றாம் அடியில், கூந்தலைக் குறிப்பதாகிய ‘பனிச்சை’ என்பது, ஈற்றில் அம்முப் பெற்று, “பனிச்சம்” எனவந்தது. கூர் ஆர் பனிச்சம் - அடர்த்தி மிகுந்த கூந்தல். இஃது உமாதேவிதன் பாகத்தைக் குறித்தது. காட்டு ஆர் சடை - காடு போலும் சடை. இதுவும் காதற் பட்டாள் ஒருத்தியது கூற்று.

588. குணக்கோடி கோடாக் குளிச்சடையான் வில்லின்
குணக்கோடிக் குன்றஞ்சும் போகிக் – குணக்கோடித்
தேரிரவில் வாரான் சிவற்காளாஞ் சிந்தனையே
தேரிரவில் வாழும் திறம்.

32

589. திறங்காட்டுஞ் சேயாள், சிறுகிளியைத் தான்தன்
திறங்காட்டுஞ் தீவன்னனன்; என்னும் – திறங்காட்டின்
ஊராவம் ஆர்த்தானோ(இ) என்னை யுடன்கூட்டின்
ஊராவஞ் சால உடைத்து.

33

587. குறிப்புரை : (கொன்றை என்பது விளியேற்குமிடத்து, கொன்றாய்’ என நிற்கும்). நற்கொன்றாய் - நல்ல கொன்றை மலரே. இதனை முதலிற் கொள்க. பாயில் புகுத - படுக்கையில் புகவும். பணை முலை மேல் பாய் - பருத்த தனங்களின் மேல் படுக்கவும் (இலன்) “பாய்” - பரவி. இது ‘படுத்து’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. இதனைச் செயவென் எச்சமாகத் திரிக்க. (அதனால் நீயாயினும்) என் நிலைமைகள் குளிர் சடையாற்குக் (கூறினால் உயவேன) கூறாமையால் என்னைக் கொன்றுவிட்டாய் (பெரிய இடத்தில் உள்ளவர்கட்கு) இதுவோ குணம்! (நன்மை) இது கொன்றையோடுரங்கிய காமம் மிக்க கழிப்படர் கிளவி.

588. குறிப்புரை : குணக் கோடி - கோடிகுணம்; ‘அளவற்ற நன்மைகள்’ என்றபடி. கோடா - அவற்றினின்றும் மாறுபடாத. வில்லின் குணம் - வில்லின் நாண், ‘குணத்துக்கு’ என்பதில் அத்துச் சாரியை தொகுக்கப்பட்டது. சிவபெருமானது வில்லின் நாண் பாம்பு. அஃது பாம்புகள் வாழும் நாக ஸோகத்தைக் குறித்தது. குன்றம், மேருமலை. குணக்கு கிழக்கு. “கிழக்கே ஓடி, இல் வாரான் என்க. மூன்றாம் அடியில் ‘இரவி’ என்பதன் ஈற்று இகரம் தொகுக்கப்பட்டது. ஈற்றடியில் உள்ள “தேர்”. ‘அறிவாயாக’ என ஏவல் வினை முற்று. ‘நெஞ்சே’ என்பது வருவித்துக் கொள்க. ‘நெஞ்சே, இரவி, சிவபெருமானது வில்லின் நாணாகிய பாம்பு வாழும் உலகத்திற்கு ஓடி, அதன் பின்பு மேருவைச் சுற்றி வந்து, கீழ்த்திசையை அடைந்து, தனது தேரில் எனது இல்லத்திற்கு நேராக வரவேண்டும். அவ்வாறு அவன் வரவில்லை. ஆகையால் நாம் இரவில் (இறந்துபடாது) உயிர்வாழும் முறை சிவனுக்கு அடிமையாகும் நிலைமையைச் சிந்தித்திருப்பதே. இதனை நீ அறிவாயாக’ - என்பது இதன் பொருள் இதுவும் பெண்பாற் கைக்கிணை.

589. குறிப்புரை : திறம் காட்டும் சேயான் - அழகினால் யாவர்க்கும் ஒன்றுபடுத்திக் காட்டப்படும் இலக்குமி. ‘அழகினால் யாவராலும் ‘இலக்குமி’ என்றே என்னப்படுவான்’ என்றபடி என்றது தலைவியை. “சிறுகிளியை

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

590. உடைலூடு காடாடி, ஊர்ஜியம் உண்ணி,
உடைஆடை தோல்,பொடிசந்து) என்னை - உடையானை
உன்மத் தகழுடிமேல் உய்த்தானை நன்னெஞ்சே
உன்மத் தகழுடிமேல் உம்.
- 34
591. உப்பாதென் ஆவி ஓளிவளையும் மேகலையும்
உப்பா உடம்பழிக்கும் ஓண்திதலை; - உப்பாம்
இறையானே! ஈசனே! எம்மானே! நின்னை
இறையானும் காண்கிடாய்; இன்று.
- 35

என்பதன் பின் ‘நோக்கி’ என ஒருசொல் வருவிக்க. ‘சேயாள் சிறு கிளியை (நோக்கி) ஊர் அரவம் உடைத்து என்னை அரவம் ஆர்த்தா னோடு கூட்டின், தீவண்ணன் தன் திறம் காட்டும்’ என இயைத்து முடிக்க. தன் திறம் - திருவருள் காட்டும் - உனக்கு எந்தவகையிலாவது விளங்கக் செய்வான். மூன்றாவதாய் வந்த “திறம்” என்பதில் ஆக்கம் விரித்து, திறமாகக் காட்டில் ஊர்கின்ற அரவம் (பாம்பு) என்க. ஊர் அரவம் - ஊரார் தூற்றும் அலர். சால உடைத்து - முற்றிலும் போக்கி. ‘எனக்காக நீ தீவண்ணனிடத்தில் தூதுசெல்ல வேண்டும்’ என வேண்டிக் கொண்டபடி.

590. குறிப்புரை : (எப்பொழுதும்) உடைந்த ஓடுகளை யுடைய காட்டில் ஆடிக்கொண்டு, ஊரார் இடுகின்ற ஜைத்தையே உண்பவனாய், தோலையே உடையும் ஆடையும் ஆகவும், சாம்பலையே சந்தனமாவும், என்னை ஆளாகவும் உடையவனும், உன்மத்தத்தை உண்டாக்குகின்ற பூவை (ஹாமத்தையை) முடிமேல் அணிந்தவனும் ஆகிய சிவபெருமானை, நல்ல நெஞ்சமே, உனது மத்தகத்தின் மேல் (தலையின்மேல்) உள்ள குடுமிக்கு மேலே இருக்கச் செலுத்து. உடை, அரையில் உடுப்பது, ஆடை, தோள்மேல் இதுவது இதனை ‘உத்தரியம்’ என்பர். சந்து சந்தனம். ஆடி அசைவதால், ‘ஆடை’ எனப்பட்டது. வேண்டும் இடங்களில் ஆக்கம் விரிக்க. “அப்பூதி - குஞ்சிப் பூவாய் நின்ற சேவடியாய்”* என்பதனாலும் இறைவனுடைய திருவடிகள் அடியார்களது குடுமிகளில் சூடிக்கொள்ளும் பூவாதல் விளங்கும்.

591. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடியில், “உப்பா” என்றது, ‘கழல விடுத்து’ என்றதாம். திதலை உடம்பை அழிக்கும் என மாற்றிக்கொள்ள. “உடம்பு” என்றது, உடம்பில் உள்ள அழகை. தேமலைக் குறிப்பதாகிய ‘திதலை’ என்பது இங்கு பசலையைக் குறித்தது. தனிக்கீரில் உள்ள, “உய் ஆம்” என்றது, ‘உயிர்கட்டு கெல்லாம் உய்தியாய் உள்ள’ என்றபடி. உய், முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

* திருமுறை - 4.12.10.

592. இன்றியாம் உற்ற இடரும், இருந்துயரும்
இன்றியாம் தீர்தும், எழில்நெஞ்சே - இன்றியாம்
காட்டாநஞ் சேற்றான், காமரு வெண்காட்டான்
காட்டானஞ் சேற்றான் கலந்து.

36

593. கலம்பெரியார்க் காஞ்சிரம்காய் வின்மேரு என்னும்,
கலம்பெரிய ஆற்கீழ் இருக்கை; - கலம்பிரியா
மாக்கடல்நஞ் சுண்டார் கழல்தொழார்க் குண்டாமோ
மாக்கடனஞ் சேரும் வகை.

37

இறையானும் - சிறிதாகிலும். காண் கிடாய் - காணக் கிடத்து. உன்னைக் காண என்னைக் கிடத்து என்க. இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி கூற்று.

592. குறிப்புரை : “எழில் நெஞ்சே” என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. எழில் - எழுச்சி; ஊக்கம் யாம் காட்டாஇன்றி நஞ்ச ஏற்றான் - யாம் சான்றாக இல்லாமல் விடத்தை உண்டான். (“தேவர்கள் நஞ்ச ஊட்டும் பொழுது நாம் இருந்திருந்தால் தடுத்திருப்போம் என்றபடி”). காட்டான் அஞ்செழுத்து. உணர்வை விளக்கும் விளக்காக அஞ்செழுத்தை ஏற்ற பெருமான், காட்டு காட்டுவது; விளக்கு, ஆன், மூன்றன் உருபு. “காட்டான்” - என்றது, ‘காட்டாய் இருத்தலால்’ என்றபடி. கலந்து - நம்மிடம் வந்து கலந்தமையால். இடர் - இடையூறுகள்.

593. குறிப்புரை : முதற்கண் உள்ள “கலம்” - அணிகலம். பெரியார்க்கு ஆம் சிரம் - பெரிய தேவர்களுக்கு ஆன தலையால் ஆகிய மாலை. காய் வில் - பகைவர்களை அழிக்கும் வில். என்னும் - என்று சொல்லப்படும். இரண்டாம் அடி முதலில் ‘களம்’ என்பது எதுகை நோக்கி, “கலம்” எனத் திரிந்து நின்றது. களம் பெரிதாதலாவது, நிழலால் நிலத்தில் பேரிடத்தைக் கவர்தல். இறுதியில் நின்ற “கலம்” - மரக்கலம். ஈற்றடியில், ‘ஆன்மாக்கள்’ என்பது முதற் குறைந்து, “மாக்கள்” என நின்றது. தனம் - பொருள். ஆன்மாக்கள் யாவும் அடையத் தக்க பொருள் வீடு பேறு, ‘அது, நித்தியத்துவத்தை உணர்த்தும் தலைமாலைகளையும், எல்லாம் வல்ல தன்மையை உணர்த்தும் மேரு வில்லையும், ஞானோபதேசத்தைக் குறிக்கும் ஆல் நிழலையும் உடையோனாகிய சிவபெருமானை முதல்வனாக உணர்ந்து போற்றாதவர்க்குக் கிடைக்க மாட்டாது என்றபடி.

594. குறிப்புரை : “நெஞ்சே” என்பதை முதலிலும், “சேரப் போய்” என்பதை, “மனை” என்பதற்குப் பின்னும் கூட்டி யுரைக்க. “கையாறு”

594. கையாறு), அவா, வெகுளி, அச்சங், கழிகாமம் கையாறு செஞ்சடையான் காப்பெண்ணும்; – கையாறு மற்றிரண்ட தோளாணைச் சேர்நெஞ்சே, சேரப்போம் மற்றிரண்ட தோளான் மனை.

38

595. மனைஆய் பலிக்கெள்று வந்தான்வண் காமன் மனைஆய் சுற்செச்ற வானோன்; – மனைஆய என்பாவாய் என்றேனுக்கு), ‘யானல்லேன், நீதிருவே என்பாவாய்’ என்றான் இறை.

39

இரண்டில் முன்னது செயல் அறுதி. அது மிகுதுயரைக் குறிக்கும். கழிகாமம் - அளவிறந்த காமம். கை ஆறு செஞ்சடை - பல பக்கங்களிலும் சமூலுகின்ற சிவந்த சடை. ‘கையாறு முதலிய ஜந்தும் சிவபெருமானால் தடுக்கப்படும் - என நூல்களில் சொல்லப்படும்’ என்பது முதல் இரண்டிடியின் பொருள். கை ஆறு மல் திரண்ட தோளான் - வெகுண்டு வந்த கங்கையின் வலிமை பொருந்திய பல அலைகளால் துளைக்கப்படாதவன். ‘ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்ந்த கங்கையை வருத்தம் இன்றித் தாங்கினான்’ என்றபடி. மற்று இரண்ட தோளான் - (தேவர் பலர்க்கும் பொதுவாய் அமைந்த நான்கு தோள்களினும் வேறுபட்ட இரட்டிப்பான் தோள்களை (எட்டுத் தோள்களை) உடையவன். அவனது மனையாவன திருக்கோயில்கள். ‘சிவபெருமானது திருக்கோயிலை அடைந்து அவனை வணங்கினால், கையாறு முதலியவைகளுக்கு அஞ்ச வேண்டா’ என்பதாம். மூன்றாம் அடியில் “திரண்ட” என்பதும், ஈற்றிடியில் “இரண்ட” என்பதும் அன்பெறா அகர ஈற்று அஃறினைப் பன்மை வினையா வணையும் பெயர்கள்.

595. குறிப்புரை : வண் காமன் மன் ஜி ஆச அறச் செற்ற வானோன் - வளவிய, மனமதனது அழகிய உடம்பை, அவனது குற்றம் நீங்குதற் பொருட்டு அழித்த இறைவன். மனை - எனது இல்லத்தில். ஆய் பலிக்கு என்று வந்தான் - ‘பல இடங்களிலும் சென்று ஏற்கும் பிச்சைக்கு’ என்று சொல்லி வந்தான் (அவனை யான் கண்டு) ‘மன் ஜயாய என்பாவாய்’ என்றேன் - (உன் உடம்பு முழுதும்) ‘நிலையான தலைமையை உணர்த்துவனவாகிய என்பாய் உள்ளவனே’ என்றேன். (அதற்கு) இறை - அவன். திருவே என் பாவாய் - ‘திருமகளே’ என்று சொல்லத் தக்க பாவையே. (பெண்ணே ‘என்பு ஆவாய்’ என நான் கூறியதை, ‘என் பாவாய்’ எனக் கூறியதாக வைத்து), யான் அல்லேன்; நீ; என்றான் - நான் பாவையல்லேன்; (பெண்ணல்லேன்; ஆண்) ‘நீதான் பாவை’ என்றான்.

596. ‘இறையாய வெண்சங் கிவைதருவேன்’ என்னும்
 ‘இறைஆகம் இன்றருளாய்’ என்னும்; – ‘இறையாய்!
 மறைக்காட்டாய்! மாதவனே! நின்னுருவம் இங்கே
 மறைக்காட்டாய் என்னும்இம் மாது. 40
597. மாதரங்கம் தன்ன ங்கரு சேர்த்தி, வளர்ச்சடைமேல்
 மாதரங்கக் கங்கைநீர் மன்னுவித்து, – மாதரங்கத்
 தேரானை யூரான் சிவற்காளாஞ் சிந்தனையே
 தேரானை யூரானைத் தேர். 41
598. தெருளிலார் என்னாவார்! காவிரிவந் தேறும்
 அருகில் சிராமலையெங் கோமான், – விரியுலகில்
 செல்லுமதில் மூன்றெரித்தான் சேவடியே யாம்பரவின்
 செல்லுமெழில் நெஞ்சே, தெளி. 42

‘என்னே அவனது சொல்திறம்’ என்பது குறிப்பெச்சம். குற்றமாவது சிவாபாரதம். ‘முன்னர்த் திருமேனியழகில் ஈடுபட்டவளாய்த் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தவள், பின்பு அவன் சொல்திறத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்’ என்பது கருத்து இதுவும் காதலித்தாள் ஒருத்தியது கூற்று.

596. குறிப்புரை : “இம் மாது” என்பதை, தனிச் சீரில் உள்ள “இறையாய்” என்பதற்கு முன்னர்க் கூட்டிடப் பின்பு அது முதலாக, “மாதவனே” என்பது தேராக உள்ளவற்றை முதலில் வைத்து உரைக்க. “இறை” - இரண்டில் முன்னது கை; பின்னது சிறிது. ஆகம் - மார்பு. “இறையான்” என்பது விளி யேற்று. “இறையாய்” என வந்தது மறைக்காடு தலம். மாதவன் - பெண்ணை உடம்பிலே உடையவன். இங்கே மறைக் காட்டாய் - இவ்விடத்தில் மறைவான ஓர் இடத்தில் காட்டு, “என்னும்” என்பதைப் பல முறை கூறியது. ‘இவ்வாறு இவள் பிதற்றுகின்றாள்’ என்றற்கு. இதுவும் காதற்பட்டாள் ஒருத்தி கூற்று.

597. குறிப்புரை : மாதர் அங்கம் - உமாதேவியது உடம்பு. மாதரங்கம் - பெரிய அலைகளையுடைய. மாது அரங்கத் தேர் ஆனை ஊரான். அழகிய பொது இடங்களில் ஊர்தியாக யானையை ஊராதவன். (இடபத்தையே ஊர்பவன்) என்றபடி. ‘தேராக என ஆக்கம் வருவிக்க. ஈற்றடியில் உள்ள “தேர்” இரண்டில் முன்னது, ‘தெளி’ என்னும் பொருட்டு. ‘சிவனுக்கு ஆளாக எண்ணுகின்ற எண்ணமே நல்லெண்ணம்’ எனத் தெளிவாயாக - என்றபடி. பின்னது, (தெளிந்த வண்ணமே) ‘சிந்தனை செய்’ என்பதாம். இரண்டும் ஏவல் வினைமுற்றுக்கள். ஈற்றடியில் உள்ள “ஆனை ஊரான்” என்றது, ‘திருவானைக்கா’ என்னும் தலத்தில் இருப்பவன் என்றதாம்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

599. தெளியாய் மடநெஞ்சே, செஞ்சடையான் பாதும்
தெளியாதார் தீநெறிக்கண் செல்வர் – தெளியாய
பூவார் சடைமுடியான் பொன்னடிக்கே எத்துவன்நற்
பூவாய வாசம் புனைந்து.

43

600. புனைகடற்குப் பொன்கொடுக்கும் பூம்புகார் மேயான்,
புனைகடுக்கை மாலைப் புராணன், – புனைகடத்து
நட்டங்கம் ஆட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நட்டங்க மாட்டினேன், நக்கு.

44

598. குறிப்புரை : (“தேர்” என்பது குறுக்கம் பெறின் ‘தெரு’ எனவரும் ஆகவின் “தெருள்” என்பது அந்தாதியாயிற்று). அருகு - அன்மையிடம். விரி உலகம் செல்லும் மதில் - விரிந்த உலகம் எங்கும் செல்லக்கூடிய மதில்கள். ஈற்றடியில் “செல்லும்” என்றது. ‘நமது ஒழுக்கம் பெரியோர்களது அவையில் ஏற்கப்படும்’ என்றதாம். “எழில் நெஞ்சே” என்பதை முதலிற் கொள்க.

599. குறிப்புரை : தனிச் சீரில். “தெனி ஆய்” என்பதில் ‘தெனி’ என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் ஆகுபெயராய், அதனையுடைய நீரைக் குறித்தது. “பு” இரண்டில் முன்னது அழகு; பின்னது மலர். “பாசம்” என்பதும் ஆகுபெயராய் அதனையுடைய பொருளைக் குறித்தது. “அடிக்கே” என்னும் நான்கனுருபை இரண்டனுருபாகத் திரிக்க. புனைதல் - சூட்டுதல். ‘புனைந்து ஏத்துவன்’ என்க.

600. குறிப்புரை : முதல் அடியில், ‘புன்னை’ என்பது இடைக்குறைந்து ‘புனை’ என வந்தது. இது நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள். இதன் பூவின் மகரந்தம் பொன்போலுதலால், இதனை உதிர்த்தல், கடலுக்குப் பொன் சொரிதல்போல உள்ளதாம். கடுக்கை - கொன்றை. புராணன் - பழையோன். புனை கடத்து - அழகிய குடமுழா ஓசையுடன். நட்டம் கம் ஆடும் - நடனத்தை சிதாகாசத்தில் ஆடுதலைச் செய்யும். சிதாகாசம் சிதம்பரமாகிய தலத்தையும் குறிக்கும். திருநாமம் நட்டு - திருப்பெயரை (உள்ளத்திலும், நாவிலும்) இருத்தி. நக்கு - மகிழ்ந்து. அங்கம் ஆட்டினேன் - உடம்பை ஆனந்தக் கூத்து ஆடச் செய்தேன். ‘இனி எனக்கென்ன குறை’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

601. குறிப்புரை : நக்கு அரைசு ஆளும் நடுநாளை - (பேய்கள்) சிரித்துக் கொண்டு ஆட்சி புரிகின்ற பாதியிரவில். இதன்பின் ‘வந்து’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. நாரையூர் நக்கர் - ‘திருநாரையூர்’ என்னும் தலத்தில் உள்ள சிவபெருமான் (உன்மையைக் கூறாமல்) நாம் ஜவக்கரையோம் என்ன நக்கு

601. நக்கரை சாஞம் நடுநாளை நாளையூர்
நக்கரை வக்கரையோம் நாமென்ன - நக்குரையோம்
வண்டாழுங் கொன்றையான் மால்பணித்தான், மற்றவர்க்காய்
வண்டாழுங் கொண்டாள் மதி. 45
602. மதியால் அடுகின்ற தென்னும்மால் கூரும்,
மதியாதே வைதுரப்பர் என்னும் - மதியாதே
மாதெய்வம் ஏத்தும் மறைக்காடா, ஈதேகொல்!
மாதெய்வங் கொண்ட வனப்பு. 46
603. வனப்பார் நிறழும், வரிவவையும், நாணும்
வனப்பார் வளர்ச்சடையான் கொள்ள, - வனப்பால்
கடற்றிரையும் ஈரும்இக் கங்குல்வாய் ஆன்கட்
கடற்றிரையும் ஈருங் கனன்று. 47

- 'நாம் அழகிய 'திருவக்கரை' என்னும் தலத்தில் உள்ளோம்' என்று (பொய்யாக கூறி) நகைக்கவும். உரையாம் - அவரை நாம் ஒன்றும் இகழவில்லை. (அங்ஙனமாகவும்) வண்டு ஆழ் அம் கொன்றையான் மால் பணித்தான் - வண்டுகள் தேனில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற கொன்றை மாலையை அணிந்த நாரை யூரான் (அம்மாலையைத் தாராமல்) மயக்கத்தைக் கொடுத்துப் போயினான். (அதனால் இவள்) மதிவண் தாழும் கொண்டாள் - அறிவு அவனிடத்தை தங்குதலை அடைந்தாள். 'கொண்டான்' என்பது பாடமன்று. தாழ்தல் - தங்குதல். "தாழும்", அம் ஈற்றுத் தொழிற்பெயர். எள்ளால் பற்றிப் பன்மையில் ஒருமை மயங்கிற்று. இது செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.

602. குறிப்புரை : "மறைக்காடா" என்பதை முதலிலும், "ஈதேகொல்" என்பதை இறுதியிலும் கூட்டடியுரைக்க. முதற்கண் உள்ள மதி, சந்திரன். ஆல், அசை, தனிச்சீரில் 'அஃதியாதே' என்பது, ஆய்தம் தொகுக்கப்பட்டு, 'அதியாதே' என வந்தது. 'வைது உரைப்பர்; அஃதியாதே' எனக் கூட்டுக. வைதுரைப்பார் செவிலியும், நற்றாயும். அஃதியாதே - அஃது "ஏத்தும்" என்னும் பெயரெச்சம், என்ன முறைமை. "மறைக்காடன்" என்பதனோடு முடிந்தது. ஈற்றடியில் உள்ள மாது, தலைவி. அதன்பின், "எய்ப்பு" என்பது, "எய்வு" என வந்தது. 'இவளது எய்ப்புக்குக் காரணமான உனது வனப்பின் தன்மை ஈதோ' என்க. 'இனி நீ வரைதல் இன்றியமையாதது' என்பது குறிப்பெச்சம். ஏகாரம் வினாப் பொருட்டு. கொல், அடை. அம் கொண்ட வனப்பு - இவளது அழகைக் கொள்ள கொண்ட உனது அழு. இது தோழி வரைவு கடாயது.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

604. கணன்றாழி நன்னெஞ்சே, கண்ணுதலார்க் காளாய்க்
கனன்றார் களிற்றுமிமால் காட்டக், – கணன்றார்
உடம்பட்ட நாட்டத்தன், என்னையுந்தன் ஆளா
உடம்பட்ட நாட்டன் உரு.

48

605. உருவியலுஞ் செம்பவளம்; ஓன்னார் உடம்பில்
உருவியலுஞ் குலம் உடையன், – உருவியலும்
மாலேற்றான் நான்முகனும் மண்ணேணாடு விண்ணும்போய்
மாலேற்றாற்கு) ஈதோ வாடவு!

49

603. குறிப்புரை : முதற்கண் உள்ள வனப்பு, அழகு இரண்டாம் அடியில் வனம், காடு. ‘பரிய’ எனப் பொருள் தரும். “பார்” என்பது ‘திரண்ட’ என்னும் பொருளைத் தந்தது. வனப்பால் - நீரினகண் உள்ள (திரை) என்க. ஈற்றியை, ‘கடற்று + இரை’ எனப் பிரித்து, ‘கடற்று ஆன்கண் இரையும் ஈரும்’ என இயைக்க. கடறு - காடு; என்றது மூல்லை நிலத்தை. ஆன் - ஆனிரை. இரை - இரைச்சல், ‘இக்கங்குல்வாய்க் கடல் வனப்பால் திரையும் ஈரும்; கடற்று ஆன்கண் இரையும் கணன்று ஈரும்’ என முடிக்க. இது கைக்கிளைத் தலைவி மாலைப் பொழுதின்கண் தனிப்பட்டர் மிக்குக் கூறியது. கங்குல், இங்கு மாலைக் காலத்தைக் குறித்தது.

604. குறிப்புரை : முதற்கண் உள்ள “கனன்று” என்பதை, ‘கல் + நன்று’ எனப் பிரித்து, ‘நன்று கல்’ என மாற்றி, இறுதியில் வைத்து உரைக்க. ஆழி - (கவலையில்) ஆழ்தலை உடையது. கனன்று ஆர் கனிறு - கோபித்து ஆர்ப்பரித்த யானை; கயாசுரன். (யானைத் தோலின் போர்வை தன்னிடத்தில்) மால் காட்ட - மாயோனது நிறத்தைக் காட்ட கனன்றோர் - மற்றும் பகைவர் சிலர். உடம்பு அட்ட நாட்டத்தன் - உடம்பை அழித்த நாட்டத்தன், “நாட்டம்” என்பது இரட்டுற மொழிதலாய், ‘கண்’ எனவும், ‘கருத்து’ எனவும் இருபொருள் தந்து. மன்மதன், திரிபுரத்தசரர் ஆகிய இரு திறத்தினார்க்குப் பொருந்திற்று. “கனன்றார் என்பது பொதுப்பட, ‘பகைத்தவர்’ என்னும் அளவாய் நின்றது. ஆளா உடம்பட்ட நாள் - தொண்டனாக ஏற்றுக் கொண்ட நாள். ‘நாளில் காட்டிய தன் உரு’ என விரித்து, ‘அதனை நன்று கல்’ என முடிக்க. நன்று கற்றலாவது, வருணிக்கவும், புகழுவும் வன்மை எய்துதல். “உடம்பட்ட நாள் தன் உரு” என்றதனால், இவ்வாசிரியர் இறைவனால் எவ்வகையிலோ ஆட்கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும்.

605. குறிப்புரை : உரு இயலும் - உடம்பின் நிறமும்; உம்மை சிறப்பு. இரண்டாம் அடியில் ‘இயலும்’ முதற் குறைந்து வந்தது. இயலும்- போகின்ற.

606. வடிவார் அறப்பொங்கி வண்ணக்கச் சுந்தி
வடிவார் வடம்புணைந்தும் பொல்லா – வடிவார்வேல்
முற்கூடல் அம்மான் முருகமருங் கொன்றையந்தார்
முற்கூட மாட்டா முலை.

50

607. முலைநலஞ்சேர் கானப்பேர் முக்கணான் என்னும்
முலைநலஞ்சேர் மொய்ச்சடையான் என்னும்; – முலைநலஞ்சேர்
மாதேவா, என்று வளர்கொன்றை, வாய்சோர்
மாதேவா, சோரல் வளை.

51

உரு இயலும் மால் ஏற்றான் - அழகாக நடக்கின்ற பெரிய இடப உருவத்தை
உடையவன்; திருமால், இங்கும் எண்ணும்மை விரிக்க, மால் ஏற்றாற்கு -
மயக்கத்தை ஏற்பதற்குக் காரணமாய் இருந்தவனுக்கு; இருந்தவன்
சிவபெருமான். ‘வடிவு ஈதோ’ என்க. ஒகாரம் வியப்பு.

606. குறிப்புரை : உந்தி வடி வார் அறப் பொங்கு வண் கச்ச (புணைந்தும்)
- உந்தியின்மேல், நீண்டு தொங்குகின்ற வார்போலவே மிக விளங்குகின்ற
கச்சினை (பாம்பாகிய கச்சினை)ப் புணைந்தும், பின்னர், “புணைந்தும்”
என்றதற்கு, ‘மார்பில் புணைந்தும்’ என உரைக்க. வடம் - தலைமாலை. வடிவு
ஆர் வடம் - அழகு நிறைந்த வடம். “புணைந்தும்” என்பது முன்னரும்
சென்றியைந்தது. வடிவு ஆர் வேல் - கூர்மை பொருந்திய படைக்கலம்; சூலம்,
முற் கூடல் - தலங்களில் முன்னிற்பதாகிய மதுரை, இதனை, “முளைத்தானை
எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி”* என்னும் அப்பர் வாக்கினாலும் அறிக.
இனி மடக்கணி கருதாது, ‘முக்கூடல்’ என்பது பாடமாயின், ‘திரிகூடமலை’
என்க. அவ்வாறன்றி, ‘முக்கூடல் வேர்திரிகுலம்’ என்றலும் ஆம். தார் - போக
காலத்தில் மார்பில் அணியும் மாலை, ‘அதனைக் கூட மாட்டா’ என்றதனால்,
‘மார்பை அணையப் பெறவில்லை’ என்றதாயிற்று. முருகு - நறுமணம். ‘கேனும்
ஆம் முலை கூடமாட்டா’ என்க. “மாட்டா” என்றது, ‘மாட்டாமை
யுடையனவாய் வருந்துகின்றன’ என்றபடி. ‘இவைகளைப் பெருமையால்
பெண்மை நலம் வாயாதோர் பலர் இருக்க. யாம் இவைகளைப் பெற்றும்
பயன் என்னை’ என்பது குறிப்பெச்சம் இதுவும் கைக்கினைப் பட்ட தலைவி
கூற்று.

607. குறிப்புரை : “முலை” முன்றில் முன் இரண்டும் ‘முல்லை’ என்பதன்
இடைக்குறை. அவற்றுள் முன்னது முல்லை நிலம், ‘கானப்பேர்த் தலம்
முல்லை நிலத்தில் உள்ளது’ என்றபடி. பின்னது கற்பு, ‘கற்பு நலம்’ என்பது
அதனையுடைய பெண்ணை - கங்கா தேவியைக் குறித்தது. “மாதேவா”

* திருமுறை - 6.19.1

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

608. வளையாழி யோடகல மால்தந்தான் என்னும்
வளையாழி நன்னென்றுசே காணில், – வளையாழி
வன்னாஞ்சைக் கண்டமரர் வாய்சோர வந்தெத்திர்ந்த
வன்னாஞ்சைக் கண்டன் வரில்.

52

609. வரிநீல வண்டலம்பு மாயமறைக்காட் டங்கேழு
வரிநீர் வலம்புரிகள் உந்தி – வரிநீர்
இடுமணல்மேல் அந்நலங்கொண் டின்னாநோம் செய்தான்
இடுமணல்மேல் ஈசன் எக்கு.

53

இரண்டில் முன்னது இருமொழித்தொடர். ‘பெண்ணே, வா’ என்பது அதன் பொருள் பின்னது சிவபிரானை ‘மாதேவா’ என விளிக்கும் விளி. இவற்றுள் பின்னின்ற “மாதேவா” என்பதை முதலிற் கொள்க. “என்னும்; என்னும்” என்பன, ‘என்று பிதற்றுகின்றாள்’ என்னும் பொருளன். வாய்சோர்தல் - வாய் தன்னை யறியாமலே பலவற்றைச் சொல்லுதல். ‘வாய் சோர என்னும்’ என இயைக்க. இவளை நீ, ‘நலம் சேர் மாத, வா’ என்று அழைத்து, நின் வளர் கொன்றை காரணமாக வளை சோர்தலை நீக்கு’ என முடிக்க. “கொன்றை” என்பதில் தொக்கு நின்ற ‘ஆன்’ உருபு. ‘அது காரணமாக’ என்னும் பொருளது. தன்வினை. பிறவினை இரண்டிற்கும் பொதுவாம் “சோரல்” என்பது இங்குப் பிறவினைக் கண் வந்தது. இது தோழி மாலை யிரந்தது. “முலைநலங்குசேர்” என்னுந் தொடர் மீள மீள வந்து, பொருள் வேறுபட்டது சொற் பின்வருநிலையனி.

608. குறிப்புரை : ‘ஆழி நன்னென்றுசே, வளை ஆழி வன்னாஞ்சைக் கண்டு அமரர் வாய்சோர வந்து எதிர்ந்த வன்னாஞ்சு சக்கு அண்டன் காணில் ஆழி வளையோடு அகல மால் தந்தான்; வரில் வளை’ - என்னும் - என இயைத்து முடிக்க. “ஆழி” மூன்றில் முதலது மோதிரம்; இடையது, துன்பத்துள் ஆழ்தலை யுடையது, இறுதியது கடல். “வளை” மூன்றில் முதலது மோதிரம்; இடையது, வளையல் இடையது, “வளைத்துக் கொள்” என முற்று, இறுதியது ‘வளைந்த’ (பூமியைச் சூழ்ந்த) என வினைத் தொகை. காணில் - காட்சியளவில் வன்னம் - ஒளி. சக்கு (சட்ச) - கண், ஒளியான கண் - ‘ஞாயிறு திங்கள், தீ’ என்பனவாய் அழைந்த கண்கள். அண்டன் - தேவன் ‘வந்தெத்திர்ந்த அண்டன்’ என்க. என்னும் - என்று என் தோழி பிதற்றுகின்றாள். இது தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூறியது.

609. குறிப்புரை : ஈற்றழியை முதலிற் கொள்க. அந்த அடியில், “மேல் ஈசன்” என்பது ‘மேலாய சிவன்’ என்னும் பொருளது, இடும் அணல் ஈசன் -

610. அக்காரம்; ஆடாவம் நாண்; அறுவை தோல்; பொடிசாந்து) அக்காரந் தீர்ந்தேன் அடியேனுக்கு) – அக்காரம் பண்டரங்கன் எந்தை, படுபிணங்கேர் வெங்காட்டுப் பண்டரங்கன், எங்கள் பவன்.

54

611. பவனடிபார்; விண் நீர், பகலோன், மதி, தீப், பவனங்கேர் ஆரமுதம்; பெண் ஆண்; – பவனங்கேர் காலங்கள் ஊழி அவனே; கரிகாட்டில் காலங்கை ஏந்தினான் காண்.

55

(எமக்கு எல்லாவற்றையும்) தருபவனாகிய ஈசன்; ‘இது பொழுது நோய் செய்தான்’ என்பதாம். “வரி” மூன்றில் முன்னது அழகு. இடையது கீற்று. இறுதியது ‘வாரி’ என்பது குறுகி நின்றது, வாரி - கடல். “நீர்” இரண்டில் முன்னது நீர்மை; பின்னது தண்ணீர். அம் நலம் - அழகினால் உண்டாகின்ற இன்பம். ‘இடு மனல் மேல் நலங் கொண்டான்’ என்பது கைக்கிளைத் தலைவி தான் கண்ட கனவைத் தோழிக்குக் கூறியது.

610. குறிப்புரை : முதல் அடியில் உள்ள “அக்கு” - எலும்பு. ஆரம் - ஒளிமணிவடம். நாண் - அரைநாண். அறுவை - துணி; உடை. பொடி - சாம்பல். சாந்து - சந்தனம். ‘ஆரம் அக்கு; நாண் அரவம்; அறுவை தோல்; சாந்து பொடி’ - என்க. இரண்டாம் அடியில் உள்ள அக்காரம் - அந்த வெறுப்பு. அஃதாவது, ‘மாலை எலும்பு. சாந்து சாம்பல்’ என்பன போல இகழ்தல். ‘காரம் தீர்ந்தேன் ஆகையால், அடியேனுக்கு அவன் அக்காரம் (சருக்கரை) என்க. “சாந்து” என்பதன்பின். ‘என்னும்’ என ஒருசொல் வருவிக்க. “பண்டரங்கன்” இரண்டில் முன்னது, ஒருவகைக் கூத்து. பின்னது, பழமையான நடன அரங்கம். ‘வெங்காடாகிய பழைய அரங்கினை உடையவன்’ என்க. “பவன்” என்பது சிவபெருமானது திருப்பெயர்களுள் ஒன்று.

611. குறிப்புரை : கரி காடு - கரிந்த காடு; சடுகாடு. “கால் அங்கை ஏந்தினான்” என்றது, ‘ஹர்த்துவ தாண்டவம் ஆடினான்’ என்றபடி. “அவனே” என்பதை இதன்பின் பின்னும் முதல் அடியில் “பவனடி” ஒழிந்தவற்றை அதற்குப் பின்னும் கூட்டி, “காண்” என்பதை அசையாக்கியும், “பவன் அடி பார்” என்பதை வேறு முடிபாக வைத்தும் உரைக்க. பவன் - சிவன். சிவபெருமான் அனைத்துப் பொருள்களும் தானாகியும், பூமியே திருவடியாகக் கொண்டும் விளங்குதலைக் கூறியவாறு. இரண்டாம் அடி முதற்கண் உள்ள பவனம், தேவலோகம், ஈற்றில் உள்ள பவனம், மேடம், இடபம் முதலிய இராசிகள்.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

612. காணங்கை இன்மை கருதிக் கவலாதே
காணங்கை யாற்றோழுது; நன்னெஞ்சே, – காணங்கை
பாவனையாய் நின்றான், பயிலும் பரஞ்சோதி
பாவனையாய் நின்ற பதம்.

56

613. பதங்க வரையுயர்ந்தான் பான்மகிழ்ந்தான் பண்டு
பதங்கன் எயிறு பறித்தான் – பதங்கையால்
அஞ்சலிகள் அன்பாலும் ஆக்குதிகான் நெஞ்சேகூர்ந்து)
அஞ்சலிகள் என்பாலும் ஆக்கு.

57

612. குறிப்புரை : காணம் - பொற்காச. கவலாது - கவலைப்படாமல். ஏகாரம், தேற்றம். ‘அங்கையால் தொழுது காண்’ என மாற்றுக. காண் நங்கை - தன்னைக் கண்டு வழிபட்ட உமாதேவி. ‘அவன் பாவிக்கப்படும் பொருளாய் நின்றான்’ என்க. ஈற்றடியில் உள்ள “பாவனை” என்பதை, ‘பா + வனை’ எனப் பிரிக்க. பா - பாமாலை. வனைதல் - ஆக்குதல். ‘பதத்துக் கண்’ என ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. நின்ற பதம் - நிலையான பாதங்கள். நிலையாவது, அடைந்தார் பின் நீங்காமை.

613. குறிப்புரை : பதங்கம் - பறவை. அது கருடனைக் குறித்தது. வரை - மலை, கருடனாகிய மலைமேல். உயர்ந்தான் - ஏறி வருபவன்; மாயோன். பால் - அவனது பாகத்தை. மகிழ்ந்தான் - தன்பாகத்தில் இருக்க விரும்பினவன். பதங்கன் - சூரியன். சூரியன் தக்கன் வேள்வியில் பல் உதிர்க்கப்பட்டான் அவனது பதம் - பாதங்களில், நெஞ்சே, அன்பாலும் கூர்ந்து அஞ்சலிகள் (கும்பிடுகள்) ஆக்குதி; (அதனால்) என்பாலும் நீ அஞ்சலிகள் (அஞ்சாமைத் தன்மைகளை) ஆக்கு. அஞ்சப்படும் பொருள்கள் பலவாகச் சொல்லப்பட்டன. ‘சிவபெருமானைத் தொழுதால் நாம் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை’ என்பது கருத்து. “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும். உடையார் ஒருவர் தமர் நாம் - அஞ்சவது யாதொன்றும் இல்லை; அஞ்ச வருவதும் இல்லை”, “நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை யஞ்சோம்”² என்னும் அப்பர் திருமொழிகளையும் “அச்சம் இலர்; பாவம் இலர்; கேடும் இலர்... கொன்றை நயந்தானும் - பச்சம்முடை அடிகள் திருப்பாதம் பணிவாரே”³ என்னும் திருஞானசம்பந்தர் திருமொழியையும் காண்க. காண், முன்னிலையசை. என்பாலும் - என்னிடத்திலும்.

1. திருமுறை - 4.2.1

2. திருமுறை - 6.98.1

3. திருமுறை - 1.18.1

614. ஆக்கூர் பனிவாடா, ஆவிசோர்ந் தாழ்கின்றேன்;
ஆக்கூர் அலர்தான் அழகிதா ? – ஆக்கூர்
மறையோம்பு மாடத்து மாமறையோன் நான்கு
மறையோம்பு மாதவர்க்காய் வந்து.

58

615. வந்தியான் சீறினும் வாழி! மடநெஞ்சே!
வந்தியா உள்ளத்து வைத்திராய் – வந்தியாய்,
நம்பரனை யாடும் நளிர்ப்புன் சடையானை,
நம்பரனை நாள்தோறும் நட்டு.

59

616. நட்டமா கின்றன வொண்சங்கம்; நானவன்பால்
நட்டமா நன்னீர்மை வாடினேன் – நட்டமா
ஸயான் எரியாடி, எம்மான் இருங்கொன்றை
ஸயானேல் உய்வ திலம்.

60

614. குறிப்புரை : “ஆக்கூர்” மூன்றில் முதலது, “ஆக்கு ஊர் பனி” எனப் பிரித்து, ‘பொழிகின்ற, உலகை மறைக்கின்ற பனி’ எனப் பொருள் கொள்ளுதற்கு உரியது. இடையது, ஊர் ஆக்கு அவர் - ஊரார் தூற்று பழி. இறுதியது, ‘திருஆக்கூர்த் தலம். மாடம் - மாடக்கோயில். மறை ஓம்பு மாடம் - காவல் செய்கின்ற மாடம். மா - மறையோன், சிவபெருமான், ஈற்றியில் உள்ள மறை, வேதம். மாதவர், அந்தனர். வந்து - வந்ததனால் ‘திருஆக்கூர்ப் பெருமான் அங்குள்ள அந்தனர்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டி வீதியில் வந்ததனால் நான் பனியால் வாடி ஆவி சோர்ந்து ஆழ்கின்றேன்’ எனக் கைக்கிளைத் தலைவி கூற்றாக உரைத்துக் கொள்க.

615. குறிப்புரை : மூன்றாம் அடியில் ‘நம்பு + அரனை’ எனப் பிரிக்க. நம்புதல் - விரும்புதல். அரனை, சடையானை, பரனை (அவன்) வந்தியாய் வந்த பொழுது யான் சீறினும் நெஞ்சே (நீ அவனை) நாள்தோறும் நட்டு நட்புக் கொண்டு வந்தியா (வந்தித்து - வணங்கி) உள்ளத்து வைத்திராய்’ என இயைத்து முடிக்க. தனிச் சீரில் உள்ள “வந்தி” - மங்கலமாகப் படுபவன். ‘வந்தியாய் வந்து’ என முன்னே கூட்டுக. “வந்து” என்பதனை, ‘வர’ எனத் திரித்துக் கொள்க. ‘ஆற்றாமை காரணமாக எனக்குச் சீற்றம் எழலாம்; ஆயினும் நீ அவனை வெறாதே’ எனத் தலைவி தன் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தினாள். வாழி, முன்னிலையசை.

616. குறிப்புரை : நட்டம் ஆகின்றன - இழப்பு ஆகின்றன. சங்கம் - சங்க வளையல். நட்ட மா நன்னீர்மை - நட்புக் கொண்ட பெரிய, நல்ல இயல்பு, ‘நன்னீர்மையால்’ என உருபு விரிக்க. நட்டம் ஆடியான் - நடனம்

617. இலமலருஞ் சேவடியார் ஏகப் பெறாரே ?

இலமலரே ஆயினும் ஆக; - இலமலரும்
ஆம்பல்சேர் செவ்வாயார்க்கு ஆடாகே ஆடினேன்
ஆம்பல்சேர் வெண்தலையர்க்கு) ஆள்.

61

618. ஆளானம் சேர்களிறும் தேரும், அடல்மாவும்

ஆளானால் ஊரத்தான் ஏறாறூர்ந்தே - ஆளான்பொய்;
நாடகங்க ளாட்டயரும் நம்பன் திருநாமம்
நாடகங்கள் ஆடி நயந்து.

62

ஆடுபவன். ‘ஆடியான்’ என்பது நீட்டல் பெற்றது. “இலம்” என்னும் பன்மை இரக்கக் குறிப்புணர்த்தி, “நான்” என்ற ஒருமையோடு மயங்கிற்று. இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி தோழியை மாலையிரக்க வேண்டியது.

617. குறிப்புரை : முன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, “ஆடினேன்” என்பதை இறுதிக்கண்ணும், “இலமலரே ஆயினும் ஆக” என்பதை அதன் பின்னும் கூட்டி யுரைக்க. மூன்றாம் அடியில் உள்ள “ஆம்பல்” என்பது ஆம்பல் மலரின் நிறத்தைக் குறித்தது. “செவ்வாயார்” என்றதும், “சேவடியார்” என்றதும் தோழியரை. ஏகாரம் வினாப் பொருட்டு. ஆடுதல் - உரையாடுதல். இரண்டில் முன்னது வெளிப்படுத்துதலையும், பின்னது அளவளாவுதலையும் குறித்தன. ஈற்றடியில் “ஆம்” என்பதில் ‘ஆளாய்’ என ஆக்கம் விரிக்க. முதலடியின் முதலில் ‘இலவு’ என்பது உகரம் இன்றி வந்தது. இலவ மலர், சிவப்பு நிறம் உடையது. ஆதலின் சேவடிக்கு உவமையாயிற்று. இரண்டாம் அடியில் உள்ள “இலம்” - இல்லம்; அஃதாவது குடிமை, அலர் ஆதல் - பழிச் சொல்லுக்கு உள்ளாதல். ‘தோழியர்க்கு உரையாமலே யான் வெண்டலையர்க்கு ஆளாய் அளவளாவினேன்; அதன் மேலும் நமது குடி பழிச் சொல்லுக்கு உள்ளாவதாயினும் ஆகுக. சேவடியார் (இறைவர்பால்) தாது ஏகப்பெறாரோ? (பெற்றால் யாதும் உய்வேன்). யாவரும் பிறர் தூற்றும் பழியை இலமாவோம்’ என இயைத்து முடிக்க. இதுவும் மேலைத் துறை.

618. குறிப்புரை : ஆளான் அஞ்ச ஏர் களிறு - மனிதரால் அஞ்சப்படுகின்ற, அழகிய யானை. மா - குதிரை. ஆள் ஆனார் - தனக்கு அடியர் ஆயினார். பொய் ஆளான் - ஒரு ஞான்றும் பொய்யைப் பயன்படுத்தாதவன்; *வாய்மையையே உடையவன்’ என்றபடி நாடகங்கள் - பலவகை நடனங்கள். நாடு அகங்கள் - நினைக்கின்ற மனங்கள். ஆடி - கண்ணாடி போலத் தூய்மையைப் பெறும். ‘ஆடி ஆம்’ என ஒருசொல் வருவிக்க. நயந்து - விரும்பி. நயந்து ‘நாடு அகங்கள்’ எனக் கூட்டுக. ‘ஏறாருந்

619. நயந்தநாள் யானிரப்ப நற்சடையான் கொன்றை
நயந்தநாள் நன்னீர்மை வாட - நயந்தநாள்
அம்பகலஞ் செற்றான் அருளான்; அநங்கவேள்
அம்பகலம் பாயும் அலர்ந்து.

63

620. அலங்காரம் ஆடரவம், எண்புதோல் ஆடை;
அலங்கார வண்ணற்கு) அழகார் - அலங்காரம்
மெய்காட்டும் வார்குழலார் என்னாவார்! வெள்ளேற்றான்
மெய்காட்டும் வீடாம் விரைந்து.

64

தாளான்' என்பது பாடம் அன்று.

தான்நானும் பிச்சை புகும்போலும், தன் அடியார்
வான் ஆள, மன்ஆள வைத்து

என நக்கீர தேவரும்* அருளிச் செய்தார்.

619. குறிப்புரை : நய் அந்த நாள் நன்னீர்மை வாட - வருந்து கின்ற
அந்த நாட்களில் எனது நல்ல அழகெல்லாம் வாடிப் போதலால், நய் அந்த
நாள் நற் சடையான் கொன்றை யான் இரப்ப - இறந்துபடுகின்ற இறுதி
நாள் வந்தது போன்ற நிலையில் யான் நல்ல சடைகளையுடைய
சிவபெருமானது கொன்றை மாலையை இரக்கவும். நயந்த நாள் அம் பகல்
அம் செற்றான் அருளான் - அவனைக் கண்டு நான் விரும்பிய நாளாகிய
அழகிய நாளில் எனது அழகை அழித்துச் சென்றவன் அதனை எனக்கு
ஈயவில்லை. அநங்க வேள் அம்பு அலர்ந்து அகலம் பாயும் - காமவேளது
அம்புகள் எங்கும் பரந்து வந்து என் மார்பிற் பாயாநின்றன; (யான் இனிச்
செய்வது என!)

'நை' என்பது, 'நய்' எனப் போலியாய் வந்தது. "அந்த" இரண்டில் பின்னது
சுட்டு; முன்னது 'அந்தம்' என்பதன் புணர்ச்சி விகாரம். இதுவும் கைக்கிளைத்
தலைவி ஆற்றாமை கூறியது.

620. குறிப்புரை : "அலங்காரம்" மூன்றில், முதலது அலங்கு ஆரம் -
(மார்பில்) அசையும் மாலைகள். அவை அரவமும், எலும்புமாம். இடையது
அழகு. வண்ணற்கு - நிறத்தை யுடையவன் (சிவபெருமான்) பொருட்டாக.
அழகு ஆர் அலங்கு ஆர மெய் காட்டும் வார் குழலார் - தங்களது மேனி
யழகு, நிறைந்த ஒளியை வீசுகின்ற முத்தின் நிறத்தைக் காட்டி நிற்கும் நீண்ட

* கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி - 53

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

621. விரையார் புனர்கங்கை சேர்ச்சையான் பொன்னா
விரையார் பொழிலுறந்தை மேயான், – விரையாந்து
என்பணிந்தான் ஈசன் இறையான், எரியாடி
என்பணிந்தான் ஈசன் எனக்கு.

65

622. எனக்குவளை நில்லா எழிலிழுந்தேன் என்னும்
எனக்குவளை நில்லாநோய் செய்தான்? – இனக்குவளைக்
கண்டத்தான் நால்வேதன் காரோணத் தெம்மானைக்
கண்டத்தால், நெஞ்சேகாக் கை.

66

கூந்தலையுடைய மகளிர் (உடல் வெளுத்துப் போன மகளிர் என்றதாம்). இனி என்னாவாரோ! (இவர்கட்டு இனி) ஏற்றான் மெய்காட்டும் வீடு விரைந்து ஆம் - இடப வாகனத்தையுடையவன் தனது உண்மையை விளக்குகின்ற வீடு விரைவில் கிடைத்துவிடும்போலும்! (இறந்துபடுவர் போலும்' என்றபடி).

621. குறிப்புரை : விரை ஆர் புனல் - விரைந்த (வேகமாய்) ஆர்க்கின்ற (ஓலிக்கின்ற) நீர். பொன்னாவிரை - பொன் போலும் ஆவிரம் டு. ஆர் - நிறைந்த. உறந்தை - உறையூர்; முக்கிச்சரம். நீறு விரையா அணிந்தான் - திருநீற்றை வாசனை பொருந்திய சந்தனமாக அணிந்தவன். ‘விரைவாக’ என்றதற் கேற்ப, ‘மாலையாக’ என்பது வருவித்து, ‘மலையாக’ என்பை அணிந்தான்” என்க. ஈற்றடியில் “�சன்” என்பது ‘அவன்’ எனச் சுட்டாவாய் நின்ற ‘அவன் எனக்குப் பணிந்தான்; என்’ - என்க. எனக்கு - என் அளவிற்கு. பணிந்தான் - இறங்கி வந்து அருள் செய்தான். என் - என்ன வியப்பு.

622. குறிப்புரை : ‘இனக் குவளைக் கண்டத்தான்... எம்மானைக் கண்ட அத்தால், (அவன்) நக்கு, வளை நில்லா நோய் என் செய்தான்? (இவள்) ‘எனக்கு வளை நில்லா; எழில் இழிந்தேன் என்னும்; (இனி) இவளைக் காக்கை நெஞ்சே’ என இயைத்து உரைக்க. இனக் குவளைக் கண்டத்தான் - சூட்டான நீலோற்பலப் பூப்போலும் கரிய கண்டத்தை யுடையவன் கண்ட அத்தால் - அவனைக் கண்ட அதனாலே, ‘கண்ட’ என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.. ‘அதனால்’ என்பது ‘அத்தால்’ என மருவிற்று. நக்கு - சிரித்து; ‘அன்பு காட்டி’ என்றபடி. வளை நில்லா நோய் - தாழ்ந்து நில்லாது உயர்ந்து எழுகின்ற நோய். காக்கை - காத்தலைச் செய்வது. நெஞ்ச காத்தலாவது, அவனை நினையாது மறத்தல், என்னும் - என்று சொல்லி இரங்குகின்றாள்.

623. காக்கைவளை என்பார்ப்பார்க் கண்பாய்ப்பால் நையாதே
காக்கைவளை யென்பார்ப்பான் ஊர்குரக்குக் – காக்கைவளை
ஆடானை ஈருரியன் ஆண்பெண் அவிர்ச்சடையன்
ஆடானை யான(து) அமைவு.

67

624. அமையாமென் தோள்மெலிவித்து) அம்மாமை கொண்டிங்
கமையானோய் செய்தான் அணங்கே, – எமையாளும்
சாமத்த கண்டன் சடைசேர் இளம்பிழையன்
சாமத்தன் இந்நோய்செய் தான்.

68

623. குறிப்புரை : முதலடியில் “காக்கைவளை” என்பதை, ‘கை வளை கா’ என மாற்றுக. “கா” - கழன்று வீழாமல் காப்பாற்று. ஏவல் வினைமுற்றின்முன் வல்லொற்று மிக்கது. என்பு - என்றல், பகர ஈற்றுத் தோழிற்பெயர். என்பு ஆர்ப்பார்க்கு அன்பாய் - என்பதாகச் சொல்ல ஆரவாரிக்கிண்றவர்கள் மேல் அன்பாய். தலைவி தண்ணைப் பிற்போலக் கூறினாள் ஆதலின், “ஆர்ப்பார்” எனப் பன்மையாற் கூறினாள்; பால் நையாது - அவர்கள்பால் மனம் இரங்காமல் ஏகாரம் தேற்றம். காக்கை வளை என்பு ஆர்ப்பான் - காக்கைகள் சூழ்கின்ற எலும்புகளை (புறங்காட்டில் உள்ள எலும்புகளை என்றபடி) மாலையாக அணிந்தவன்; சிவபெருமான். “குரக்குக் கா” என்பதும் ஈற்றடியில் உள்ள “ஆடானை” என்பதும் தலங்கள். கை வளை ஆடு ஆனை ஈர் உரியன் - தும்பிக்கை வளைந்து அசைகின்ற யானையை உரித்த தோலை யுடையவன். ஆண் பெண் - ஆணும் பெண்ணுமாய் உருவம் உடையவன். அமைவு - பொருத்தம். ‘காதல் மிக்கு மெலிகின்ற மகளிர்’, - எங்கள் கை வளைகளைக் கா - என்று முறையிடுகின்றவர்கள் மேல் அன்பாய், அவர்பால் இரக்கங் கொள்ளாமலே சிவன் குரக்குக்கா, ஆடானை ஆகிய தலங்களில் வாளா அமர்ந் திருத்தல் பொருந்துவதோன்றே’ எனத் தலைவி இரங்கினாள். ‘பொருந்துவது’ என்றது எதிர்மறைக் குறிப்பு.

624. குறிப்புரை : அமை - முங்கில். அம் மாமை - அழகிய, மாந்தளிர் போலும் நிறம், அமையா நோய் - தீரா நோய். சாமத்த - சாமவேதம் பொருந்திய. ‘சாமத்தனாய்’ என ஆக்கம் விரிக்க. சாமத்தன் - இடாயாமத்திலே வந்தவன். “அணங்கே” எனத் தோழியை தலைவி விளித்தாள். ஆகவே, இது தோழியைத் தாது செல்ல வேண்டிக்கொண்ட தலைவி கூற்றாயிற்று.

625. குறிப்புரை : ‘தான் + நக்கன்’ எனப் பிரிக்க. நக்கன் - உடையில்லாதவன்; திகம்பரன்; திக்குகளையே ஆடையாக உடையவன். நக்க பிறையன். ஓளி வீசுகின்ற பிறையை அணிந்தவன். கோடு - தந்தம், தானக்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

625. தானக்கண், நக்க பிறையன், பிறைக்கோட்டுத்
தானக் களிற்றுரியன், தண்பழனன் - தானத்
தரையன் அரவரையன் ஆயிழழைக்கும், மாற்கும்
அரையன் உடையான் அருள்.

69

626. அருள்நம்பாற் செஞ்சுடையன், ஆமாத்தூர் அம்மான்,
அருள்நம்பால் நல்கும் அமுதன், - அருள்நம்பால்
ஓராழித் தேரான் எயிற்ட்ட உத்தமனை
ஓராழி நெஞ்சே, உவ.

70

627. உவவா நறுமலர் கொண்டு) உத்தமனை உள்கி
உவவா மனமகிழும் வேட்கை - உவவா(று)
எழுமதிபோல் வாள்முகத்து) ஈசனார்க் கென்னே;
எழுமதிபோல் ஈசன் இடம்.

71

களிறு - மத நீரை யுடைய யானை. தானத்து அரையன் - தானம் செய்தற்கு
வேண்டப் படும் சற்பாத்திரங்களுள் முதலாவதானவன். ‘சிவனை நோக்கிச்
செய்யும் தானங்களை விடச் சிறந்த தானம் பிறிதில்லை’ என்றபடி. ஆயிழழை
- உடைம். மால் - மாயோன். அரையன் - இவர்களைப் பாதி உடலிற்
கொண்டவன். ‘அருள் உடையான்’ என்மாற்றி, ‘இங்ஙனம் கூறப்பட்ட இவன்
உயிர்கள் மாட்டுப் பேரருள் உடையவன்’ என்க.

626. குறிப்புரை : முதலடியிலும், இரண்டாம் அடியீற்றிலும் உள்ள
“அருணம்” சிவப்பு. அஃது ஆகுபெயராய், முதற்கண் நெருப்பினையும், பின்னர்
குரியனது கிரணங்களையும் குறித்தன. பால் - பான்மை; தன்மை. ஆமாத்தூர்
. ஒருதலம். இரண்டாம் அடியில் உள்ள “அருணம்பால்” என்பதை, ‘அருள் +
நம்பால்’ பிரித்து உரைக்க. ‘ஆழி நெஞ்சே ஓர்; உவ’ என மாற்றி, ‘துன்பத்தில்
ஆழ்கின்ற நெஞ்சே, நினை; அதன் பயனாக மகிழ்ச்சியடை’ என உரைக்க.

627. குறிப்புரை : ‘�சனார்க்கு ஈசன் இடம், உத்தமனை மலர் கொண்டு
உள்கி மகிழும் வேட்கை எழுமதி போல் என்’ என இயைத்து முடிக்க. ஏகாரம்
தேற்றம். “உத்தமன்” என்பது “�சனார்” எனப்பட்டவனையே குறித்தலால்
‘அவன்’ என்னும் சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது. உவவா உள்கி - மகிழ்ந்து
நினைத்து, இரண்டாம் அடியில் ‘உவவா’ என்பது வகரமெய் குறைந்து
“உவவா” என வந்தது. உகரம் சுட்டு. ‘உந்த அவாவால் மனம் மகிழ்கின்ற
வேட்கை எழும் மதி’ என்க. மதி - புத்தி. உவவு ஆறு - உவா நாளில்
(பெளர்ணிமையில்) எழுகின்ற திங்கள். என் - என்று அறி, ஈற்றடியில் உள்ள
�சன் - தலைமை; ‘�சனார்க்கு, நறுமலர் கொண்டு உள்கி மகிழும் வேட்கை

628. இடமால்; வலமாலை வண்ணமே; தம்பம்
இடமால் வலமானஞ் சேர்த்தி – இடமாய
மூவா மதிபுரையும் முன்னிலங்கு மொய்ச்சடையான்,
மூவா மதியான் முனி.

72

629. முனிவன்மால் செஞ்சடையான், முக்கணான் என்னும்
முனிவன்மால் செய்துமுன் நிற்கும் – முனிவன்மால்
போற்றார் புரமெரித்த புண்ணியன்தன் பொன்னடிகள்
போற்றாநாள் இன்று புலர்ந்து.

73

எழுகின்ற புத்தியே சிறப்புடைய இடம்' என்றபடி உயர்த்தற் கண்
ஒருமையோடு பன்மை மயங்கிற்று.

628. குறிப்புரை : முதல் அடியில், இடம் - இடப்பக்கம். மால் -
மாயோன், மாலை - அந்தி வானம். தம்பம் இட - நிலைநிற்றலை இடும்படி.
மால் வல மான் அம் சேர்த்தி - மருஞதலை மிக உடைய மானை. அழகாக
ஏந்தி. ‘அதற்கு (மதிக்கு) இடமாய சடை’ என இயைக்க. புரைய - உயர்ந்து
விளங்க, மூவா மதியான் - கெடாத அறிவை உடையவன்; ‘நித்தியன்’ என்றபடி.
முனி - தவக்கோலத்தையுடையவன். இடப்பக்கத்தில் மாயோனை
உடையனாய் இருத்தல் முதலியவற்றைக் கூறி, இறுதியில் அவனது
தவக்கோலத்தைப் புகழ்ந்தவாறு.

629. குறிப்புரை : முனிவன் - தவக் கோலத்தை யுடையவன். மால்
சடை - பெரிய சடை. என்னும் - என்று சொல்வாள். முனிவன்மால் செய்து
- யாவரும் வெறுத்தற்குரிய வலியமையலைக் கொண்டு. முன் நிற்கும் - அவன்
எதிரில் போய் நிற்பாள். முனிவன்மால் போற்றார் - கோபிக்கின்ற. வலிய
அஞ்ஞானத்தையுடைய பகைவர். அடிகள் போற்றா நாள் இன்று. பாதங்கள்
இவளைக் காப்பாற்றாது கைவிட்ட நாளாகிய இன்று புலர்ந்து - மெலிந்து
‘இவள்’ என்னும் எழுவாய் வருவித்து, ‘இன்று புலர்ந்து என்னும், நிற்கும்’ -
என முடிக்க. இது தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு செவிலி நொந்து கூறியது.

630. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடியில் தனிச்சீர் முதலாகத் தொடங்கி
யுரைக்க. ‘கல் தளி’, ‘கற்றளி’ ஆதல்போல, ‘மண் தளி’, ‘மண்டளி’யாயிற்று.
‘மண்ணால் (சுடுமண்ணால் - செங்கற்களால்) ஆகிய கோயில்’ - என்பது
பொருள். பல கோயில்கள் இவ்வாறு அமைந்தன. ‘திருவாரூர்ப் பரவையுள்
மண்டளி’ - என்பதும் என்னற்பாற்று. இங்குக் குறிக்கப் பட்டதும்
அதுவேயாகலாம். புலர்ந்து ஆய மண் - சுடப்பட்டு அமைந்த மண். ஈற்றடியில்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

630. புலங்கதால்யான் ஆர்றேன்; புறஞுரையும் அஃதே
புலங்கதானூர் புண்கூரான் என்னும்; – புலங்கதாய
மண்டளியன் அம்மான் அவர்தம் அடியார்தம்
மண்டளியன் பின்போம் மனம்.

74

631. மனமாய நோய்செய்தான்; வண்கொன்றை தாரான்;
மனமாய உள்ளார் வாரான்; – மனமாயப்
பொன்மாலை சேரப் புனைந்தான்; புனைதருப்பைப்
பொன்மாலை சேர்ச்சடையான் போந்து.

75

632. போந்தார் புகவணைந்தார்; பொன்னேர்ந்தார்; பொன்னாமை
போந்தார் ஓழியார் புரமெரித்தார்; – போந்தார்
இலங்கோல வாள்முகத்து) ஈசனார்க்கு) எல்லே
இலங்கோலந் தோற்ப தினி.

76

‘மண்டு + அளியன் - எனப் பிரித்து, ‘மிக்க அன்பில் விளங்குபவன்’ என உரைக்க. ‘அம்மானவன்’ என்பதில் ‘அவன்’, பகுதிப் பொருள் விகுதி. (பொழுது, பயனின்றி வீணே) வீணே விடியுமாயின். புறன் உரை - அலர். அஃதே - முன்னிருந்த நிலையினதே. ‘புல் ஆர்ந்த ஆன்’ என்பதில் “ஆர்ந்த” என்பது முதல் குறுகியும், ஈற்று அகரம் தொகுக்கப்பட்டும் நின்றது - ‘புல்லை உண்கின்ற இடபம்’ - என்பது பொருள். புங்கூர் - திருப்புங்கூர்த் தலம், ‘மனம் என்னும்’ என முடிக்க. என்னும் - என்று பதைக்கும். கைக்கிளைத் தலைவி கூற்று.

631. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடியின் தனிச்சீரில் “மனமாய” என்பதை, ‘மன் அம் ஆய் அ’ எனப் பிரித்து, ‘நிலை யான அழகாக அந்த’ எனப் பொருள் கொண்டு, ‘அப் பொன் மாலை’ என இயைத்து, ‘அந்தப் பொன்போலும் கொன்றை மாலையை’ என உரைக்க. ஈற்றடியில் உள்ள மாலை - தன்மை. ‘தருப்பை பொன் மாலை’ என்பதை, பொன் தருப்பை மாலை’ என மாற்றி, ‘பொன்னாலாகிய தருப்பையின் தன்மையை உடைய சடை’ என்க. மனம் மாய நோய் செய்தான் - மனம் அழியும்படி துன்பத்தை உண்டாக்கினான். தாரான் - தரமாட்டான். மனம் ஆய உள்ஆரவாரன் - எனது மனநிலையை உள்ளபடி உணர்தற்கு என் இருப்பிடத்தினுள்ளும் வரமாட்டான். ‘என் செய்வது’ என்பது குறிப்பெச்சம். இதுவும் மேலைத் துறை.

632. குறிப்புரை : “புரம் எரித்தார்” என்பதை முதலிற் கொள்க. போந்தார் - வீதி வழியே வந்தார். புக அணைந்தார் - என் இல்லத்துள் புகுவார் போல அனுகி வந்தார். பொன் நேர்ந்தார் பெற்றோர்க்குப் பொன் தரவும்

633. இனியாரும் ஆளாக எண்ணுவர்கொல்! எண்ணார்,
இனியானஞ் சூணிருக்கைக் குள்ளான், – இனியானைத்
தாளங்கை யாற்பாடித் தாழ்ச்சடையான் தானுடைய
தாளங்கை யால்தொழுவார், தாம்.

77

634. தாமரைசேர் நான்முகற்கும், மாற்கும் அறிவரியார்,
தாமரைசேர் பாம்பர், சடாமகுடர், – தாமரைசேர்
பாணியார் தீர்ந்தளிப்பர் பாரோம்பு நான்மறையார்
பாணியார் தீர்ந்தளிப்பர்; பார்.

78

இசைந்தார் (ஆயினும்) பொன் ஆம் ஜ போம் தார் ஒழியார் - பொன் போலும் அழகு பொருந்திய கொன்றைமாலையை விடார்; (தாரார்) போந்தார் - மறைந்துவிட்டார். எல்லே, இரக்கச் சொல், இனி, ‘எல்-பகல்’ எனக் கொண்டு, ‘எல்லே போந்தார்’ என மேலே கூட்டி உரைப்பினும் ஆம். மூன்றாம் அடியில் “இலங்கு ஒலம்” என்பதை ‘ஒலம் இலங்கு’ என மாற்றி, ‘பலரது முறையீடுகளை யுடைய முகத்தை யுடைய ஈசனார்’ என்க. ஈசனார்க்கு - ஈசனார் பொருட்டு. கோலம் தோற்பது இனி இலம் - அழகை இழப்பதை இனி யாம் செய்ய மாட்டோம். இஃது அருளாமை நோக்கி ஊடி யுரைத்தாள் கூற்று.

633. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, “தாம்” என்பதை, “ஆளாக” என்பதற்கு முன்னே கூட்டி யுரைக்க. இனியா நஞ்சு - இனிப்பை (விருப்பத்தை) உண்டாக்காத நஞ்சு. நஞ்சு ஊண் இருக்கைக்கு உள்ளான் இனியான் - நஞ்சினை உண்டு, அதனை உள்ளே அடக்கி யதனால் தானும் அதுவே போன்று இனித்தல் இல்லாதவன். ‘கையால் தாளம் பாடி’ - என மாற்றி, ‘தாளத்தோடு’ என உருபு விரிக்க. முதல் அடியில், “இனி” என்றது, ‘அவன் சிறிதும் அருளான் ஆனபின்பு’ என்றபடி. இஃது ஆசிரியர் ஊடிக் கூறியது. “உங்களுக்கு ஆள் செய்ய மாட்டோம்; ஒன்காந்தன் தளியுள்ளே” என்றாற் போல்வன கான்க.

634. குறிப்புரை : தாம் அரை சேர் பாம்பர் - (நான்முகற்கும், மாற்கும் அறியாராகிய) அவர் தமது இடையிலே (கச்சாகச்) சேர்ந்த பாம்பினை உடையவர். தா மரைசேர் பாணியார் - தாவுகின்ற மான் பொருந்திய கையை உடையவர். தீர்ந்து அளிப்பர் பார் ஒம்பு - பாசம் நீங்கி, அது நீங்காதாரை ஆள்பவர்களது தூய உலகத்தை (சுத்த மாயா புவனங்களைக்) காக்கின்ற (பரமசிவனார்) பாணித்தல் - தாமதித்தல். பாணியார் - தாமதியாராய் தீர்ந்து அளிப்பர் - விரைந்து தமது உலகத்தினின்றும் நீங்கி வந்து அருள் வழங்குவார் பார் - இதனை (நெஞ்சே) நீ அறிவாயாக.

பதினெண்ணறாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

635. பார், கால், வான், நீர், தீப், பகலோன், பனிமதியன்
பார்கோல மேனிப் பரணாடிக்கே – பார்கோலக்
கோகரணத் தானறியக் கூறுதியே! நன்னெஞ்சே
கோகரணத் தானாய கோ.

79

636. கோப்பாடி ஓடாதே; நெஞ்சே மொழி; கூத்தன்
கோப்பாடிக் கோகரணங், குற்றாலம்; – கோப்பாடிப்
பின்னைக்காய் நின்றாற்கு(கு) கிடம்கொடுக்கும் பேரருளான்
பின்னைக்காம், எம்பெருமான் பேர்.

80

635. குறிப்புரை : முதல் அடியில் அட்ட முர்த்தங்களில் இயமானன் (ஆன்மா) தவிர, ஏனைய ஏழும் கூறப்பட்டன. இரண்டாம் அடியில், ‘பார் மேனி’ என இயைத்து, ‘பார்க்கத் தக்க திருமேனி’ என உரைக்க. தனிச்சீரில் உள்ள பார் - நில உலகம் - கோகரணம், துஞவ நாட்டுத் தலம். ஆன் - அவ்விடம் ‘அவ்விடத்துச் சென்று’ என்க. ஈற்றடியில், கோகு - ஆகாயம். கரணம் - உடம்பு. ஆகாயம் போலும் உடம்பை உடைய கோ (தலைவன்) அநங்கன்; மன்மதன் என்றது, அவனால் உண்டாகின்ற துன்பம். ‘நெஞ்சே, கோ கரணத்தான் ஆய கோவினால் உண்டாகின்ற துன்பத்தைப் பரணாடிக்கே கூறுதியோ’ என இயைத்து முடிக்க. கூறுதல் - விண்ணப்பித்தல். இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி கூற்று.

636. குறிப்புரை : ‘நெஞ்சே, கோப்பாடி ஓடாதே’ என மாற்றி முதலிலும், ‘கூத்தன் கோப்பாடிக் கோகரணம். குற்றாலம் கூறு’ என மாற்றி, இறுதியிலும் வைத்து உரைக்க. கோப்பாடி ஓடாதே - அரசரைப் பாடிக்கொண்டு அவர்கள் பால் ஓடாதே. ‘கோ’ என்பது சொல்லால் அஃறினையாதவின், அஃது இங்குப் பன்மையதாயிற்று, கோப் பாடிக் கோகரணம் - தலைவனது (சிவனது) இடமாகிய, பின்னைக்காய்க் கோப்பு ஆடி நின்றாற்கு - நப்பின்னைக்கு அன்பனாய் ஆயர்மகளி ரோடு கைகோத்துக் குரவையாடி நின்ற மாயோனுக்கு. இடம் கொடுக்கும் - இடப் பாகத்தைக் கொடுத்த, எம்பெருமான் பேர் பின்னைக்கு ஆம். எமக்குப் பெருமானாகிய சிவனது திருநாமத்தைச் சொன்னால் அது, வருகின்ற பிறப்பிற்கு உறுதுணையாய் வந்து உதவும்.

637. குறிப்புரை : பேரானை ஈர் உரிவை - பெரிய யானையை உரித்த தோல். “ஆயிரத்தெண் பேர்” என்பதை வடமொழியில், ‘அட்டோத்தர சகத்திர நாமம்’ என்பர். ஈர் உருவம் - பெண்ணும், ஆணும் ஆய இருதிற உருவம். பேரா நஞ்சு - பிறரால் விலக்கலாகாத நஞ்சு. எஞ்ஞான்றும் - எந்த ஒரு

637. பேரானை ஈருரிவை போர்த்தானை, ஆயிரத்தெண்
பேரானை, ஈருருவம் பெற்றானைப் – பேராநஞ்சு(க)
உண்டானை உத்தமனை உள்காதார்க் கெஞ்ஞான்றும்
உண்டாம்நா எல்ல உபிரி.

81

638. உயிராய முன்றொடுக்கி ஐந்தடக்கி, உள்ளத்
துயிராய ஒண்மலர்த்தாள் ஊடே – உயிரான்
பகர்மனத்தான், பாசுபதன் பாதம் பணியப்
பகர்மனமே, ஆசைக்கட் பட்டு.

82

639. பட்டாரண் பட்டாரங்கள், அம்மான், பரஞ்சோதி
பட்டார் எவும்பணியும் பாசுபதன் – பட்டார்ந்த
கோவணத்தான், கொல்லேற்றற் னன்றென்று நெஞ்சமே,
கோவணத்து நம்பனையே கூறு.

83

நானும் ‘உயிர் உண்டாம் நாள் அல்ல’ (இறந்த நாளேயாம்) என்க. ‘ஞான்று’ என்பது இங்குப் பெயர்த்தன்மைப் பட்டு, எழுவாயாய் நின்றது. “பெரும்பற்றப் புவியூரானைப் - பேசாத நாளேல்லாம் பிறவா நாளே” என்ற அப்பர் திருமொழியையும் நோக்குக.

638. குறிப்புரை : “உயிர்” முன்றனுள் முதலது உயிர்ப்பு; முச்சு - முன்று முச்சாவன இடநாடி முச்சு, வலநாடி முச்சு, நடுநாடி முச்சு. ஒடுக்கி - அடக்கி; கும்பித்து. ஐந்து - ஐம்புல ஆசை. ‘ஐம்புல ஆசையைப் பிராணாயாமத்தில் அடக்கி’ என்றபடி. ‘பிராணாயாமம்’ என்றது உபலக்கணம் ஆதவின், அஃது ஏனைய ஏழ் உறுப்புக்களையும் தழுவி, ‘யோகம்’ எனப் பொருள் தந்தது. “உள்ளம்” என்றதும் ‘உயிர்’ என்னும் பொருளதே. எனவே, “உள்ளத்து உயிர்” என்றது, ‘உயிர்க்கு உயிர்’ என்றவாறாம். சத்தியை, ‘தாள்’ என்றல் மரபு. உயிரான், உயிராய் இருப்பவன். ‘உயிருக்கு உயிராய் உள்ளது சத்தி; சத்திக்கு உயிராய் உள்ளது சிவம்’ - என்றபடி. “பகர்” இரண்டனுள் முன்னது, ‘அறுகுணங்களின் தொகுதியாகிய பகத்தை யுடையவர்’ என்னும் பொருட்டு. அறு குணங் களாவன ஐசுவரியம், திரு, புகழ், ஞானம், வீரம், வைராக்கியம்’ என்பன. (திருவாவது நன்மை) இது ‘பகவர்’ என வருதல் பெரும்பான்மை. “முக்கோற்பகவர்”* முதலியன கான்க. பகர் - (அவன் பெயர்களைச்) சொல், ‘மனமே, பாசுபதன் பாதம் பணிய ஆசைக்கட்பட்டு, ஐந்து அடக்கிப் பகர்’ என இயைத்து முடிக்க.

* கலித்தொகை - பாலை - 8 நச்சர் உரை.

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

640. கூற்றும், பொருளும்போற் காட்டி,யேற் கோல்வளையைக்
கூற்றின் பொருள்முயன்ற குற்றாலன் – கூற்றின்
செருக்கழியச் செற்ற சிவற்கடிமை, நெஞ்சே,
செருக்கழியா முன்னமே செய்.

84

641. செய்யான், கருமிடற்றான், செஞ்சடையான், தேன்பொழில்குழ்
செய்யான், பழந்தான், மூவுலகும் – செய்யாழுன்
நாட்டுணாய் நின்றானை நாடுதும்போய், நன்னெஞ்சே,
நாட்டுணாய் நின்றானை நாம்.

85

639. குறிப்புரை : பட்டார் அண் - அண்பு பட்டவர் அணைகின்ற.
பட்ட அரங்கன் - பெயர் பெற்ற அம்பலவன். (அகரம் தொகுத்தல்) பட்டார்
எலும்பு - இறந்தவர்களது எலும்பு. பட்டு ஆர்ந்த கோவணத்தன் - பட்டு
இழைகள் பொருந்திய கோவணத்தை அணிந்தவன். கோ வணனத்து நம்பன்
- ஆகாயத்தை வடிவமாக உடைய பழையோன். (ணகர ஒற்றுத் தொகுத்தல்
பெற்றது).

640. குறிப்புரை : எல் கோல் வளை - ஓளி பொருந்தினவும், ஒழுங்காய்
அமைந்தனவும் ஆகிய வளையல்களை அணிந்தவள்; உமாதேவி. (அவளை)
கூற்றின் - தனது திருமேனியின் ஒரு கூற்றில் இருக்கத்தக்க. பொருள் -
பொருளாக. (ஆக்கம் வருவிக்க) கூற்றும் பொருளும் போல் காட்டி முயன்ற
- சொல்லும், அதன் பொருளும்போலப் பிரிவற்றுத்தோன்றும்படி
காட்சிப்படுத்தி இருக்கச் செய்த. மூன்றாம் அடியில் ‘செரு + கழிய’ எனப்
பிரித்து, ‘போர் ஒழியும்படி’ என உரைக்க. இரண்டாம் அடியில் “செருக்கு”
என்பது, உடல் வலிமையைக் குறித்தது. ‘என் கோல் வளை’ என்பது பாடம்
அன்று.

641. குறிப்புரை : முதலடியில் ‘செய்யான்’ - செம்மை நிறத்தையடையவன்.
இரண்டாம் அடியில் ‘செய்யான்’ - செப்பம் (நடுவுநிலைமை) உடையவன்;
இதனை, “செஞ்சடையான்” என்பதன்பின் கூட்டுக. பழனம் ஒருதலம். செய்யா
- படைத்து, முன்நாள் தூணாய் நின்றான் - படைத்த காலம் முதலாகவே
உலகத்தைத் தாங்கி நிலைபெறுத்து வோனாய் நின்றான். நாட்டு ஊனாய்
நின்றான் - உலக போகமாய் நின்றான். பின் இரண்டடிகள் ‘நாட்டுணாய்’
என ஒதுவன பாடம் அல்ல.

642. குறிப்புரை : ‘வாயகத்து உளதே’ என மாற்றுக. ‘வாழ்த்த நா
உளதாகவும், அதைக் கொண்டு நாம் உளேமாகவும், பிறவியாகிய கடலை’

642. நாவாய் அகத்துளதே; நாமுளமே; நம்மீஸன்
நாவாய்போல் நன்னெறிக்கண் உய்க்குமே; – நாவாயால்
துய்க்கப் படும்பொருளைக் கூட்டுதும்; மற்றவர்க்காள்
துய்க்கப் படுவதாஞ் சூது.

86

643. சூதொன் றுனக்கறியச் சொல்லினேன்; நன்னெஞ்சே
சூதன் சொலற்கரிய சோதியான் – சூதின்
கொழுந்தேன் கமழ்சோலைக் குற்றாலம் பாடுக்
கொழுந்தே இழுந்தேன் குருகு.

87

மரக்கலம் போல நின்று கடப்பித்து, நன்னெறியின் பயனாகிய வீடுபேறாம்
கரையை அடைவிக்க இறைவன் இருக்கவும் (நாம் அவனை வாழ்த்து தலைச்
யெய்யாமல்) வாயில் உள்ள அந்த நாவால் சுவைத்து உண்ணுதற்குரிய
திரட்டுவதிலே காலம் கழிக்கின்றோம். (அது நாம் உய்தற்குரிய உபாயம்
அன்று) இறைவனுக்கு ஆளாகிப் பணிசெய்து அதனால் நுகரப்படும்
இன்பத்தை இன்பமாகக் கருதி முயலுதலே உபாயமாகும்’ என்க. சூது -
உபாயம்.

‘கற்றுக் கொள்வன வாயுள்; நாவுள்;
இட்டுக் கொள்வன பூவுள்; நீருள்;
கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன்; நாமுளோம்;
ஏற்றுக் கோநம் னால்முனி வண்பதே’

என்னும் அப்பர் திருமொழியை இங்கு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

643. குறிப்புரை : சூது - வஞ்சனை. அஃதாவது தலையளி
செய்வான்போலக் காட்டிச் செய்யாது போன்றை. சூதன் - சூத முனிவர்.
இவர் வேத வியாச முனிவர்க்கு மாணாக்கராயவருள் ஒருவர். தம் ஆசிரியர்
பால் கேட்ட புராணங்கள் பதினெட்டடினையும் நெமிசாரணிய
முனிவர்கட்குக் கூறியவர். ‘இவரால் சொலற்கரிய’ என்றது. ‘புராணங்களால்
முடித்துக் கூறப்படாத புகழை யுடையவன்’ என்றபடி. குற்றாலம். ஒருதலம்.
சூதின் - மாமரத்தின். ‘சூதம்’ என்பது அம்முக குறைந்து “சூது” என வந்தது.
கொழுந்தே கொழுந்து - போலும் கையினின்றே குருகு - வளையல். இது
நெஞ்சினைத் தூது விடக் கருதியவள் அதனை நோக்கிக் கூறியது.

644. குறிப்புரை : “கொடாமே” என்பதை இறுதிக்கண் கூட்டி, மூன்றாம்
அடி முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. போது - பூக்கள். புகலூர், ஒருதலம்.
போதா - ஞான சொருபனே. பொன்முடிக்கண் உள்ள போது (மலர்)

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

644. குருகிளவேய்த் தோள்மெலியக் கொங்கைமார் பொல்கிக்
குருகிளையார் கோடு கொடாமே - குருகிளரும்;
போதார் கழிவிப் புகலூர் அமர்ந்துறையும்
போதாநின் பொன்முடிக்கட் போது.

88

645. போதரங்க வார்குழலார் என்னவார்? நன்னெஞ்சே
போதரங்க நீர்கரந்த புணணியற்குப் - போதரங்கக்
கானகங்சேர் சோதியே கைவிளக்கா நின்றாடும்
கானகங்சேர் வாற்கடிமை கல்.

89

கொன்றை. கொடாமே - கொடாமையாலே. 'குருகு' என்பது கைவளைக்குப் பெயராயினும் இங்குத் தோள்வளையைக் குறித்து நின்றது. 'மார்பின்கண்' என உருபு விரிக்க. ஒல்கி - தளர்ந்து 'மார்புல்கி' என்பது பாடம் அன்று. குருகு இணையார் - அன்னப் பறவை போலும் இளைய மகளிர். 'இணையாது' என ஆறாவது விரித்து, "குருகிள வேய்த் தோள்" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக் கோடு - யானைத் தந்தம். மேற்போந்த கொங்கையைச் சுட்டுவ தாகிய சுட்டினை விரித்து, 'அக்கோடு' என்க. குரு - நிறம்; பொன்னிறம். பசலை, கிளரும் - மிகும். 'ஆதலின் நின் முடிக்கட் போதினைத் தந்தருள்' என்பது குறிப்பெச்சம். இது தோழி தலைவனை மாலையிரந்தது. தன் தலைவியது மெலிவு கூறுவாள் அதனைப் பலர்மேலும் இட்டுப் பொதுப்பட இளையார்" என்றாள். 'குருக்கிளரும்' என்பதில் ககர ஒற்று எதுகை நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

645. குறிப்புரை : போது அரங்க வார் குழலார் - பூக்களுக்கு அரங்குபோல் உள்ள நீண்ட கூந்தலையுடைய மகளிர். என ஆவார் - அவர் உனக்கு என்ன பயனைச் செய்வார்? இரண்டாம் அடியில், "போ" என்பதைத் தனியே பிரித்து, இறுதிக்கண் கூட்டுக் கரங்கம் - அலை, 'போதுவர்' என்பது உகரம் தொகுத்தலாய் 'போதர்' எனவந்தது. 'கொண்டு வரப்பட்டவர்' என்பது பொருள். அங்கம் - உடம்பு. கானகம், முதுகாடு. 'ஆடும் கால்களையுடைய நகம் சேர்வான்' என்க. நகம் - கயிலாய மலை, கல் - கற்றுச் செய். "போ" என்றது, வலியுறுத்தற் பொருட்டு.

646. குறிப்புரை : கற்று ஆன் அஞ்ச ஆடு - கன்றையுடைய பசவினின்றும் உண்டாகின்ற ஐந்து பொருள்களில் (பஞ்ச கெளவியங்களில்) முழுகுகின்ற. காவாலி - காபாலி. களந்தை - களத்தூர். வேட்களம், நெடுங்களம் முதலாக, 'களம்' எனப் பெயர் பெற்ற தலங்கள் பல. கல் தானை - கல்லாடை. தானை - ஆடை. இதனை, "களந்தைக் கோன்" என்பதற்கு

646. கற்றானஞ் சாடுகா வாலி, களாந்தைக்கோன்,
கற்றானைக் கல்லாத நாளெள்ளாம் – கற்றான்;
அமரர்க் கமரா் அரர்க்கடிமை பூண்டார்
அமரர்க் கமராரா வார்.

90.

647. ஆவா மனிதர் அறிவிலரே யாதொன்றும்
ஆவார்போற் காட்டி, அழிகின்றார்; – ஆவா!
பகல்நாடிப் பாடிப் படர்ச்சடைக்குப் பஸ்துப்
பகல்நாடி ஏத்தார் பகர்ந்து.

91

648. பகனாட்டம் பாட்டயரும், பாட்டோடாட் டெல்லி
பகனாட்டம் பாழ்படுக்கும்; உச்சி – பகனாட்டந்து(கு))
ஆங்கால் தொழுதெழுவான் தாழ்ச்சடையான், தம்முடையது(கு))
ஆங்கால் தொழுதல் தலை.

92

முன்னே கூட்டி, ‘கோணை’ என இரண்டாவது விரிக்க. கல்லாமை - அறியாமை. ஒருவாறு அறியினும் போற்ற அறியாமை, “கல்தான்” என்பதில், “கல்” என்பது உவமையாகுபெயராய் உயிர் இல் பொருளைக் குறித்து, அதற்குரிய காலத்தை யுணர்த்திற்று. அவனை வணங்காத நாள் எல்லாம் வீணாகக் கழியும் நாளாகும். ‘தான்’ என்பது தேற்றப் பொருட்டு. அஃறினை பன்மை யொருமை மயக்கம். “அமரர்” நான்கில் முன் இரண்டும் ‘விரும்புபவர்’ எனவும், பின் இரண்டும் ‘தேவர்’ எனவும் பொருள் தந்தன. அமரர்க்கு அமரர் - விரும்புவோரினும் மேலாய் மிக விரும்புவோர், ‘விரும்புவோராய்’ என ஆக்கம் விரிக்க. அமரர்க்கு அமரர் - தேவர்கட்டகெல்லாம் தேவர்.

647. குறிப்புரை : முதற்கண் ‘அவா’ என்பது நீண்டு “ஆவா” என வந்தது. ‘யாதொன்றும் அறிவிலர்’ என மாற்றுக. ஆவார்போல் காட்டி அழிகின்றார் - தாங்கள் மேல்மேல் உயர்வது போலக்காட்டி (உலகியலிலே மூழ்கினின்று, உண்மையில்) அடியோடு அழிந்தொழிகின்றார்கள். ஆவா - இஃது இரங்கத் தக்கது. மூன்றாம் அடியில், ‘பகவன்’ என்பது இடைக் குறைந்து, “பகன்” என வந்தது. ‘பகனை’ என இரண்டாவது விரித்து, ‘பாடி ஆடி’ என மாற்றியுரைக்க. ‘அவனது படர் சடைக்கு’ என்க. பகல் நாடி - நாள்தோறும் தேடிக் கொணர்ந்து. தூவி - (அவன் நாமங்களைப்) ‘பகர்ந்து ஏத்தார்’ என்க.

648. குறிப்புரை : பகல் நாட்டம் பாட்டு அயரும் - பகற் காலத்தில் அன்பர்கள் பாடும் பாட்டைக் கேட்பதிற் செல்லும். எல்லி - இரவில். பாட்டோடு பொருந்த ஆகுதலைச் செய்யும். (இங்கு ‘பகல்’ என்பது உலகம்

பதினொன்றாம் திருமுறை மூன்றாம் தொகுதி

649. தலையாலங் காட்டிப் பலிதிரிவர் என்னும்;
தலையாலங் காடர்தாம் என்னும்; - தலையாய
பாகீ ரதிவளரும் பல்சடையீர், வல்லிஷடையீர்,
பாகீ ரதிவளரும் பண்பு.

93

650. பண்பாய நான்மறையான் சென்னிப் பலிதேர்வான்,
பண்பாய பைங்கொன்றைத் தாரருளான் - பண்பால்
திருமாலு மங்கைச் சிவற்கடியை செய்வான்
திருமாலு மங்கைச் சிவன்.

94

நிலைத்துள்ள காலத்தையும், ‘இரவு’ என்பது அஃது ஒடுங்கிய காலத்தையும் குறித்து நின்றன). பகன் - ‘பகன்’ என்னும் பெயரை உடைய சூரியன். நாட்டம் - அவனது கண். நாள் உச்சிப் பகல் தந்து ஆங்கால் - நாளானது நன்பகலைத் தந்து பொருந்தும் பொழுது. (அஃதாவது, உச்சி வேளையில்) தொழுது எழுவான் - பிச்சையிடுவாரைக் கும்பிட்டுச் செல்வான். “தாழ்சடையான்” என்பதை முதலிற் கொள்க. தன்னுடையது ஆம் கால் (பாதம்) தொழுதல் தலையாய செயலாம், ‘தொழுவார், சடையார்’ எனப் பன்மைப் பாடமாயின், “அயரும், படுக்கும்” என்பன பன்மை ஒருமை மயக்கமாம். ‘தன்னுடையது ஆம் கால்’ என்றது சாதியொருமை. அன்றி, ‘அது உருபு பன்மைக்கண் வந்தது’ எனினும் ஆம்.

649. குறிப்புரை : “தலையாய” என்பது முதலாகத் தொடங்கி, இகரம் தொகுக்கப்பட்ட, ‘ரதிவளரும் பண்பு பாகீர்’ என மாறிக் கூட்டி, ‘அதனால் என்மகள்’ என்பது வருவித்து உரைக்க. முதல் அடியில், ‘அம் காட்டித் தலையால் பலி திரிவர்’ என மாற்றி, ‘தமது அழகைக் காட்டிக் கொண்டு தலையால் ஏற்கும் பலிக்கு (பிச்சைக்கு)த் திரிவர்’ என உரைக்க. தலையாலங்காடு, ஒருதலம், ‘தாம் தலையாலங்காடர்’ என்க. தாம் - என்னை மெலிவித்தவர், என்னும் - என்று பிதற்று வாள். பாகீரதி - பகீரதனால் கொண்டுவரப்பட்ட கங்கை. ஈற்றடியில் ‘பகீர்’ என்பது முதல் நீண்டு, “பாகீர்” என வந்தது. பகீர் - பகிர்ந்தளிக்கமாட்டலர். ‘இரதி’ என்பது எதுகை நோக்கி முதற் குறைந்து நின்றது. ‘விருப்பம் (ஆசை) என்பது. வளரும் பண்பு - வளர்தற்கு ஏதுவாகிய குணத்தையைடைய திருமேனி. ‘பண்பு பகீர்’ என்க. இது வீதியுலாவில் செவிலி இறைவனைக் குறையிரந்தது.

650. குறிப்புரை : ‘பண் மறை. பாய மறை’ எனத் தனித்தனி இயைக்க. பண் - செய்யப்பட்ட. பாய - பரந்த; விரிந்த. நான் மறையான் - பிரமன். ‘சென்னிக்கண்’ என ஏழாவது விரிக்க. பண் பாய கொன்றை - வண்டுகளின்

651. சிவன்மாட் டுக்கிவழும்; நானும் நகுமென்னும்;
சிவன்மேய செங்குன்றூர் என்னும்; – சிவன்மாட்டங்(கு)
ஆலிங் கணம்ரிணையும் ஆயிமை, ஸர் அங்கொன்றை
யாலிங் கணம்ரிணையும் மாறு.

95

652. ஆறாவெங் கூற்றுதைத்து(கு) ஆனைத்தோல் போர்த்துகந்தங்(கு)
ஆறார் சடைபீர்க் கமையாதே? – ஆறாத
ஆனினத்தார் தாந்தம் அணியிலையி னார்க்கடிமை;
ஆனினத்தார் தாந்தவிர்ந்த ஆட்டு.

96

இசை பரவிய கொன்றை மலர். “அருளான்” என்பதன் பின், ‘ஆயினும்’ என்பது வருவிக்க. பண்பால் - தனது இயல்பாய குணத்தினால். (“மாலும்” என ஈற்றடியிற் சேர்த்து முடிக்க) மூன்றாம் அடியில், “திருமாலும்” என்பதனோடு இயைய, ‘மங்கையும்’ என எண்ணும்மையும், ‘ஆய்’ என்பது விரித்து ‘அவ்விருவரும் ஆய சிவற்கு’ என்க. மங்கை, உமாதேவி ‘அச்சிவற்கு’ எனச் சுட்டு வருவித்துரைக்க. ஈற்றடியில் “மங்கை” என்று காதற்பட்ட தலைவியை. மடக்களிப் பயன் வேண்டி, “சீவன்” என்பது குறுக்கப்பட்டது. அதற்குமுன் நின்ற சகர ஒற்று விரித்தல். ஈற்றடியில் உள்ள திரு - அழகு. அதன்பின் வந்த, ‘மயங்கும்’ என்னும் பொருட்டாகிய, “மாலும்” என்பது, ‘மயங்கிக் கெடும்’ எனத் தன் காரியம் தோற்றி நின்றது. “சிவன் தார் அருளானாயினும். மங்கை, தனது பண்பால் அவனுக்கு அடிமை செய்யவேண்டி, உயிர் தன் அழகு கெட மயங்கு கின்றாள்” என்றபடி. இது தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு செவிலி கவன்றுரைத்தது.

651. குறிப்புரை : “ஆயிமை” என்பதை முதலிலும், “சிவன் மாட்டுக எழுதும்” என்பதை இறுதியிலும் வைத்து உரைக்க. “நானும்” என்பதன் இறுதி ஒற்று சந்தி வகையாற் கெட்டது. நானும் - நானுவாள். ‘நகும்’ என்னும் - (ஹர்) ‘சிரிக்கும்’ என்பாள். செங்குன்றூர். கொடிமாடச் செங்குன்றூர்; ஒரு தலம், அங்குச் சிவன்மாட்டு ஆலிங்கனம் நினையும் - அவ்விடத்தில் சிவனிடத்தில் தங்கித் தழுவுதலை நினைவாள். இங்ஙனம் நினையும் ஆறு - இவள் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணு கின்ற முறைமை. ஸர் அம் கொன்றையால் - குளிர்ந்த அழகிய கொன்றை மாலை காரணமாகவாம். (ஆகையால் இவளை) சிவன்மாட்டு உச எழுதும் - சிவனிடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடப் புறப்படுவோம். இதில் “சிவன்” என்பது சொற்பொருட் பின்வரு நிலையாகவே வந்தது. இதுவும் மேலைத்துறை.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

653. ஆட்டும் அரவர், அழிந்தார் எலும்பணிவார்,
ஆட்டும் இடுபலிகொண் டார் அமர் - ஆட்டுமோர்
போரேற்றான், கொன்றையான் போந்தான் பலிக்கென்று;
போரேற்றான் போந்தான் புறம்.

97

654. புறந்தாழ் குழலார் புறனுரையஞ் சாதே
புறந்தாழ் புலிப்பொதுவுள் ஆடி - புறந்தாழ்பொன்
மேற்றளிக்கோன், வெண்பிறையான், வெண்சுடர்போல் மேனியான்
மேற்றளிக்கோன் என்றுரையான் மெய்.

98

652. குறிப்புரை : ஈற்றடியை, “ஆறாத” என்பதற்கு முன்னே கூட்டி, அது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. ஆனின் அத்தார் தாம் ஆட்டுத் தவிர்ந்த பசுக்களின் கழுத்தில் உள்ள மாலைகள் (மணிக்ட்டிய வடங்கள்) அசைதலை ஒழிந்தன. ('பசுக்கள் கொட்டில்களில் சென்று அடங்கின; இரவுப் பொழுதாயிற்று' என்றபடி. அதனால்) ஆனினத்தார் - ஆயர்கள். தாம் தம் அணியிழையினார்க்கு அடிமைகளாயினர். ‘ஆயினும், இஃது ஆறு ஆர்சடையீர்க்கு அமையாதே; பொருந்தாதோ’ என்க. இஃது இரவின்கண் தனிப் படர் மிகுதியால் ஆற்றாத தலைவி தலைவனை எதிர்பெய்துகொண்டு கழறி யுரைத்தது. எனவே, இது “மிக்க காமத்து மிடல்”* பெருந்தினைத் துறையாம். முதற்கண் உள்ள ஆறு ஆ - முறைமை உண்டாக. முறைமை யாவது சிவனடி யார்மேல் கூற்றுவன் செல்லாது தவிர்தல். தனிச்சீரில், ஆறாத - சினமும் கண்றப் பிரிந்த துயரமும் தனியாத ஆன் இனம் என்க. சினம், ஆனேற்றுக்கு உரியது.

653. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடியில், ‘அட்டும்’ என்பது நீண்டு, “ஆட்டும்” என வந்தது. அட்டும் நிரப்புகின்ற. அமரரை ஆட்டும் ஓர் போர் ஏறு - தேவர்கள் தன் இச்சைப்படி நடத்துகின்ற திருமாலாகிய போர் விடை. சொல்லளவில் ‘பலிக்கு என்று’ சொல்லிப் போந்தானாயினும் உண்மையில் மகளிர்மேற் செய்யும் போரினை ஏற்றானாகியே புறம் போந்தான் - என்க. இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி தன் தோழிக்கு கூறியது.

654. குறிப்புரை : புறந்தாழ் புலிப் பொதுவுள் ஆடி - நகர்க்குப் புறத்தே தங்குகின்ற புலிக்கு (வியாக்கிர பாதருக்கு) உரித்தாகிய மன்றினுள் நடனம் செய்பவனும், வெண்பிறை யானும், வெண்சுடர்போலும் மேனியானும் ஆகிய சிவன், புறம் தாழ் புரிகுழலாய் - பின்புறத்தே நீண்டு தொங்குகின்ற கூந்தலை உடைய ஊர்ப் பெண்கள் சொல்கின்ற. புறன் உரை அஞ்சாதே - புறங்கூற்று மொழிக்கு அஞ்சாமலே புல் தந்து - தழுவுதலாகிய புணர்ச்சியைக் கொடுத்து.

* தொல் - பொருள் - அகத்தினையியல்

655. மெய்யன் பகலாத வேதியன், வெண்புரிநூல்
மெய்யன் விரும்புவார்க் கெஞ்ஞான்றும் – வெய்ய
துணையகலான், நோக்கலான், போற்றிகலா நெஞ்சே,
துணையிகலா சூறுவான் நூறு.

99

656. நூறான் பயன் ஆட்டி நூறு மலர்சொரிந்து,
நூறா நொடிவதனின் மிக்கதே, – நூறா
உடையான் பரித்தவெரி உத்தமனை, வெள்ளே
றுடையானைப் பாடலால் ஒன்று.

100

திருச்சிற்றம்பலம்

(‘புற்றந்து’ என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது). ஆழ் பொன்மேற்று அளிக்கோன் - துன்பத்துள் ஆழ்கின்ற, திருமகள் போல்பவளாகிய இவள்மேல தாகிய அன்பையுடைய தலைவனாயினும், ‘மேற்றனிக் கோன்’ என்று மெய் உரையான் - ‘தான் இத்திருமேற்றனித் தலத்தில் உறைகின்ற தலைவன்தான்’ என்னும் உன்மையைக் கூறிற்றிலன், ‘கூறியிருந்தால், இவள் இவ்வாறு செயலனும் நிலையை அடைதற்கு முன்பே கொண்டுபோய் அவனிடம் சேர்த்திருக்கலாம்’ என்பது கருத்து. திருமேற்றனி, காஞ்சியின் கண்ணதாய ஒருதலம். அப்பெருமான் இத்தலைவியைப் புல்லியதிலனாயினும் இவளது நிலைமையை வைத்துப் புல்லினானாகச் செவிலி கருதி இரங்கினாள் என்க. எனவே, இது கைக்கிளைத் தலைவியது கையற்ற நிலையைக் கண்டு செவிலி இரங்கிக் கூறியதாம். மெய்யுரையாமை, தலைவி அவனை அறிந்து கூறாமையாலும், தோழியர் அறிந்து கூறினமையாலும் அறியப்பட்டதாம். வெண்சுடர் - சந்திரன். சிவபெருமானுக்கு வெண்சுடர்போல் மேனி திருநீற்றால் அமைந்தது.

655. குறிப்புரை : மெய் அன்பாவது, பயன் கருதாது செய்யப்படும் அன்பு. ‘அன்பினின்றும்’ என ஐந்தாவது விரிக்க. வேதியன் - வேதம் ஒதுபவன். ‘வேதப் பொருளாய் உள்ளவன்’ என்றும் ஆம். புரிநூல் மெய்யன். புரிநூல் பொருந்திய திருமேனியை உடையவன். வெய்ய துணை அகலான் - விரும்பத்தக்க துணையாய் இருத்தலை நீங்கான். நோக்கு அகலான் - அருட்பார்வையை விடான். இகலா நெஞ்சு - மாறு படாத நல்ல மனம், ‘வான் நூறு கூறு துணை இகலா’ - என மாற்றி, (அவனது பெருமைக்கு) அண்டங்கள் நூற்றில் ஒரு கூற்றளவு ஒவ்வா என உரைக்க. இகலுதல் - ஒத்தல் ‘நெஞ்சே, வேதியனும், நூல் மெய்யனும், விரும்புவார்க்கு அகலாதவனும் ஆகிய அவனை அண்டங்கள் நூற்றில் ஒரு கூறு ஒவ்வா; அவனைப் போற்று’ என இயைத்து முடிக்க. ‘அகலா’ என்பன பாடம் அல்ல.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

656. குறிப்புரை : நூறு ஆன் பயன் - நூறு பசுக்களின் பால். நொடிவது - சொல்வது. நூறா நொடிவது - பெயர்கள் ‘நூறு’ என்னும் எண் படச் சொல்வது. “நூறா உடையான்” என்பதில் ‘நூறு’ என்பது அளவின்மையைக் குறித்து, அத்தகையவான குணங்களைக் குறித்தது. இறைவன் செய்யும் தொழில், வகையால் ஐந்தாயினும் விரியால் எண்ணிலவாகவின், அவற்றிற்கு ஏற்பக் குணங்களும் எண்ணிலவாம். இதனை,

எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி

என்னும் திருவாசகத்தாலும் அறிக. ‘நூறு ஆன் பயன் ஆட்டுதல் முதலிய வற்றினும் ஒன்று பாடல் மிக்கது’ என இயைத்து முடிக்க. “பாடல்” என்றதனால் “ஒன்று” - என்றது ‘பாட்டு’ என்பது போந்தது. ஆல், அசை, இதனால், பொதுப்படைப் பாமாலை சாத்துதற் பயன் கூறியதுடன், இவ்வந்தாதியால் துதிப்பார்க்கு வரும் பயனும் கூறப்பட்டதாம். ஈற்றில் நின்ற “ஒன்று” என்பது முதற்பாட்டின் முதலிற் சென்று மண்டலித்தல் காண்க.

சிவபெருமான் திருவந்தாதி - 1 முற்றிற்று.

யரண தேவ நாயனார்

பதினெனாராந் திருமுறையில் இருபத்து மூன்றாம் பிரபந்தமாக முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள சிவபெருமான் திருவந்தாதி யென்ற பனுவல் பரணர் என்னும் பெயருடைய புலவர் பெருமானாற் பாடப்பெற்றதென்பது,

ஓன்றைப் பரணர் உரைத்த அந்தாதிபல
ஓன்றைப் பகரில் ஒருகோடி - ஓன்றைத்
தவிரா துரைப்பார் தளரார் உலகில்
தவிரார் சிவலோகந் தான்.

என அவ்வந்தாதியின் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவினால் இனிது விளங்கும். திருவருட் செல்வராகிய இந்நாலாசிரியர் கடைச்சங்கப் புலவராகிய பரணரது பெயரைத் தமக்குரிய பெயராகப் பெற்றமை கருதிப் பரண தேவ நாயனார் என அழைக்கப் பெற்றனரெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

இவ்வாசிரியர் பிறந்த நாடு, ஊர், குலம் முதலியன பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுதற்குரிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. நக்கீர தேவர், கலலாட தேவர், கபில தேவர் என்போர் பாடிய பிரபந்தங்களின் பின் இவர் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி வரிசைப்படுத்தப் பெற்றிருத்தலை நோக்குங்கால் பரணதேவ நாயனாரெனப் போற்றப் பெறும் இவ்வாசிரியர் முற்கூறிய பெருமக்கள் வாழ்ந்த காலமாகிய கிபி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவரென்பது நன்கு பெறப்படும். கபில தேவ நாயனார் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதியை அடியொற்றி இவர் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதியும் ‘ஓன்றுரைப்பீர்’ என ஒன்று முதலாகத் தொடங்கி ‘ஓரைந்துரைக்க வல்லார்க்கு ஒன்று’ என ஒன்றீராக மண்டலித்து முடிந்துளது. இவ்வந்தாதி நூறு வெண்பாக்களால் இயன்றுளது. இதன் கண் 5-ஆம் பாடவின் மூன்றாமடியும், 14-ஆம் பாடவின் முதலடியும், 42-ஆம் பாடல் மூன்றாமடியின் இறுதிச் சீரும் சிதைந்துள்ளன.

எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானது இறைமைத் தன்மையும் அவ்விறைவன் கோயில் கொண்டு வீற்றிருந்தருளுந் திருப்பதிகளும் ஆட்பாலவராகிய அடியார்களுக்கு அருள்புரிதல் வேண்டி இறைவன் செய்தருளிய அருட் செயல்களும் அம்மையப்பனாகிய இறைவனை வழிபடும் நெறிமுறைகளும் அங்குனம் வழிபடுதலால் இவ்வுலக மக்கள் அடைதற்கரிய இம்மை மறுமை இன்பங்களும் இவ்வந்தாதியில் விரித்துரைக்கப் பெற்று உள்ளன.

‘தத்துவத்தின் உட்பொருள்’ எனவும் ‘பெண் ஆண் அவியென்று பேச்சுக்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

கடந்த பெருவெளி' எனவும் 'சொல்லாயம் இன்றித் தொலைவின்றித் தூநெறிக்கட்சொல்லாய்ப் பரந்த சுட்ரோளி' எனவும் 'தாமேய வாறு சமய முதற் பொருளுந் - தாமேய வாறு தழைக்கின்றார்' எனவும் 'உருவுபலகொண்டெராருவராய் நின்றார் - உருவு பலவாம் ஒருவர்' எனவும் இவ்வந்தாதியில் வரும் தொடர்கள் சிவநெறிச் செல்வர்களாற் போற்றி வழிபடப் பெறும் முழுமுதற் கடவுள்தியல்பினைத் தெளிவாக விளக்குவனவாகும்.

தன்னை அண்பினால் வழிபாடு புரிந்த சண்டேசப் பிள்ளையார்க்கு இறைவன் அருள் செய்த திறத்தினை யெண்ணியுள்முருகிய பரண தேவ நாயனார்,

அடைந்துன்பால் அன்பாய் அணிமணிகொண் டர்ச்சித்
தடைந்துன்பால் மேலுகுத்த மாணிக் - கடைந்துன்பால்
அவ்வழுதம் ஊட்டி அணிமலருஞ் சூழ்ந்தன்று
அவ்வழுத மாக்கினாய் காண்.

என இறைவனை நோக்கி உளமுவந்து போற்றியுள்ளார். இவ்வாறே கண்ணப்ப நாயனார் காளத்தியிறைவனை வழிபட்ட முறையினையும் அன்புருவமாகிய அவர்க்கு இறைவன் அருள்செய்த சிறப்பினையும்,

சென்றுசெருப் புக்காலாற் செல்ல மலர்நீக்கிச்
சென்று திருமுடவாய் நீர்வார்த்துச் - சென்றுதன்
கண்ணிடந்தன் றப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான்
கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து.

எனவரும் பாடலால் இவ்வாசிரியர் போற்றிப்பரவிய திறம் படித்து மகிழ்தற்குரியதாகும்.

அட்ட வீரட்டம், அண்ணாமலை, அம்பர் மாகாளம், ஆமாத்தூர், ஆரூர் மூலட்டானம், ஆலங்காடு ஆலந்துறை, ஆலவாய், ஆனைக்கா, இடைமருது, ஈங்கோய் மலை, எழிலவாய்(?) ஏகம்பம், ஒற்றியூர், கடலூர், கடனாகைக் காரோணம், கயிலை, கழிப்பாலை கழுமலைம், காவாத்தலை, காளத்தி, காறை (காறாயில்), கானப்பேர், கோளிலி, சாய்க்காடு, சிராமலை, செங்காட்டங்குடி, சேதுக்கரை, சோற்றுத்துறை, திருமீயச்சூர், தில்லைப் பொன்னம்பலம், பாகுர், புசலூர், பூவணம், பைஞ்சீலி, மருகல், மறைக்காடு, வஞ்சி, வலஞ்சுழி, வெண்காடு ஆகிய திருத்தலங்களை ஆசிரியர் இத்திருவந்தாதியிற் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். இவற்றுட் சிலதலங்களின் பெயர்களைச் சிலேடைப் பொருளனவாகக் கொண்டு மோனை எதுகை முரண் முதலிய தொடை

நயங்களும் வேறுபிற அணிநலங்களும் அமையப் போற்றியுள்ளமை படித்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

திருக்கழிப்பாலையிறைவரைக் காமுற்ற தலைமகள் அவ்விறைவரது பிரிவாற்றாது வருந்திக் கூறுவதாக அமைந்தது.

தாமென்ன நாமென்னவேறில்லை தத்துறவில்
தாமென்னை வேறாத் தனித்திருந்து - தாமென்
கழிப்பாலை சேருங் கறைமிடற்றார் என்னே
கழிப்பாலை சேருங் கடன்.

எனவரும் பாடலாகும். மென்கழியாகிய கரும்பின் சாறு போன்றினிக்கும் பாலைப்பண்ணினைப் பாடவல்ல நஞ்சக் கறையொடு விளங்கும் திருமிடற்றினையுடைய இறைவர், கடவுளாகிய தாமென்றும் உயிர்களாகிய நாமென்றும் இருதிறமாகப் பிரித்துரையாதபடி நம்முடன் பிரிவறக் கலந்திருப்பவராயினும் வருத்தமில்லாத தாம் தம்மைக் காதலித்து வருந்துபவுளாகிய எனியேனைத் தனித்திருந்து வருந்தச் செய்து தாம் மட்டும் வேறாகப் பிரிந்து திருக்கழிப் பாலையெனும் திருத்தலத்தைச் சேர்ந்து இனிதமர்ந்து இருத்தல் முறையாதல் எவ்வாறு என்பது இதன் பொருள். மென்கழியென்றது மெல்லிய கழையாகிய கரும்பினை, பாலை - பாலையென்னும் பெயருடைய பண். ஈன்னு கருப்பஞ்சாறு போன்று இனிக்கும் பாலைப் பண் என்றது இறைவன் பாடிய சாமவேதமாகிய இன்னிசையினை ‘பாலையாழ்ப் பாட்டுகந்தான்’ என ஆளுடைய பிள்ளையாரும், ‘பாடினார் சாமவேதம்’ என ஆளுடைய அரசரும் இவ்வின்னிசையினைக் குறிப்பிடுதல் காணலாம். இறைவன் திருமிடறு பாலையாழாகிய இன்னிசையும் நஞ்சக்கறையும் பொருந்தி விளங்கும் இயல்பினை ‘யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்’ எனவரும் அகநானாற்றுக் கடவுள் வாழ்த்தால் அறியலாம்.

பரண தேவராகிய நூலாசிரியர் தம் நெஞ்சத்திற்கு அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது,

கரியார் தாஞ் சேருஞ் கலைமறிகைக் கொண்டே
கரியார் தாஞ் சேருஞ் கவாலி - கரியாகி
நின்ற கழிப்பாலை சேரும் பிரான்நாமம்
நின்ற கழிப்பாலை சேர்.

எனவரும் திருப்பாட்டாகும். உள்ளத்தே வஞ்சனையுடையராகிய தாருகா வனத்து முனிவர்கள் தாமென்னும் அகந்தையினாற் புரிந்த அபிசார

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

வேள்வியிலிருந்து தோன்றித் தன்பாற் சேர்ந்த கலைமான் கன்றினைத் தன் கையிலேந்திக் கரிய திருமேனியடைய திருமால் தன்னொரு பாகத்திலே சேரப் பெற்று விளங்கும் கபாலியென்ற திருப்பெயரினை யுடையவனும் மகா சங்கார காலத்தே உலகப் பொருள்களைல்லாம் தீந்து கரியாகிய பெருஞ் சுடுகாட்டகத்தே சேர்ந்து ஆடல்புரியும் பெருமானும் ஆகிய இறைவன் புகழுடன் நிலைபெற எழுந்தருளிய திருக்கழிப் பாலையெனுந் திருப்பதியினை நெஞ்சமே இடைவிடாது நினைந்து போற்றுவாயாக என்பது இதன் பொருளாகும். இதன் கண் ‘கரியாகி நின்ற கழிப்பாலை’ யென்றது, மகாசங்கார காலத்தே எல்லாவுலகங்களும் வெந்து நீறாகிய பேரீமப் புறங்காட்டினன. இவ்வாறு இருபொருள்பட ஊரிப் பெயர்களை எடுத்துரைத்துப் போற்றும் பாடல்கள் இத்திருவந்தாதியில் இன்னும் பலவுள்ளன.

‘செல்லுமளவுஞ் சிதையாமற் சிந்திமின்’

எனவரும் இவ்வந்தாதியின் 70-ஆம் பாடல் ‘செல்லுமளவுஞ் செலுத்துமின் சிந்தையை’ (2103) என்ற திருமந்திரப் பாடலை யடியொற்றியமைந்ததாகும். ‘நானுடை மாடே யென்னானச் சுடர்விளக்கே’ எனவும், ‘ஆமாத்தார் அம்மானே’ எனவும் ‘புகலூரா புண்ணியனே’ எனவும் ‘மறைக்காடு சேரும் மணாளர்’ எனவும் இறைவனைக் குறித்து இவ்வந்தாதியில் வழங்கப்பெற்ற தொடர்கள் ‘நானுடை மாடெனவே நன்மைகொளும் பரனை’ (சுந்தரர்) எனவும் ‘ஞானச் சுடர் விளக்காய் நின்றான் தன்னை’ (நாவுக்கரசர்) எனவும், ‘ஆமாத்தா ரம்மானைக் காணாத கண்ணெல்லாங் காணாத கண்களே’ (திருஞானசம்பந்தர்) எனவும்,

‘பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே’

‘மறைக் காட்டுறையும் மணாளன்றானே’

(திருநாவுக்கரசர்) எனவும் வரும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் தொடர் மொழிகளை நினைவுறுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இவ்வந்தாதியில்,

‘அய்ந்துன்றன் பாதம் அடைய வருமென்மேல்
அய்ந்தென்றன் பாச மலமறுத் தாய்ந்துன்றன்
பாலணையச் செய்த பரமா பரமேட்டி
பாலணையச் செய்தாய் பரம்’

எனவரும் அறுபதாம் பாடல்,

‘பல்லோருங்காண என்றன் பசபாச மறுத்தானை’

எனவும்,

'வாங்கி வினைமலமறுத்து வாண்கருணை தந்தானை'

எனவும் வரும் திருவாசகத் தொடர்ப்பொருளை விரித்துரைக்கும் நிலையில் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

இனி, கடைச் சங்கப் புலவராகிய பரணரும் பதினொராந் திருமுறையாசிரியராகிய இப் பரண தேவ நாயனாரும் ஒருவரேயெனக் கருதுவாருமளர். மேலெடுத்துக் காட்டிய குறிப்புக்களால் திருமூலர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், திருவாதவூரடிகள் ஆகிய பெருமக்களுக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் பதினொராந் திருமுறையாசிரியராகிய பரணதேவ நாயனாரென்பது இனிது புலனாதலானும், இவர் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி யில் வட்சொற்களும் பிற்காலச் சொல்வழக்குகளும் காணப்படுதலானும் இவர் சங்கப் புலவராகிய பரணரல்லரென்றும் அவர் பெயர்தாங்கிக் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவநெறிச் செல்வரென்றும் கொள்ளுதலே ஏற்படையதாகும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

பரணதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

657. ஒன்றுரைப்பீர் போலப் பலஉரைத்திட் டோயாதே
ஒன்றுரைப்பீர் ஆயின், உறுதுணையாம் – ஒன்றுரைத்துப்
பேராவம் பூண்டு பெருந்தலையில் உண்டுழவும்
பேராவம் பூணும் பிரான். 1
658. பிரானிடபம் மால்பெரிய மந்தாரம் வில்லுப்
பிரானிடபம் பேரொலிநா ணாகம்; – பிரானிடபம்
பேணும் உமைபெரிய புஞ்சடையின் மேலமர்ந்து
பேணும் உமையிடவம் பெற்று. 2

657. குறிப்புரை : ‘உலகீர்’ என்பதை முதற்கண் வருவித்து, தனிச்சிரில் உள்ள “ஒன்றுரைத்து” என்பதை, “உறுதுணையாம்” என்பதற்கு முன்னே கூட்டி, அவ்விரண்டையும் இறுதிக்கண் வைத்து உரைக்க. “ஒன்று” மூன்றில் முதற்கண்ணது, ஒருபொருள். இடையது, யாம் சொல்கின்ற ஒன்று. அது சிவனது திருப்பெயர். ஈற்றில் உள்ளது, பிறழ்தல் இல்லாத ஒரு சொல். அது, ‘நீவிர் விரும்பியதைத் தருகின்றோம்’ என அருளிச் செய்வது. “அரவம்” இரண்டில் முன்னது, பாம்பு; பின்னது ஆரவாரம்; பழிச்சொல். அவை, ‘பாம்பை அணிகின்றான், தலை யோட்டில் பிச்சை ஏற்று உண்கின்றான்’ என்றாற் போல்வன. ‘உலகீர் அவனது பெருமையை யறியாமல் அறிவிலாதாரால் இகழுப்படுகின்ற சிவபிரானது திருப்பெயரைச் சொல்வீராயின், அவன் நீவிர் விரும்பியதைத் தப்பாமல் பெறும் வரத்தை அருங்குவான்’. பல பொருள்களை உரைத்தல், உண்மையை உணராது அலமருதலாலாம். ஓயாது - மெலியாமல்.

658. குறிப்புரை : ஈற்றில், ‘உம்மை’ என்பது இடைக் குறைந்து, “உமை” என வருதலால் அதற்கேற்பப் “பிரான்” என்பவற்றை அண்மை விளியாக்கி, ‘உமது இடபம் மால்’ எனவும், ‘உமது வில் மந்தரம்’ எனவும், நீர் இட: பம் - பேரொலி நான் நாகம்’ எனவும், ‘உமது இட அம் உமை பேணும்’ எனவும், ‘நீர் இட, அம், பெரிய புஞ்சடைமேல் அமர்ந்து உம்மைப் பேணும்’ எனவும் உரைக்க. மால் - விட்டுணு. ‘மந்தரம்’ என்பது நீட்டல் பெற்றது. இரண்டாம்

659. பெற்றும் பிறவி பிறந்திட் டொழியாகே
பெற்றும் பிறவி பிறந்தொழிமின்; – பெற்றும்
குழையணிந்த கோளாவக் கூற்றுதைத்தான் தன்னைக்
குழையணிந்த கோளாவ நீ.

3

660. நீயேயா ளாவாயும் நின்மலற்கு; நன்னெனஞ்சே,
நீயேயா ளாவாயும் நீள்வாளின், – நீயேயேய்
ஏறார் புனற்சடையா, எங்கள் இடைமருதா,
ஏறார் புனற்சடையா என்று.

4

அடியில், “பம்” என்பது ஒலிக்குறிப்பு. நான் - வில் நான். தனிச் சீரில், அம், அழகு. அதன் முதல் வகர உடம்படுமெய் பெற்று ‘வம்’ என வந்தது. எதுகை நோக்கி, “பம்” எனத் திரிந்தது. அழகு ஆகுபெயராய் உடம்பைக் குறித்தது. ஈற்றடியில் அம் - நீர்; கங்கை.

659. குறிப்புரை : முதல் அடியில், ‘பிறவி பெற்றும்’ என மாற்றி, “பிறந்திட்டு” என்பதற்குப் ‘பிறந்ததனோடு’ என உரைக்க. “பிறவி” என்பது சிறப்புப் பற்றி, மக்கட் பிறவியையே குறித்தது. இரண்டாம் அடியில் பெற்றும் பிறவி - பெருகி வரும் பிறவிகள். பெற்று - பெருக்கம். அதனை, “ஏ பெற்றாகும்”* என்னும் தொல்காப்பியத்தால் அறிக. பின்னர் வந்த “பிறந்து” என்பது அனுவாதம் ஆகலான் அதற்கு, ‘அது செய்து’ என உரைக்க. ‘பிறவியை ஒழியின்’ என்க. மூன்றாம் அடியில் “குழை” என்பதில் ‘குழையாக’ என ஆக்கம் விரிக்க. “கோள் அரவம்” இரண்டில் முன்னது கொடிய பாம்பு; பின்னது, சில கொள்கைகளோடு கூடிய ஆரவாரம். பெற்றும் குழை - குழைய (திருவளம் இரங்க)ப் பண்ணு. அண் - (அவனையே) அனுகு. நீ - நீத்துவிடு. ‘இந்த’ என்னும் சுட்டின்முன் ககர ஒற்று தொகுத்தலாயிற்று. இவற்றிற்கெல்லாம் முன்னிலையாக. ‘நெஞ்சமே’ என்பது வருவிக்க.

660. குறிப்புரை : “நன்னெனஞ்சே” என்பதனை முதலிற் கொள்க. கொண்டு அதன்பின், பின் இரண்டடிகளைக் கூட்டி, ‘நீ ஏய்; (யெந்தால்) நின்மலற்கு ஆள் ஆவாயும் நீயே; (மற்றும்) யாவாயும் நின் வாளின் நீயே ஆள்’ என முடிக்க. ‘ஆள் ஆவாய்’ என்றது, ‘அடியார்களுள் சிறந்தனை ஆவாய்’ என்றபடி. யா வாயும் - எந்த இடத்தையும் “வாள்” என்றது படைக்கலப் பொது. அது நெற்றியைக் குறிக்கும் குறிப்பாயிற்று. ஏய் - பொருந்து. “ஏறார் புனற் சடையா” என வந்த இரண்டினுள் ஒன்றை, ‘உயர்தல் மிகுந்த நீரை அணிந்த நல்ல சடையவனே’ என்னும் பொருட்டாகவும், மற்றொன்றைப் புல் ஏறு ஊர்

* சொல் - உரியியல்.

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

661. என்றும் மலர்தூவி, ஈசன் திருநாமம்
என்றும் அலர்தூற்றி யேயிருந்தும் – என்றும்
-

புகலூரா, புண்ணியனே என்.

5

662. என்னே, இவளூற்ற மால்! என்கொல்! இன்கொன்றை,
என்னே, இவளோற்றி யூரென்னும்! – என்னே
தவளப் பொடியனிந்த சங்கரனே என்னும்!
தவளப் பொடியானைச் சார்ந்து.

6

663. சார்ந்துரைப்ப தொன்றுண்டு சாவா,மே வாப்பெருமை
சார்ந்துரைத்த தத்துவத்தின் உட்பொருளைச் – சார்ந்துரைத்த
ஆதியே! அம்பலவா! அண்டத்தை ஆட்கொள்ளும்
ஆதிரன்று) என்பால் அருள்.

7

நல் சடையா (புல்லை உண்கின்ற இடபத்தை ஊர்கின்ற. நல்ல ‘சடை’ என்னும் அத்தியயனத்தை விரும்புபவனே) என்னும் பொருட்டாகவும் கொள்க. ‘யா வாய்’ என்பதில். ‘யா’ என்னும் வினா எழுத்து யகர மெய் கெட்டு. “ஆ” என நின்றது.

661. குறிப்புரை : (இந்தப் பாடல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் இயன்ற அளவு பொருள் காணப்பட்டுள்ளது). எப்பொழுதும் மலர் தூவி, ஈசன் திருநாமத்தை போற்றித் துதிப்பாயாக! புகலூரா, என்றும் புண்ணியனே என்று வாழ்த்தி வணங்குவாயாக. என் - என்று சொல்வாயாக!

662. குறிப்புரை : ‘இவள் உற்றமால் என்னே! (இவள் உள்ள) இன்கொன்றை என்கொல்! இவள் ‘ஒற்றியூர்’ என்னும்; என்கொல்! ‘தவளப் பொடி அணிந்த சங்கரனே’ என்னும்; (என்கொல்!) அப்பொடியானைச் சார்ந்து, தவள் (தவம் செய்பவள் - ஆயினள்; என்கொல்!) என இயைத்தும், தொக்கு நின்ற சொற்களை விரித்தும் முடிக்க. இது கைக்கிளைத் தலைவி தன் ஆற்றாமை கண்டு செவிலி இரங்கிக் கூறியது. மால் - மயக்கம்; மையல், “என்” என்பன எல்லாம் இரக்கக் குறிப்புக்கள். அதனை ஈற்றிலும் வருவித்து உரைக்க. “கொல்” எல்லாம் அசைநிலை. “என்கொல்” என்பது இரக்கம் மிகுதியால் பலகாலும் சொல்லப்பட்டது. சங்கரன் - இன்பத்தைச் செய்பவன்.

663. குறிப்புரை : “சார்ந்து உரைப்பது ஒன்று உண்டு” என்பதை ஈற்றடியில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, “சார்ந்து - உன்னை அடைந்து, உரைப்பது - யான் உரைக்க வேண்டுவது” என உரைக்க. “சாவா, மூவாப் பெருமை” என்றது, ‘இறையியல்பு’ (பதியிலக்கணம்) என்றபடி.

664. அருள்சேரா தாங்ஹார்தீ ஆறாமல் எஃதாய்
அருள்சேரா(கு) ஆருர்தீ யாடி - அருள்சேரப்
பிச்சையேற்று உண்டு பிறர்கடைபிற் கால்நிமிர்த்துப்
பிச்சையேற்று உண்டுழவாய் பேச்சு. 8
665. பேச்சுப்பெருக்குவதென் பெண் ஆண் அலியென்று
பேச்சுக் கடந்த பெருவெளியைப் - பேச்சுக்கு(கு)
உரையானை ஊனுக்கு உபிரானை ஓன்றற்கு(கு)
உரியானை நன்னென்றுசே உற்று. 9
666. உற்றுரையாய் நன்னென்றுசே ஒதக் கடல்வண்ணன்
உற்றுரையா வண்ணம் ஒன் றானா ணை - உற்றுரையா
ஆனை உரித்தானை அப்பனை எப்பொழுதும்
ஆனையுரித் தானை அடைந்து. 10
-

முவாமை - முதுமை யடையாமை. சார்ந்து - அதனைப் பற்றி. உரைத்த - சிவலோகத்தில் உள்ளார்க்குச் சொல்லிய. சார்ந்து - இவ்வுலகில் ஆல நிழலை அடைந்து. உரைத்த - நால்வர் முனிவர் முதலியோர்க்குக் கூறிய. ஆதியே - முதல்வனே. “ஆட் கொள்ளும்” என்பதன்பின் ‘அவன்’ என்பது வருவிக்க. ஆதி - ஆகின்றவனே; அண்மை விளி. ‘என்பால் வந்து’ என ஒருசொல் வருவித்து. “என்று அருள் - என்னை அடியனாக ஏற்று அருள் புரி” - என உரைக்க.

664. குறிப்புரை : அடி - 1 - அருள் சேராதார் ஊர் - உன்னுடைய திருவள்ளக் கனிவை அடைய விரும்பாத அசுரர்களது திரிபுரம். அடி - 2 - ‘அருள் சேராது எஃதாய்’ என இயையும். இதன்கண் உள்ள அருள் - இரக்கம். “ஆருரில் உள்ள தீ ஆடி” என்பது விளி. இதனை முதற்கண் வைத்து உரைக்க வினையொடு தொக்க ஏழாவதன் தொகையில் வல்லினம் மிகாது, இயல்பாயிற்று. தனிச்சீரில் உள்ள அருள் - ஞானம். இறை உணர்வு இல்லாதார் அவ்வணர்வைப் பெறவேண்டி அடி-3. பித்து, ‘பிச்சு’ எனப் போலியாய் வந்தது. அது பேரருளைக் குறித்தது. ‘பேரருளை ஏற்று, அதனால் நலிவுண்டு’ எனக். ‘பிச்சை ஏற்பான்போலச் சென்ற இரத்தல் பெருங் கருணை காரணமாக என்றுபடி. கடை - தலைவாயில். “பேச்சு” என்பதற்கு, ‘இஃதே எங்கும் நிகழ்கின்ற பேச்சு’ எனக். அஃது இகழ்வாய் பேச்சையே குறித்தது.

665. குறிப்புரை : “பேச்சுப் பெருக்குவது என்” என்பதை இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க. பேச்சுக்கு உரை - சொல்லுக்குப் பொருள். ஊன் - உடம்பு. ‘சொல்லுக்குப் பொருள் போலவும், உடம்பிற்கு உயிர்போலவும்

பதினொன்றாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

667. அடைந்துண்பால் அன்பாய் அணிமணிகொண்டு) அர்ச்சிக்கு) அடைந்துண்பால் மேலுகுத்த மாணிக்கு) - அடைந்துண்பால் அவ்வழகம் ஊட்டி அணிமலருஞ் சூழ்ந்தன்று அவ்வழக மாக்கினாய் காண்.

11

668. காணாய் கபாலி கதிர்முடிமேல் கங்கைதனைக் காணாயக் கார்த்துவிற் சேர்த்தமையக் - காணா உடைதலைகொண்டு) ஊரூர் திரிவாணை நச்சி உடைதலைகொண்டு) ஊரூர் திரி.

12

எப்பொருட்கும் களைகணாய் உள்ளவன்' என்றபடி. "ஓன்றற்கு" என்பதன் 'உவமையாக' என்பது வருவிக்க. உரையான் - சொல்லப்படான். உற்று - அடையத் தொடங்கி. 'பேசாமை, அஃதாவது மோன நிலையாலே அடையத் தக்கவன்' என்றபடி.

666. குறிப்புரை : "நன்னெஞ்சே" என்பதை முதலிலும், "உற்றுரையாய்" என்பதை இறுதியிலும் வைத்து உரைக்க. உற்று உரையாய். அனுக நின்று நின் குறைகளைச் சொல்வாயாக. 'சொன்னால் அவைகட்டுகுத் தீர்வு காணலாம்' என்பதாம். ஒதம் - அலை. உற்று உரையா வண்ணம் - வேறிடத்திலிருந்து வந்து துதிக்க வேண்டாமல். ஓன்று ஆனான் - அவனோடே இயைந்து ஓன்றாயினான். 'பிரமன், மால் இருவருமே வந்து போற்றுதற்கு உரியராயினும் மாலது அங்பு நோக்கி அவனைத் தன்னோடு ஓன்றாய் இருக்க வைத்தான்' என்றவாறு. தனிச் சீரில், 'உற்று' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. உற்ற உரை - பொருந்திய சொல், அஃது ஆகுபெயராய்ப் பொருளை உணர்த்திற்று. 'அவனைப் பொருளாக உடைய சொல்லே சொல்லத் தக்க சொல்' என்றபடி. அடி-3 ஹித்தான் - எல்லாரும் அடையத் தக்க பொருளாய் உள்ளவன். 'எப்பொழுதும் அடைந்து உரையாய்' என மேலதனோடு கூட்டுக.

667. குறிப்புரை : அணி - பொன் அணி. மணி - இரத்தினாபரணம். கொண்டு - பாவனையால் கொண்டு அடி - 2 "அடைந்து" என்பதனை, "அடைய" எனத் திரித்து, 'முழுதுமாக' என உரைக்க. உன் பால் - சிறந்த பொருளாக எண்ணப்படுகின்ற பால். மாணி - பிரமசாரி; சண்டேசரர். தனிச்சீரில் 'அடையும்' என்னும் பெயரெச்சம் உம்மை தொகுக்கப்பட நின்றது. அடையும் துன்பால் - தந்தையால் வந்த துன்பம் காரணமாக. "அவ்வழகம்" எனச் சுட்டிக் கூறியது. "நீ உண்ட மிச்சிலாகிய அழுதம்" என்பது தோன்றுதற்கு. "மலர்" என்றது மாலையை. அணி மலர் - வினைத் தொகை. "அவ்வழகம்" என்பதில் அகரம் பண்டறி சுட்டு. பந்தத்தை 'மிருத்யு' என்றும், மோட்சத்தை 'அமிர்தம்' என்றும் கூறுதல் மெய்ந்தால் வழக்கு. "பாதகமே

669. திரியும் புரம்ளாரித்த சேவகனார் செவ்வே
திரியும் புரம்ளாரியச் செய்தார் – திரியும்
அரிஆன் திருக்கயிலை என்னாதார் மேனி
அரிஆன்று) இருக்கயிலை யாம். 13
670.
ஆம்பரிசே செய்தங் கழியாக்கை – ஆம்பரிசே
ஏத்தித் திரிந்தானை, எம்மானை, அம்மானை
ஏத்தித் திரிந்தானை ஏத்து. 14
671. ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் எழில்வான் அடைவான்போல்
ஏத்துற்றுப் பார்த்தன் இறைஞ்சுதலும் – ஏத்துற்றுப்
பாசுபதம் அன்றளித்த பாசுரான், பால்நீற்றான்
பாசுபதம் இன்றளியன் பால். 15
-

சோறு பற்றினவா தோணோக்கம்* - என மாணிக்கவாசகரும் அருளிச் செய்தார்.

668. குறிப்புரை : (இதனுள் முன் இரண்டு அடிகளில் மடக்கணி வாராது, சொற்பொருட் பின்வருநிலை யணியே வந்தது).

‘நெஞ்சே’ - என்பதை முதலில் வருவித்துக் கொள்க. ‘கங்கைதனைக் காணாய்; உமையைக் காணாய்; காணா (கண்டு). நச்சி, திரி’ என இயைத்து முடிக்க. உடை தலை - உடைந்த தலை; வினைத் தொகை. “ஹர் ஹர்” என்னும் அடுக்கு இரண்டில் முன்னது பொதுவாயும், பின்னது ‘அவனது ஹர்’ எனச் சில தலங்களைக் குறிக்கும் சிறப்பாயும் நின்றன. இரண்டிலும் ‘தோறும்’ என்பது வருவிக்க. கார் உரு - நீல நிறம். நச்சதல் - விரும்புதல். உடைதல் - நெகிழ்ந்து உருகுதல்.

669. குறிப்புரை : திரியும் புரம் - வானத்தில் சமூலுகின்ற ஹர்கள்; முப்புரம். செவ்வே - முறையாக. திரியும் - பரிணமித்து வளர்கின்ற. புரம் - பல வகை உடம்புகளை. எரியச் செய்தார் - அழித்தார்; “தேவர்களையும் அழித்தார்” என்றபடி. திரியும் - உலாவுகின்ற. அரி - சிங்கம். “ஆன்” என்றது ஆமாவை. என்னாதார் - என்று சொல்லாதவர்கள். அரி ஆன்று இருக்கை இலை - அழகு நிறைந்து இருத்தல் இல்லை. ‘இருக்கை’ என்பது எதுகை நோக்கிப் போலியாய் வந்தது. ஆம், அசை.

* திருவாசகம் - திருத்தோணோக்கம் - 7.

பதினெண்ணாம் திருமுறை முன்றாம் தொகுதி

672. பாலார் புனல்பாய் சடையானுக்கு) அன்பாகிப்
பாலார் புனல்பாய் சடையானாள் – பாலாடி
ஆடுவான் பைங்கண் அரவூர்வான் மேனித்
ஆடுவான் என்று)என்றே ஆங்கு.

16

670. (இப்பாட்டின் முதல் அடி கிடையாமையால், பொருளை
நன்குணரவும் இயலவில்லை).

671. குறிப்புரை : முதல் அடியில் உள்ள “பார்த்தன்” என்பதை முதலில்
கூட்டுக. பார்த்தன் - அருச்சனன். ஏத்து உற்று - துதித்தலைப் பொருந்தி. ஏ
- உயரம். ஏத்து - ‘உயரத்திலே உற்றுப் பார்த்து’ என்க. வான் அடைவான்
போல் உயரத்திலே உற்றுப் பார்த்து நிற்றல் அவனது தவ நிலையாகும்.
இதனை,

ஓருதாளின் மிசை நின்று, நின்ற தாளின் - ஊருவின்மேல்
ஓருதாளை ஊன்றி ஒன்றும்
கருதாமல் மனம் அடக்கி, விசும்பினோடு - கதிரவனைக்
கவர்வான் போல் கரங்கள் நீட்டி,
இருதாரை நெடுந்தடங்கண் இமையாது, ஓரா யிரங்கதிரும்
தாமரைப் போதென்ன நோக்க!

என்னும் வில்லி பாரதச் செய்யுளாலும் அறிக. ஏதுற்றுப் பதம் - பலவகை
அம்பின் ஆற்றல்களும் ஒருங்கு நிறைந்த பாசுபதாத்திரம். பாகுர், ஒருதலம்.
சுபதம் - நல்ல சொற்கள். ‘பாகுரானைப் பற்றிய பாக்களாகிய நல்ல என,
அவாய் சொற்கள். இன்று அளியன்பால் உள்’ என. அவாய் நிலையாய் நின்ற
பயணிலையை வருவித்து முடிக்க. அளியன் - இரங்கத் தக்கேன்; ‘எளியேன்’
என்றபடி. ‘அவனைப் பற்றிய பாக்கள் என்னிடத்தில் இருத்தலால் எனக்குக்
குறை எதுவும் இல்லை’ என்பது கருத்து. “சுபதம்” என்பது வடசொல் ஆதலின்
பண்புத் தொகைக்கண் ஒற்று மிகாதாயிற்று.

672. குறிப்புரை : இரண்டாம் அடியில் உள்ள, “பாலார் புனல் பாய்
சடையானாள்” என்பதை இறுதியிற் கூட்டுக. பால் ஆர் புனல் பாய்
சடையான் - அமுதம்போல நிறைந்த நீர் (ஆகாய கங்கை பாயப் பெற்ற
சடையினை உடையவன்). பால் ஆடி ஆடுவான் - பாலில் சிறப்பாக முழுகி
மற்றைப் பொருளிலும் முழுகுவான். “பால்” என விதந்தமையால் அதனது
சிறப்புப் பெறப்பட்டது. ‘மேனியில் அரவு ஊரப்படுவான்’ என்க. என்று

1. ஆரணிய பருவம் - அருச்சனன் தவநிலைச் சருக்கம் (38)